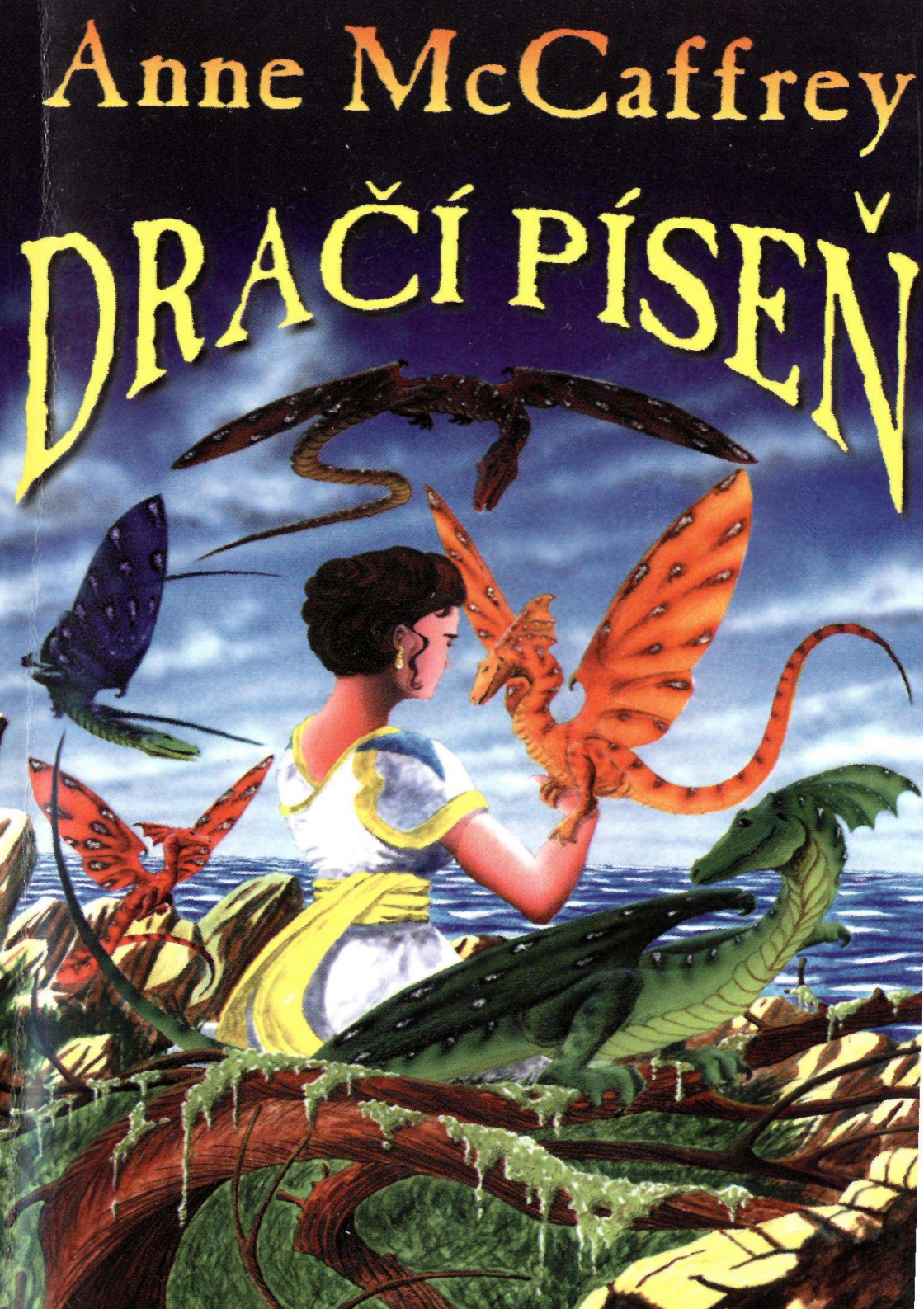
Anne McCaffrey

DRAČÍ PÍSEŇ

DRAČÍ PÍSEŇ

(1. díl Harfenické trilogie)

Anne McCaffrey

Anne McCaffrey: DRAGONSONG
A Bantam Spectra Book/published by arrangement with Atheneum Publishers
All rights reserved.
Copyright© 1976 by Anne McCaffrey
No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writirig from the publisher.
Bantam Books are published by Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc. Bantam Books, 666 Fifth Avenue, New York, New York 10103.

Translation Copyright ©1998 by Jan Mrlík
Cover Art Copyright ©1998 by David *Spáčil*

Copyright©1998 for the Czech edition by **NETOPEJR**
Map by Laura Lydecker / Jan Mrlík

BETH BUSHOVÉ,
která stojí první ve frontě na draka – hned za mnou.

PŘEDMLUVA

Rukbat v souhvězdí Střelce je zlatá hvězda spektrální třídy G. Má pět planet, dva pásy asteroidům a jednu bludnou oběžnici, kterou k sobě přitáhla před nemnoha tisíciletími a přidržela si ji. Když se na třetí planetě Ruk-batu usídlili lidé a dali jí jméno Pern, zpočátku onomu podivnému krvavě rudému nebeskému tělesu, kroužícímu kolem své adoptivní stálice po záhadně nepravidelné eliptické dráze, mnoho pozornosti nevěnovali. Po celé dvě generace nestála jasně svítící Krvavíce kolonistům ani za zamyšlení – až do doby, kdy se tento vesmírný poutník přikolébal ke své nevlastní sestře do perihelia.

Tehdy se cizí život, vegetující v podobě spor na divokém povrchu Krvavíce, začal nesmírně prudce rozmnožovat a vířivým pohybem vystupoval do vesmíru, aby mohl překonat onu propast, která ho dělila od Pernu. Na povrch pohostinnější a ne tak rozžhavené planety spory dopadaly v podobě tenkých Vláken, ničících každou organickou látku, kterou dokázala najít, a pokoušejících se zavrtat do teplé pernské půdy a rozmnožit se ve spoustu dalších žravých Vláken.

Kolonisté utrpěli doslova otřesné ztráty, protože mnoho Udí na zranění způsobená Vlákny pomřelo a zasažené obilí i divoká vegetace zmizely bezezbytku. Vlákno, které dopadlo na zenv bylo možné zničit pouze ohněm, a jedině skála a kov mu dokázaly odolat Do vody spadlá Vlákna se naštěstí utopila, kolonisté však sotva mohli trvale žít na mořích.

Ti lidé, kteří se před Vlákny zachránili, rozebrali a upotřebili transportní lodě, v nichž přiletěli na planetu, a opustili otevřený jižní kontinent, na kterém přistáli, přestěhovali se do přirozených jeskyní na severním kontinentu a upravili je tak, aby v nich mohli bydlet Vymysleli dvoufázový plán, jak bojovat s Vlákny. První fáze zahrnovala vyšlechtění jednoho vysoce specializovaného živočišného druhu, který byl na planetě domovem. „Draci“ (pojmenovaní tak pro svou podobnost s bájeslovnými pozemskými živočichy) se vyznačovali dvěma nesmírně užitečnými vlastnostmi: dokázali se téměř okamžitě přemístit z jednoho místa na druhé a – po sežvýkání nerostu obsahujícího fosfiny – uměli vychrlit hořící plyn. Protože draci uměli létat, byli schopni spalovat snášející se Vlákna ještě ve vzduchu, a přitom sami unikat jejich smrtící hrozbě.

Ženy a muži s hluboce rozvinutými schopnostmi vcítění a telepatie

se podrobovali výcviku, který jim umožnil užívat těchto neobyčejných zvířat a zároveň jejich rod chránit, a navazovali se svým drakem celoživotní partnerský vztah.

Původní jeskynní pevnost Fort, zbudovaná na východní straně Velkého Západního pohoří, brzy přestala všem kolonistům a jejich velkým „drakům“ stačit Další osídlení se začalo budovat poněkud severněji, na břehu velkého jezera, příhodně položeného u útesu provrtaného jeskyněmi. Ale po pár generacích byla přeplněna i tato takzvaná Ruathská držba.

Protože na východě opět začala vycházet Krvavíce, rozhodli se obyvatelé Pernu budovat svá další obydlí ve východním pohoří, kde se nacházelo dostatek vhodných jeskyní. Zjistilo se však, že pro drakeny jsou nejvýhodnější věkovité a jeskyněmi provrtané krátery dávno vyhaslých sopek v Bendenském pohoří. Vyhledali po celém Pernu několik dalších takových mrtvých vulkánů a Fortskou držbu i Ruathskou držbu nechali kolonistům, zabývajícím se obděláváním půdy, tak řečeným držebníkům.

Při těchto projektech se však spotřebovaly poslední zbytky pohonných hmot pro velké zemní stroje, původně určené pro běžnou důlní činnost na povrchu Pernu, chudého na kovové rudy. Další držby a Weyry už bylo třeba hloubit ručně.

Draci a jezdci ve svých Weyrech a ostatní lidé v jeskynních držbách pokračovali v plnění svých odlišných poslání a obě tato společenství si vypěstovala návyky, jež přešly v závazné obyčeje a ty se postupně přetavily do tradic, které platily stejně bezvýhradně jako zákon.

Přišlo Třetí míjení Krvavíce. V té době už se na Pernu vyvinul složitý sociálně-politicko-ekonomický systém, který měl přispět k účinnějšímu vzdorování neustále se vracející hrozbě Vláken. Nyní bylo na Pernu šest Weyrů, jejichž povinností bylo Pern chránit, takže každý Weyr měl doslova pod ochrannými křídly vymezené území severního kontinentu. Zbytek kolonistů, tedy populace usídlená v držbách, naopak dobrovolně Weyrům odváděl část své produkce, protože jezdci na dracích neměli ve svých skalnatých sídlech žádnou ornou půdu a navíc jim při chovu draků nezbýval čas na to, aby se mohli věnovat jiným úkolům, zvláště během Míjení, kdy museli chránit celou planetu.

Držby vznikaly všude tam, kde se podařilo nalézt přírodní jeskyně: některé byly pochopitelně rozsáhlejší a výhodněji položené, zejména

poblíž dobrých vodních zdrojů a luk, jiné byly malé a hůře situované. Udržet při útoku Vláken strachem šílené lidi pod kontrolou vyžadovalo vskutku silnou vůdčí osobnost, která musela rovněž zajistit moudrým hospodařením dostatek zásob na období, kdy se nedalo vypěstovat vůbec nic. A zcela zvláštní pozornost vyžadovalo udržet populaci držby v náležitém stavu, produktivní a zdravou, aby se mohla dál rozvíjet, až hrozba Vláken pomine. A tak často děti z jedné držby vyrůstaly v jiné držbě, aby se rozšířil počet genetických variant a zabránilo se nebezpečným pokrevním vztahům v rámci jedné držby. Tento zvyk se nazýval „osvojenectví“ a praktikoval se jak v držbách, tak i v řemeslnických Síních, kde se vyučovalo řemeslům, zaměřeným na zpracování kovů, na chov zvířat a pěstování rostlin, rybaření a těžbu surovin (z toho mála, co na Pernu bylo možno těžit), kde se také strážily dovednosti cechu a předávaly se z jedné generace na druhou. Žádný Pán držby nemohl odmítnout předat výrobky cechovní síně situované v jeho držbě ostatním obyvatelům Pernu, protože cechy se těšily značné nezávislosti na své držbě. Každý Mistr cechovní Síně podléhal jenom nejvyššímu Mistru svého cechu, který také, když to bylo zapotřebí, přijímal nadané studenty jako své osvojence.

Vyjma toho, že se zhruba každých dvě stě let vracela Krvavice do blízkosti Pernu, byl život na planetě příjemný.

Přišel čas, kdy konjunkce pěti planet Rukbatu nedovolila Krvavici míjet Pern natolik těsně, aby smrtící Vlákna dopadla až na jeho povrch. A Perňané zapomněli na jejich nebezpečí. Lidské společenství vzkvétalo a lidé postupně zabydlili rozlehlé plochy úrodné půdy, vytesávali do skal další držby a zabrali se do své práce opravdu důkladně, takže si nikdo neuvědomoval, že na obloze poletuje jen hrstka draků a že na celém Pernu zůstal jediný Weyr obydlený drakeny. Během několika generací začali potomci dřívějších držebníků pochybovat, jestli se Krvavice ještě vůbec někdy ukáže. Drakeni upadli u ostatních lidí v nemilost proč by vůbec měli obyvatelé Pernu krmit tyhle lidi a hladová zvířata? Legendy o jejich dávné statečnosti a samotný důvod jejich existence získaly hanlivý přídech nevážnosti.

Avšak působením přirozených sil se Krvavice začala opět k Pernu přibližovat a svým zlověstným rudým okem pomrkávala na svou odvěkou oběť. Muž jménem F’lar, jezdec na bronzovém draku Mnementhovi, věřil, že dávné povídačky o ničivé Krvavici mají

pravdivé jádro. Jeho nevlastní bratr F'nor, jezdec na hnědém Canthovi, jeho názory pozorně vyslechl a uvěřil v ně také. Zatímco v líhništi Bendenského Weyru tvrdlo poslední zlaté vejce umírající dračí královny, využili F'nor a F'lar zmatené situace k tomu, že pro sebe získali vládu nad celým Weyrem, při Pouti, jak se nazývalo pátrání po kandidátech zasvěcení s drakem, hledali silnou a neobyčejnými schopnostmi nadanou mladou ženu, která se měla stát jezdkyní budoucí dračí královny, a objevili Lessu, která jediná přežila z kdysi hrdého rodu pánů Ruathské držby. Lessa se skutečně zasvětila s mladičkou dračí královnou Ramoth a tak se stala weyrenou Bendenského Weyru. F'larův bronzák Mnementh se stal druhem zlaté Ramoth.

Tito tři mladí dračí jezdci – Lessa, F'lar a F'nor – poté přiměli Pány držeb i řemeslníky z cechů, aby si konečně uvědomili stále se přibližující nebezpečí a připravovali téměř bezbrannou planetu k boji proti Vláknům. Bylo však zoufale zřejmé, že necelé dvě stovky draků z Bendenského Weyru nemohou ochránit rozsáhlé osídlené oblasti. Za dávných dob bylo potřeba šesti plně obsazených Weyrů, a přitom osídlení bylo rozlohou mnohem menší. Došlo dokonce k chabému pokusu znovu objevit význam Jižního kontinentu, ale bez úspěchu. Když se Lessa učila navádět svoji královnu *mezimezím* z jednoho místa na druhé, zjistila, že draci se přes *mezimezí* dokáží přemísťovat i z jednoho času do druhého. S nasazením života svého i života poslední pernské dračí královny se Lessa s Ramoth přemístila časem o čtyři sta oběhů zpět, do doby před tajemným zmizením obyvatel ostatních pěti Weyrů, a vystoupila z *mezimezt* nedlouho poté, co skončilo dávné Míjení pustošivé Krvavice. Všech pět Weyrů, které zažívaly úpadek své slávy a po životě plném vzrušujících bojů se nyní v nucené nečinnosti nudily, ochotně souhlasilo, že Lessinu Weyru půjdou na pomoc. Dávní drakeni přicestovali z minulosti do jejích časů a zachránili Pern.

Dračí píseň začíná sedm oběhů poté, co se pět starých Weyrů přemístilo časem kupředu.

KAPITOLA 1

Bubnuj, bubeníku, a ty, pistče, duj,
drnkej harfeníku, vojáku pochoduj.
Trávu spal plamenem šlehajícím,
dokud ranní obzor rudne Krvavící.

Vypadalo to, jako by i živly želely smrti milého starého harfeníka, protože po tři dny silně foukalo z jihovýchodu, takže dokonce ani pohřební bárka nemohla vyplout z bezpečí Přístavní jeskyně.

Bouře poskytovala Mořskému držebníku Yanusovi až příliš mnoho času, aby mohl dumat nad tím, jak rozřešit svoje dilema. Měl čas promluvit si s každým chlapem, který jen trošku dokázal udržet rytmus a melodii, ale ode všech slyšel stejnou odpověď. Ani jeden z nich nebyl schopen poctít starého harfeníka Pohřební písní, ale Menolly prý by to svedla.

Po takové odpovědi Yanus vždycky zavrčel a oddusal pryč. Ten malér mu ryl v hlavě tak, že ani nebyl schopen slovy vyjádřit, jak je s těmi odpověďmi hrubě nespokojený a otrávený. Menolly byla jenom děvče, ke všemu příliš vytáhlá a hubená na to, aby vypadala jako pořádná holčina. Trýznilo ho, když si musel přiznat, že právně ona je naneštěstí jediným člověkem v celé držbě U Půlkruhového moře, který dokáže hrát na kterýkoli nástroj zrovna tak dobře jako starý harfeník. Měla pevný, ryzí hlas, prsty dost šikovné, aby ovládla struny, paličky i píšťaly, a taky znala Pohřební píseň. Ke všemu Yanus naprosto jistě věděl, že tohle děcko, se kterým byly jen potíže, začalo smuteční píseň cvičit od té chvíle, kdy starého Petirona začala stravovat smrtelná horečka.

„Poslední čest mu bude muset přece jen vzdát ona, Yanusi," řekla mu jeho žena Mavi tehdy večer, když začala bouře polevovat. „Důležité je, aby se Petironovi na cestě k věčnému odpočinku zazpívala poslední píseň pořádně, přece se nemusí do Letopisů psát, kdo ji vlastně zpíval."

„Ten staroch přece věděl, že umírá. Proč to nenaučil některého z mužů?"

„Protože bys mu nikdy žádného nenechal na břehu, když jsi vyjížděl lovit ryby," opáčila Mavi s náznakem ostří v hlase.

„Měli jsme tady přece mladého Traniltyho…"

„Kterého jsi poslal za osvojence do Istanské mořské držby."

„Nemohl by ten Foroltův mládenec…“

„Ten mutuje. No tak, Yanusi, musí to zkrátka být Menolly.“

Yanus při představě toho, k čemu ho nutí nezbytnost, otráveně zavrčel a zavrtal se do kožešinových přikrývek.

„Tohle ti přece řekli i všichni ostatní, že? Tak proč kolem té záležitosti děláš takové cavyky?“

Rezignovaný Yanus se už uklidňoval.

„Zítra budete mít dobrý lov,“ poznamenala jeho žena mezi zívnutími. Raději ho viděla vyplouvat s chlapy na moře, než aby jí otráveně dupal sem a tam po celé držbě a pro nucenou nečinnost byl celý mrzutý a přespříliš kritický. Věděla, že je nejlepším Mořským držebníkem, jakého kdy držba U Půlkruhového moře měla: držba prosperovala, měli v zásobních jeskyních spoustu věcí na výměnu za jiné zboží; už několik oběhů neztratili ani jedinou loď, ani jediného muže, což výmluvně svědčilo o jeho výborném citu pro počasí. Jenomže zatímco na sténající palubě za mizerného počasí byl Yanus jako doma, na pevnině, byl skoro bezradný pokud ho překvapilo něco nečekaného.

Mavi si byla velmi dobře vědoma, že Yanuse jejich nejmladší dítě zklamalo. I Mavi občas cítila, jak ji to děvče rozčiluje. Menolly pracovala pilně, což o to, a prsty měla šikovné – až příliš šikovné, když šlo o hru na nějaký nástroj z harfenického oboru. Snad nebylo příliš moudré, že dceři dovolili, aby se pořád zdržovala ve společnosti starého harfeníka i poté, co se řádně naučila Poučné balady. Jenomže tím ubyla jedna starost, když skoro všechnu péči o starého harfeníka mohla nechat na Menolly, a Petiron si to tak navíc i přál. Nikdo jí nezáviděl, že má neustále plnit nějaké Petironovy požadavky. A navíc, uvědomila si Mavi s úlevou, když se odvrátila od vzpomínek na minulost, brzy se tady objeví nový harfeník a Menolly bude možné zaměstnat tak, jak se na mladé děvče sluší.

Následujícího jitra byla bouřka pryč: na obloze ani mráčku a moře klidné. Pohřební bárka čekala připravená v Přístavní jeskyni a Petironovo tělo, zabalené do plátna obarveného do harfenické modři, leželo na prkně, rovněž zahaleném plátnem. Všichni muži z flotily i většina z drobnějších držebníků provázeli v pohřebním průvodu pohřební bárku, kterou vesla dopravila až do rychle plynoucího mořského proudu nad Neratskou proláklinou.

Menolly, stojící na přídi bárky, zpívala žalozpěv. Její čistý a silný hlas se nesl zpátky přes všechny lodi flotily z Půlkruhového moře;

muži v lodicích seřazených za pohřební bárkou pozpěvovali melodii spolu s ní.

S posledním akordem odešel Petiron ke svému věčnému odpočinku. Menolly sklonila hlavu a nechala buben i s paličkami vyklouznout z prstů do moře. Jak by na něj mohla ještě někdy hrát, když se na nich doprovázela při poslední písni, kterou zpívala pro Petirona? Od chvíle, kdy harfeník zemřel, se nutila zadržovat slzy, protože věděla, že musí být schopna zazpívat za něho žalozpěv, a jak by mohla zpívat, kdyby se jí hrdlo svíralo pláčem? Teď se jí slzy řinuly po tvářích a mísily se s tříští z mořských vln a její vzlyky zdůrazňovalo tiché kormidelníkovo pobrukování.

Petiron býval jejím přítelem, spojencem a vychovatelem. Zpívala z hloubi srdce, tak jak ji to učil: z hloubi srdce a z hloubky břicha. Jestlipak ji slyšel až tam, kam odešel?

Obrátila oči k pobřeží, podobnému kamenným palisádám, a k přístavu Půlkruhové držby, skrytému mezi dvěma výběžky pobřeží, kde byl břeh pokrytý bílým pískem. Obloha se vyplakala už v minulých třech dnech, a byla to pocta jak náleží. Také se ochladilo. Rozechvěla se zimou, přestože na sobě měla tlustou kazajku z wheří kůže. Mohla by se před větrem přece jen trošku schovat, kdyby sestoupila dolů do trupu, k veslařům. Nedokázala ale udělat ani krok. Pocta v sobě vždycky zahrnuje i odpovědnost, a tak se slušelo, aby zůstala tam, kde byla, dokud se pohřební bárka nedotkne kamenného mola v Přístavní jeskyni.

Držba U Půlkruhového moře jí teď bude připadat ještě pustší než dosud. Petiron se snažil přežívat co nejdéle, aby mohl včas přijít jeho náhradník. Říkával Menolly, že nepřečká zimu. Vypravil zprávu Mistru Harfeníku Robintonovi, aby poslal nového harfeníka co nejdřív. Také jí řekl, že poslal Mistru Harfeníkovi dvě její písničky.

„Děvče se nemůže stát harfeníkem," užasle a s bázní připomínala Petironovi.

„Jeden z desíti stovek lidí má dokonalý sluch," řekl jí Petiron v jedné z vyhýbavých odpovědí. „A jeden z desíti tisíc dokáže složit přijatelnou melodii s textem, který dává nějaký smysl. Jenom kdybys byla kluk, nebyl by s tím vůbec žádný problém."

„No, jenomže my máme tu smůlu, že jsem holka."

„Byl by z tebe pěkný, velký, silný mládenec, to tedy ano," odpověděl Petiron nahněvaně.

„A co je na tom špatného, že budu pěkné, velké, silné děvče?"

opáčila Menolly napolo žertem a napolo úzkostně.

„Nic, samozřejmě že nic.“ A Petiron ji poplácal po ruce a pěkně se na ni usmál.

Pomáhala mu, aby vůbec mohl sníst oběd, protože měl ruce tak znetvořené chorobou, že i nejmenší dřevěná lžička zanechávala na velmi oteklých prstech bolestivé o tlaky.

„A Mistr Harfeník Robinton je správný chlapík. Nikdo na celém Pernu nemůže říci, že není. A on na můj názor dá. Dobře ví, jaké má povinnosti, a já jsem koneckonců členem rady starších naší cechovní Síně, vždyť jsem patřil k cechu už v době, kdy on ještě nebyl na světě. A požádal jsem ho, aby si tě poslechl.“

„Doopravdy jsi mu poslal ty melodie, které jsem musela napsat na ty voskové destičky?“

„Poslal. Alespoň tohle jsem pro tebe přece musel udělat, dítě moje drahé.“

Říkal to s takovým důrazem, že Menolly nemohla vůbec pochybovat o tom, jestli udělal to, co tvrdí. Ubohý starý Petiron. V posledních měsících si nedokázal vzpomenout, jaký je den, ani co dělal včera.

Teď už ho čas nezajímá, říkala si Menolly, a vlhká lička ji zábla, až jí v nich bodalo, ale ona na něho stejně nikdy nezapomene.

Na tvář jí padl stín obou výběžků útesu, v němž se choulila jejich držba. Bárka vplouvala do domovského přístavu. Pozvedla hlavu. Vysoko na obloze zahlédla maličkou siluetu letícího draka. Jak je to krásné! A jak se o pohřbu v Bendenu dověděli? Ne, to je jenom draken na pravidelné hlídce. Když teď Vlákna padají, kdy je napadne, létají draci často i nad držbou U Půlkruhového moře, přestože je tak izolovaná, jako by ležela někde v močálech na samém horním konci Neratského zálivu. Nevadí, drak se nad jejich držbou objevil právě v téhle chvíli a pro Menolly to znamenalo vrchol všech poct nebohému harfeníku Petironovi.

Muži pozvedli těžká vesla z vody a bárka pomalu vklouzla do svého kotviště na vzdáleném konci jeskyně. Fort a Tillek se klidně mohou chlubit, že mají nejstarší mořské držby, ale jediná držba U Půlkruhového moře má jeskyni tak velikou, že v ní může kotvit celá rybářská flotila je tam pěkně v bezpečí před Vlákny i před nepřízní počasí.

V Přístavní jeskyni byla kotviště pro třicet lodí a dostatek skladovacího prostoru pro všechny ty sítě, lovecké nářadí a lana, také

tam měli ráhna na sušení plachet a povlovný svah, na kterém bylo možné odírat z lodních trupů mořské řasy a přisedlé živočichy a vůbec lodi opravovat. Na samotném konci nesmírné jeskyně byla velká kamenná lavice, na níž se činili loďaři z držby, pokud měli dost dřeva na výrobu nového lodního trupu. Za ní se do nitra skály nořila menší jeskyně, kde na vysokých sušicích stojanech skladovali nesmírně cenné dřevo a v pevných rámech je ohýbali.

Pohřební bárka se zlehka dotkla břehu.

„Menolly?“ Veslovod jí nabídl ruku, aby mohla vystoupit.

Užasla nad tím, že je k ní tak nečekaně zdvořilý, přestože je ještě velmi mladá, a už se chystala seskočit sama, když si v jeho očích povšimla opravdové úcty. Stiskem mozolnaté dlaně, do které by se schovaly obě její ruce, jí poděkoval za to, jak zazpívala žalozpěv za Petirona. I ostatní muži povstali a čekali, až vystoupí z lodi jako první. Přestože se jí úžilo hrdlo a nechybělo mnoho, aby se znovu rozplakala, vypjala se v ramenou a hrdě sestoupila na pevné kamenné nábřeží.

Otočila se, aby se vydala směrem k východu z jeskyně, a viděla, jak i z ostatních lodí rychle a tiše vystupují cestující. Loď jejího otce, největší z celé zdejší flotily, už mířila zase k vnějšímu přístavu. Přes vodu se nesl Yanusův hlas, který přehlušil náhodné skřípání lodí i mumlání lidí.

„Tak teď rychle, chlapi! Zvedá se nám dobrý vítr a ryby budou brát po třech dnech bouřky jako divé.“

Kolem ní spěchali veslaři z bárky, aby se nalodili na lodě, do jejichž posádek normálně patřili. Menolly přišlo nespravedlivé, že Petiron, který celý svůj život zasvětil zdejší držbě, všem tak rychle vyvanul z mysli. No ano… život jde dál. Je potřeba nachytat dost ryb na hladové zimní měsíce. V chladném období oběhu není možné promrhat ani jediný příznivý den.

Přidala do kroku. Měla před sebou ještě kus cesty, než obejde celé nábřeží uvnitř Přístavní jeskyně, a byla jí zima. Také se chtěla dostat do vnitřních místností držby dřív, než si matka všimne, že už nemá buben. Mavi netolerovala plýtvání o nic méně než Yanus zahálku.

Protože tohle byla vzácná příležitost, byť smutná, ženy, děti i muži, příliš staří na to, aby vyplouvali na moře, kráčeli rozvážně ven z jeskyně, shlukovali se do skupinek a ty pak mířily k vlastním držbám v jižním oblouku ochranné kamenné palisády útesu nad držbou U Půlkruhového moře.

Menolly viděla, že Mavi organizuje děti do pracovních skupin. Když teď není žádný harfeník, který by je učil písničky a Poučné balady, děti je potřeba zaměstnat například čištěním bílých pláží od špíny a trosek, jež tam vyplavila bouřka.

Ať si na obloze svítilo slunce a draken na svém hnědákovi pořád kroužil nad držbou, vítr byl mrazivý a Menolly se prudce rozechvěla. Zatoužila po teplu ohně v peci v jejich velké kuchyni a po šálku horkého klahu, kterým by si ohřála útroby.

Vítr jí donesl hlas sestry Selly.

„Ona teď nemá nic na práci, Mavi, proč mám *já* dělat…“

Menolly se schovala za skupinku dospělých, aby se vyhnula pátravému pohledu své matky. Mohla si být jista, že Sella určitě nezapomene poukazovat na to, že se Menolly už nemůže vymlouvat na péči o nemocného harfeníka. Před ní jedna ze starých tetiček zakopla, svalila se a ufňukaně začala volat o pomoc. Menolly k ní přiběhla, pomohla jí vstát a dostalo se jí odměny v podobě hlasitých díků.

„Jenom kvůli Petironovi jsem dneska ráno vlekla svoje staré kosti na studené moře. Chvalořečte mu a nechte ho spát navěky,“ pokračovala stará tetička a s nečekanou silou se přimkla k Menolly. „Ty jsi hodné děvče, Menolly, to teda jo. Jsi přece Menolly, nebo ne?“ Stařenka se na ni zkoumavě zahleděla. „No, tak mi pěkně pomoz nahoru k Prastrýčkovi, abych mu mohla o všem pěkně povědět, když nemá nohy, aby mohl vstát z postele.“

A tak Sella musela dohlížet na děti a Menolly se dostala k ohni alespoň na tak dlouho, že se přestala třást zimou. Potom stará tetička mínila, že by Prastrýčkovi přišla vhod kapka klahu, a tak když přišla Mavi do kuchyně, kde taky pátrala po nejmladší dceři, našla Menolly pilně zaměstnanou posluhováním stařečkům.

„No, to děláš moc dobře, Menolly, že jsi se zašla podívat taky sem nahoru a posloužila jim. Až tady budeš hotova, můžeš začít se světleny.“

Menolly si spolu s Prastrýcem dopřála jeden šálek horkého klahu na zahřátí a potom ho spokojeného opustila, aby si mohli s tetičkou vyprávět truchlivé příběhy o jiných pohřbech. Pochybná výsada kontrolovat a vyměňovat světleny v košících jí připadla od doby, kdy vyrostla víc než Sella. Znamenalo to lézt nahoru a dolů po všech podlažích a vnitřních i vnějších koridorech rozlehlé Půlkruhové držby, ale Menolly brzy objevila nejrychlejší způsob, jak tuhle práci

zvládnout, aby jí zůstala troška volného času, než se po ní Mavi zase začne shánět. Byla zvyklá tyhle vzácné minutky trávit tím, že s harfeníkem zkoušela hrát různé skladby, a tak ji ani nepřekvapilo, že se i teď nakonec zastavila přede dveřmi Petironova pokoje.

Překvapilo ji ale, že zevnitř slyší nějaké hlasy. Už už se chystala rozzlobeně křiknout do pootevřených dveří a žádat vysvětlení, když zřetelně zaslechla hlas své matky.

„Kvůli novému harfeníkovi tady nemusíme dělat žádné zvláštní změny, takže to necháme, jak to je."

Menolly couvla do stínu temné chodby. Nový harfeník?

„Já bych moc ráda věděla, Mavi, kdo se bude starat o učení dětí, než sem harfeník dorazí?" Hlas patřil Soreel, manželce Prvního držebníka, která tudíž byla mluvčí ostatních žen z držby a měla právo se manželky Mořského držebníka takto ptát. „Dnes ráno si vedla docela dobře. Měla bys to svěřit jí, Mavi."

„Yanus hned pošle loď se zprávou."

„To určitě nebude dnes ani zítra. Nechci se Mořského držebníka nijak dotknout, Mavi, ale určitě najde všechny důvody pro to, že lodě je třeba mít na moři kvůli rybolovu a posádku do šalupy není možné z lovu uvolnit. To znamená, že do Igenské držby se posel dostane nejdřív za tři čtyři dny. Z Igenské držby by ji mohl vzít draken, pokud vyhoví žádosti o předání zprávy – jenomže všichni víme, jací jsou ti Pamětníci z Igenského Weyru, takže řekněme, že tamní harfeník vyšle bubnovou zprávu, a než ta dorazí do Síně Harfenického cechu ve Fortu, uběhnou další dva nebo tři dny. Pak musí Mistr Harfeník Robinton vybrat správného muže a poslat jej přes lán světa po zemi i lodí. A když do toho budou padat Vlákna, kdy se jim zamane, nikdo nemůže cestovat příliš rychle nebo v jednom dni příliš daleko. Než se dočkáme nového harfeníka, bude jaro. To budou děti celé měsíce bez vyučování?"

Soreeliny vývody podbarvovaly šustivé zvuky, z místnosti se ozývaly i další hlasy a šustění ložního prádla. Teď Menolly zaslechla mumlání dvou dalších žen, které podporovaly Soreeliny vývody.

„Petiron je učil dobře…"

Soreel skočila Mavi do řeči: „I *ji* učil dobře."

„Harfenické řemeslo je zaměstnání pro mužské…"

„Nic proti tomu, pokud Mořský držebník uvolní mužského, který to bude dělat." Soreel to říkala skoro útočně, protože každý věděl, jak by zněla Yanusova odpověď. „Mám-li říct pravdu, tak si myslím,

že to děvče umí Ságy líp, než je v posledním oběhu zpíval ten staroch. Víš přece, Mavi, že mu selhávala paměť a dětinštěl.“

„Yanus udělá to, co se patří.“ Strohý Maviin hlas zřetelně ukončil debatu na toto téma.

Menolly slyšela kroky, přecházející pokojem starého harfeníka, a rychle odběhla chodbou, zahnula za nejbližší roh a seběhla do kuchyňského poschodí.

Menolly těžce nesla pomyšlení na to, že by se v Petironově pokoji měl zdržovat někdo jiný, byť by to byl nový harfeník. Ostatní očividně trápilo spíš to, že žádného harfeníka nemají. Taková situace nastávala dost výjimečně. Každá držba se mohla pochlubit několika muzikálně založenými chlapíky a každá držba taky s hrdostí *takové* talenty podporovala. Harfeníci byli rádi, když k sobě měli další hudebníky, s nimiž mohli za dlouhých zimních večerů muzicírovat pro pobavení celé držby. A bylo taky docela prozíravé mít po ruce náhradníka pro případ takové nouze, jakou teď zažívala držba U Půlkruhového moře. Jenomže rybolov dával rukám co proto: díky těžké práci, působení studené vody, soli a rybího oleje zbytněly chlapům klouby a na prstech se jim nadělaly mozoly právě na těch nejméně vhodných místech. Rybáři bývali při delších zátazích pryč často i řadu dní. Po několika obězích, strávených obsluhou sítí, pastí a lan, nebyli mladí mužové schopni zahrát nic než pár nejjednodušších melodií. Harfenické Poučné balady však vyžadovaly svižné a obratné prsty a neustálý cvik.

Yanus si říkal, že když vypluje na moře k lovu co nejdřív po pohřbu starého harfeníka, bude mít dost času vymyslet nějaké náhradní řešení. Nebylo pochyb, že to děvče dobře zpívá, dobře hraje na všelijaké ty nástroje a ani v nejmenším nezneuctila ráno ani držbu, ani harfeníka. Bude to nějakou dobu trvat, než pošle pro nového harfeníka a než ze Síně do Půlkruhové držby dorazí, a drobotina nesmí pozapomínat to, co se ze základních Poučných balad už stačila naučit.

Yanus měl pohotově řadu závažných výhrad proti tomu, aby takovou odpovědnost vložil na bedra děvčeti, kterému ještě není ani patnáct oběhů. Nikoli nejmenší z nich byla Menollyina rozčilující záliba ve skládání všelijakých popěvků. Dalo se tu a tam snést, když je zazpívala někdy v zimě, za dlouhých večerů, kdy se člověk něčím rád zabavil, ale to byl starý Petiron ještě naživu a dokázal ji držet na uzdě. Yanus si vůbec nebyl jist, jestli by jí mohl věřit, že ty svoje

pitomé zpívánky nepropašuje do výuky dětí. Jak by ti malí mohli poznat, že to nejsou ty správné písně, které se mají učit? Problém byl v tom, že její melodie byly z těch, které utkvívají v hlavě, a člověk za čas zjistí, že si je podvědomě píská nebo pobrukuje.

Ještě v době, kdy lodi provlekly sítě nad Neratskou proláklinou, získaly hojný úlovek a zamířily k domovu, nenašel Yanus žádné kompromisní řešení. Nebylo příjemné vědět, že od ostatních držebníků nemůže čekat valnou podporu. Kdyby aspoň Menolly tehdy ráno zpívala mizerně… Jenomže opak byl pravdou. Jako Mořský držebník držby U Půlkruhového moře odpovídal za to, aby se dětem z jeho držby dostalo řádného vychování v duchu pemských tradic: že budou znát svoje povinnosti a budou je umět splnit. Byl si dobře vědom toho, jaké má štěstí, že spadá do okrsku Bendenského Weyru a že tamním vůdcem Weyru je F'lar, jezdec na bronzovém Mnementhovi, a weyrenou Lessa, jezdkyně na královně Ramoth. A tak Yanus cítil nesmírnou odpovědnost za to, že u Půlkruhového moře se budou tradice dodržovat a že se mládež naučí, co musí znát, i kdyby mělo děti učit to děvče.

Toho večera, když nasolili celý denní úlovek, řekl Mavi, aby přivedla svou dceru do malé místnosti vedle Velké síně, kde vedl kancelář držby a kde měl uloženy i držební Letopisy. Mavi sem také přenesla harfeníkovy nástroje a naskládala je na krbovou římsu, aby byly v bezpečí.

Yanus sám podal Menolly starou Petironovu loutnu. Chopila se nástroje s náležitou úctou, což Yanuse ujistilo, že si je vědoma své odpovědnosti.

„Pro zítřek máš volno od obvyklých ranních povinností, abys mohla děti vyučovat," řekl jí. „Ale nechci už slyšet žádné to tvoje brnkání."

„Dokud byl Petiron naživu, tak jsi proti tomu, že jsem zpívala svoje písničky, nikdy nic neměl…"

Yanus se na svou vytáhlou dceru zamračil.

„To byl Petiron *naživu*. Teď je po smrti a ty mě v tomhle poslechneš…"

Přes otcova ramena viděla Menolly zachmuřenou matku a všimla si, jak varovně vrtí hlavou. Raději svou prudkou odpověď spolkla.

„Pamatuj si dobře, co jsem ti řekl!" zavrčel Yanus a zabubnoval bříšky prstů po širokém opasku, který neustále nosil. „Žádné popěvky!"

„Ano, Yanusi.“

„Takže zítra začínáš. Pokud ovšem nebudou padat Vlákna a nebude třeba jít na hlídku, to se rozumí.“

Yanus obě ženy propustil a začal skládat zprávu, kterou pošle Mistru Harfeníkovi, až se bude moci příště obejít bez posádky šalupy, která zprávu doveze do Igenské držby. To už bude stejně nejvyšší čas získat pro držbu U Půlkruhového moře nějaké novinky o zbytku Pernu. A taky bude moci do Igenu poslat náklad uzených ryb. Proč by tahle cesta měla být jen výletem bez užitku?

Jakmile vyšly na chodbu, Mavi pevně chytila dceru za paži. „Ne abys ho neposlechla, děvenko.“

„Ale mami, na tom přece není nic špatného, když si budu něco notovat. Víš, co říkal Petiron…“

„A já ti znovu připomínám, že ten tvůj stařík už je po smrti. A že se mění všechno, co platilo za jeho života. Dokud budeš zastávat jeho místo, tak se chovej pořádně. Žádné to tvoje brnkání! A teď do postele a nezapomeň pozavírat košíky se světleny. Nemá smysl, aby se plýtvalo světlem, když je nikdo nepotřebuje.“

KAPITOLA 2

Bud chvála těm, kdo chovají nám dračí rod,
a milují své draky nad vlastní život.
Brzo byl by konec kvetoucímu zelenému svétu,
nebýt dračích hrdinů, jejich ohnivého štítu.
Drakene, všeho jen s mírou si ber:
chamtivost zle ochudí tvůj Setr.
Starých práv a zvyků jen se drž:
zůstane v dostatku tvá dračí strž.

Zpočátku, když se zabývala vyučováním dětí, se Menolly zdálo docela snadné zapomenout na skládání popěvků. Chtěla, aby Petironovi dělala čest a aby nový harfeník, až dorazí na držbu, nenašel ve vědomostech dětí žádné nedostatky. Děti byly pozorné, protože sedět ve vyučování bylo vždycky lepší než kuchat a nasolovat ryby, spravovat sítě nebo dlouhé šňůry s mnoha háčky na návnady. Navíc tohoto oběhu byly zvláště silné zimní bouře, které zdržovaly rybářskou flotilu v přístavu, a vyučování rozptylovalo nudu.

Když tak rybáři seděli doma, Yanus se občas zastavoval v Menší síni, kde Menolly učila děti. Nerudně ji pozoroval od zadní stěny síně. Naštěstí tam zůstal vždycky jenom chvilku, protože děti z něho byly brzy nervózní. Jednou se dokonce přistihl, že poklepává nohou do taktu; když si uvědomil, co to dělá, zamračil se a odešel.

Šalupu se zprávou poslal do Igenské držby tři dny po pohřbu. Posádka přivezla novinky, které pro Menolly nebyly příliš zajímavé, ale dospělí se při nich kabonili; bylo to cosi o Pamětnících, takže si s tím Menolly nemusela lámat hlavu a taky to nedělala. Posádka přivezla i tabulku se zprávou, adresovanou Petironovi a označenou pečetí Mistra Harfeníka Robintona.

„Ubohý starý Petiron," povídala Menolly jedna z tetiček, vzdychla a strojeně si otřela oči. „Vždycky se těšil na zprávy od Mistra Harfeníka. No, tahle bude muset počkat, než přijde nový harfeník. Ten už bude vědět, co si s tím má počít"

Menolly zanedlouho zjistila, kam tabulku schovali: byla nápadně vystavená na krbové římse v otcově písárně. Menolly si byla jista, že zpráva má cosi společného s ní, s jejími písničkami, o kterých Petiron říkal, že je poslal Mistru Harfeníkovi. Ta jeho dávná

poznámka jí nasadila do hlavy, takového brouka, že se dokonce odvážila zeptat matky, proč Yanus dopis neotevřel.

„Otevřít zapečetěnou zprávu, kterou Mistr Harfeník poslal mrtvému?“ Mavi zůstala na svou dceru šokované zírat. „Tvůj otec by něco takového nikdy neudělal. Harfenické dopisy patří harfeníkům.“

„Já jsem si jenom vzpomněla, že Petiron posílal Mistru Harfeníkovi tabulku. Myslela jsem si, že by to mohlo být něco o jeho nástupci. Myslím…“

„Já budu doopravdy moc ráda, až sem ten nový harfeník dorazí, děvenko. Vyučování ti myslím nějak stouplo do hlavy.“

Následujících několik dní Menolly pronásledovala jakási předtucha, bála se, že Mavi bude mít Yanuse k tomu, aby ji jako vyučující nahradil někým jiným. To bylo ovšem zhola nemožné a pořád ze stejných důvodů, které Yanuse přiměly, aby vyučováním pověřil právě ji. Byla ovšem pravda, že Mavi vyhledávala pro Menolly ty nejsmradlavější, nejnudnější a nejúnavnější práce, které na ni čekaly hned poté, co skončila s vyučováním. A Yanus si usmyslel nakukovat do Menší síně každou chvilku.

Pak se počasí ustálilo, bylo jasno a hezky a celá mořská držba se vrhla na rybolov. Děti neměly vyučování, aby mohly sbírat mořské řasy, vyvržené na břeh vysokým přílivem, a všechny ženy z držby musely sebrané rostliny vařit, až získaly hustou šťávu; ta potom pomáhala při mnohých nemocech a hlavně proti bolestem kostí. Alespoň to tvrdily staré tetičky. Jenomže ty měly ve zvyku nacházet ve všem špatném něco dobrého a i v tom nejlepším nějaký kaz. A nejhorší na mořských řasách je ten strašný smrad, říkala si Menolly, která míchala ohavnou směsku ve velkých kotlích.

Do toho přišly ještě spady Vláken a přidaly dalšího vzrušení: obavy lidí, uzavřených v držbě a usedlostech, zatímco na obloze se vznášejí draci, chrlí plamenný dech a spalují Vlákna na neškodný popel. (Menolly toužila po tom, aby jednoho dne mohla tohle divadlo vidět na vlastní oči, namísto aby o něm jenom zpívala anebo si představovala, co se děje za tlustými kamennými zdmi a těžkými kovovými okenicemi na oknech držby.) Potom se připojila k jednomu z pozemních družstev, které s vrhačem plamene kontrolovalo, jestli náhodou nějaké Vlákno neuniklo dračímu ohni. Ne že by tady, na větrem ometaných holých mokřinách a močálech kolem držby U Půlkruhového moře, mělo Vlákno šanci najít nějakou potravu. Neúrodné kamenné palisády útesů kolem držby nehostily

žádnou zeleň ani v zimě, ani v létě, ale stejně bylo rozumné zkontrolovat pláže a mokřady. Vlákno se může zažrat do stonků mořských řas anebo vklouznout do spleti bahenních ostružin či křovinatých přímořských slivoní, prožrat se do jejich kořenů, tam se rozmnožit a likvidovat všechno zelené a živé, dokud nebude pobřeží pusté jako skála.

Chodit s družstvem, ozbrojeným vrhači plamene, byla pěkně mrazivá procházka, ale pro Menolly bylo potěšením už to, že se dostala ven z držby, na čerstvý vzduch. Její družstvo zašlo daleko na jih, až ke Dračím kamenům. Petiron jí vyprávěl, že tahle skaliska, ležící ve zrádných vodách kus od pobřeží, bývala kdysi součástí palisádového útesu, který byl pravděpodobně provrtaný jeskyněmi zrovna tak jako celý tento úsek pobřeží.

Vrcholným zážitkem pro Menolly bylo, když nad držbou zakroužil na bronzovém Mnementhovi sám F'lar, vůdce Weyru, a přistál na kus řeči s Yanusem. Menolly se ovšem nedostala tak blízko, aby slyšela, o čem si ti dva povídají, ale byla přece jen dost blízko na to, aby cítila pach ohňovcových výparů, stoupajících z obrovského bronzového draka. Dost blízko i na to, aby viděla jeho krásné oči, zachycující v mnoha ploškách všechny barvy bledého zimního slunce, aby viděla, jak se mu pod měkkou kůží stahují a vlní svaly. Menolly stála s ostatními v uctivé vzdálenosti, jak se slušelo na pozemní družstva s vrhači plamene. Ale v jedné chvíli, když drak líně pootočil hlavu jejím směrem, mu v očích pomalu zavířily měňavé barvy a byla si naprosto jistá, že se Mnementh dívá *na ni.* Neodvažovala se ani vydechnout, jak byl krásný! A náhle čarovný okamžik pominul. F'lar předvedl graciézní výskok na rameno svého draka, chytil se bojových úponů a vytáhl se do sedla, usazeného v krčním hřebeni. Kolem Menolly i ostatních se prohnal se sykotem závan vzduchu, když bronzový obr rozpřáhl svá křehce vyhlížející křídla. Zdánlivě hned v následujícím okamžiku už se vznášel ve vzduchu, položil se na křídlech do stoupavého vzdušného proudu a mocnými rozmachy se vznášel vyš a vyš. Znenadání drak zmizel z oblohy. Menolly nebyla zdaleka sama, kdo při tom zhluboka vzdychl. Vidět drakena ve vzduchu, to byl vždycky zážitek; být na témže kousku země jako drak se svým jezdcem, být svědkem jeho nádherného vzletu a vstupu do *mezimezí,* to byl prostě zázrak.

Menolly se zdálo, že žádná z písní o drakenech a jejich dracích není pro takový zázrak dost dobrá. Vytratila se do malé komůrky v

ženské části ubytovny, kterou sdílela se svou sestrou Sellou. Chtěla být sama. Mezi svými věcmi měla malou flétničku se sladkým hláskem, tichoučkou píšťalku z rákosového stvolu, a začala na ni hrát. Bylo to jen pár tónů, které vykrystalizovaly z jejího vzrušení a vypovídaly o nádherném zážitku, kterého se jí dnes dostalo.

„Tak tady jsi!“ Do komůrky vtrhla Sella, s tváří zrudlou a zprudka dýchajíc. Očividně běžela celou cestu do schodů. „Vždyť jsem Mavi říkala, že budeš zalezlá tady.“ Vyrvala jí flétničku z prstů. „A ještě ke všemu skládáš písničku!“

„Ale Sello, tohle je přece stará melodie!“ zalhala Menolly a vyškubla sestře píšťalu zpátky.

Sella rozzuřeně zatínala zuby. „Jo stará, leda houby! Já tě mám dávno přečtenou, děvenko. A vyhýbáš se práci. Hleď být co nejdřív v kuchyni. Je tě tam potřeba.“

„Já se vůbec práci nevyhýbám. Dnes ráno během spadu Vláken jsem učila děti a potom jsem šla s pozemním družstvem.“

„Pochůzka s družstvem už dávno skončila, skoro před půl dnem, a ty jsi pořád ještě v těch smradlavých šatech, samý písek, a zaneřádíš celou světnici, ve které já pak musím spát. Mazej dolů nebo povím Yanusovi, žes tady hrála.“

„Ha! Nevzpomeneš si, co jsem hrála, kdyby sis nos ukroutila.“

Ale Menolly se vysvlékala z pracovního oblečení tak rychle, jak to šlo. Sella nejspíš požaluje Mavi (sestra měla z Yanuse stejný vítr jako Menolly), že hrála v jejich komůrce na flétnu – což už je podezřelé samo o sobě. Ale Menolly přece neslíbila, že nebude hrát vůbec, jenom že to nebude dělat před ostatními lidmi.

Naštěstí toho večera měli všichni dobrou náladu: Yanus proto, že si mohl promluvit s vůdcem Weyru F’larem a protože zítra bude zase dobrý lov, protože počasí zatím vydrželo. Ryby vždycky vyplouvají k hladině, aby se nažraly utopených Vláken, a polovička spadu skončila právě nad Neratským zálivem. Nad tamní proláklinou se bude voda vařit rybími hejny. Když měl dobrou náladu Yanus, mohl se veselit i zbytek držebníků z mořské držby, zvlášť když na zem nedopadlo ani jediné Vlákno.

A tak nebylo divu, že volali po Menolly, aby jim něco zahrála. Zazpívala dvě delší ságy o dracích; potom spustila Jmenovací píseň o současných velitelích letek Bendenského Weyru, určenou k tomu, aby lidé z mořské držby znali svoje drakeny. Ráda by věděla, jestli tam neměli teď nedávno nějaké líhnutí, o kterém by se tady, v docela

izolované Půlkruhové držbě, třeba ani nedoslechli. Byla si ale jista, že kdyby tomu tak bylo, F'lar by o tom určitě Yanusovi řekl. Ale řekl by to Yanus Menolly? Není přece harfeníkem, aby si zasloužila takovou zdvořilost.

Držebníci z mořské držby vyžadovali, aby zpívala dál, ale už ji od zpěvu bolelo v krku. A tak jim jenom hrála doprovod k písničkám, které si mohli zpívat sami, či spíš ryčet jejich slova hlasy zdrsnělými větrem a solí. Viděla, jak se na ni její otec dívá, i když zpíval spolu s ostatními, a říkala si, jestli mu třeba nevadí že – obyčejné děvče – hraje mužské písně. Káral ji přece, že je hraje příliš často, dokonce i když byl Petiron ještě naživu. Povzdychla nad tou nespravedlností. A pak zauvažovala, co by asi řekl F'lar, kdyby věděl, že harfenické řemeslo v držbě U Půlkruhového moře spočívá na bedrech prostého děvčete. Ode všech slýchala, že F'lar je čestný, prozíravý muž a správný draken. Už se o něm a jeho weyreně Lesse dokonce zpívaly balady.

A tak spustila zrovna tyhle, na počest návštěvy vůdce Weyru, a otcova tvář se vyjasnila. Zpívala a zpívala, dokud ji hrdlo nebolelo tak, že z něho nevydala už ani hlásku. Tuze by si přála, aby tady byl ještě někdo další, kdo by byl schopen něco zahrát, aby si mohla odpočinout; když se ale rozhlížela po tvářích držebníků kolem sebe, nenašla ani jediného, který by byl schopen řádně tlouci na buben, tím méně zahrát na loutnu nebo flétnu.

A tak nazítří docela logicky, jak se jí zdálo, začala jedno z dětí učit rytmy užívané při bubnování. Spousta písniček se dá zpívat jen při doprovodu bubínku. A jedno ze dvou Soreeliných dětí, které ještě chodily do vyučování, bylo podle ní dost nadané, aby se mohlo naučit hrát na píšťalu.

Někdo ale, nejspíš Sella, pomyslila si Menolly trpce, měl napilno o této Menollyině iniciativě informovat Mavi.

„Bylo ti přece zakázáno hrát…"

„Když někoho učím na buben, to přece není hraní…"

„Učit někoho hrát je harfenická záležitost, ne tvoje, děvenko. Máš náramné štěstí, že Mořský držebník je venku, nad Proláklinou, jinak bys ochutnala jeho řemen na zádech, to si piš. Tak už žádné nesmysly."

„Ale to přece není nesmysl, Mavi. Včera večer by další bubeník nebo pištec mohl…"

Matka varovně pozvedla ruku a Menolly si skousla rty.

„Žádné hraní, Menolly!“

A bylo to.

„Tak, děvče, než se vrátí flotila z moře, zkontroluj pěkně všechny košíky se světleny.“

Tahle práce přivedla Menolly nevyhnutně i do harfeníkova pokoje; už odtud odstranili všechno, co připomínalo Petironovu osobnost. Připomněla si také zapečetěnou zprávu na krbové římse v Yanusově pracovně. Co když Mistr Harfeník čeká na zprávu od Petirona o tom, kdo složil ty písničky? Menolly si byla naprosto jista, že se jí část zprávy nějak tyká. Ne že by jí tohle pomyšlení bylo k něčemu dobré. I kdyby to věděla určitě, nebylo by to nic platné, usoudila Menolly pochmurně. Ale stejně, když míjela Yanusovu pracovnu s Letopisy, nedalo jí to, aby nenakoukla na ten lákavý balíček na římse.

Povzdechla a odvrátila se ode dveří. V této době už se Mistr Harfeník určitě doslechl o Petironově smrti a vysílá sem nového harfeníka. Možná by tenhle nový mohl otevřít Harfeníkovu zprávu a třeba se tam píše něco o ní, a kdyby se tam třeba říkalo, že její písničky, které Petiron posílal do Síně, jsou dobré, tak by jí Yanus i matka nedávali pořád takové zákazy, že nesmí hrát a pískat si a vůbec.

Jak se zima rozplývala do jara, cítila Menolly ztrátu starého Petirona čím dál tíživěji. Býval jediným člověkem v celé mořské držbě, který ji kdy v něčem podpořil; zvlášť to platilo o tom, co teď měla výslovně zakázáno. Jenomže takový zákaz nedokáže zabránit melodiím, aby jí pučely v hlavě samy od sebe, a prstům, aby je vyklepávaly. A tak Menolly vlastně ani nemohla přestat ve skládání písniček – co jí nakonec, alespoň se jí tak zdálo, výslovně nikdo nezakázal.

Menolly si sama pro sebe celou tu záležitost vykládala tak, že Yanus a Mavi se nejvíc bojí toho, aby si děti, které by měla vyučovat jen tradiční ságy a balady, nakonec nemyslely, že ty její popěvky pocházejí od někoho ze Síně Harfenického cechu. (No dobře, a když se i rodičům zdály její melodie tak dobré, jakou by s nimi mohla nadělat škodu?) V podstatě nechtěli, aby hrála nahlas svoje vlastní písničky tam, kde by ji mohl někdo slyšet a snad je někde nevhodně zopakovat.

A tak Menolly neviděla nic špatného na tom, když bude i dál zapisovat nové melodie, které ji napadaly. Hrála si je potichu v Menší síni, když děti odešly, ještě než začaly odpolední hodiny

zpěvu, a svoje zápisy bedlivě schovávala v harfeníkových záznamech na polici v síni. Bylo to místo naprosto bezpečné, protože až do chvíle, než dorazí nový harfeník, je tam nikdo jiný nemůže objevit.

Tohle nepatrné obcházení absolutního zákazu vlastního muzicírování, který jí otec uložil, pomáhalo Menolly přenést se přes stále se prohlubující pocity zklamání a osamělosti. Menolly si ovšem neuvědomila, že matka ji velice pozorně sleduje, protože si u ní všimla nějakých náznaků rebelantství. Mavi nehodlala připustit, aby jejich držba utrpěla sebemenší újmu na cti, a obávala se, že Menolly, která neviděla nic jiného než hudbu, k níž ji vedl její učitel Petiron, není dostatečně dospělá na to, aby byla schopna se sama ukáznit. Sella už ji také varovala, že se jí Menolly nějak vymyká z rukou. Mavi sice část stížností Selly na mladší sestru připisovala na vrub sesterské žárlivosti, ale když Sella jednou Mavi prozradila, že Menolly už začala učit i další děti, jak hrát na hudební nástroje, Mavi cítila povinnost zasáhnout. Kdyby se Yanus doslechl o Menollyině neposlušnosti, dostalo by se děvče do opravdu velkého maléru.

Přicházelo jaro a s jarem klidnější moře. Snad už teď nový harfeník brzy dorazí.

A pak jaro vypuklo naplno, přišel první nádherný den. Bríza vanoucí od moře byla prosycena sladkou vůní kvetoucích přímořských slív a mokřadních maliníků a přinášela ji otevřenými okenicemi až do Menší síně. Děti zpívaly hlasitě, jako by tím, že budou řvát, mohly odbýt hodinu zpěvu rychleji. Pravda, zpívaly teď jednu z dlouhých ság a slova jim šla výborně, ovšem hlasitost byla přece jen podstatně vyšší, než se vyžadovalo v notaci. Možná právě ten hlahol nasadil Menolly červíka do hlavy a připomněl jí melodii, kterou se pokoušela dát dohromady předešlého dne.

Nedalo se říci, že by byla vědomě neposlušná. Určitě neměla ani potuchy, že se rybářská flotila, už vrací z časného lovu. Rovněž tak si nebyla vědoma, že akordy, které vybrnkává, nepocházejí – oficiálně – z harfenické Síně. A dvojnásobná smůla byla v tom, že se tohle nedopatření přihodilo právě ve chvíli, kdy Mořský držebník míjel otevřená okna Menší síně.

Téměř vzápětí se Yanus vřítil do Menší síně a šmahem vyhnal všechny děti, aby pomáhaly vykládat z lodí bohatý úlovek. Pak beze slova, což ještě zhoršovalo vyhlídky na míru trestu, odepjal široký opasek, gestem vyzval Menolly, aby si zvedla tuniku k hlavě a

přehnula se přes vysokou harfenickou lavici.

Když skončil, svezla se dolů, koleny dopadla na tvrdé kamenné dlaždice a kousala se do rtů, aby udusila vzlyky. Ještě nikdy ji tolik nezbil. Krev jí v uších hučela tak, že ani neslyšela, jak Yanus z Menší síně odchází. Teprve dlouho potom se odvážila spustit si tuniku přes bolavé šlehy na zádech. Teprve když se pomaličku vyhrabala na nohy, zjistila, že s sebou odnesl také loutnu. Pochopila, že jeho rozhodnutí je nejen drsné, ale i neodvolatelné.

A nespravedlivé! Přehrála si jenom několik nových hmatů… a k tomu si jen broukala… a to jen proto, že se jí v hlavě poslední takty Poučné balady přetvořily do nové melodie. Takové nepatrné pokusy přece jistě nikomu a ničemu neublíží! A děti znají všechny Poučné balady, které by znát měly. *Nechtěla* přece Yanuse neposlechnout.

„Menolly?“ Ve dveřích do učebny se objevila matka a v ruce držela řemen prázdného koženého vaku. „Tys je pustila dřív? Je to rozumné…“ Náhle se zarazila a pozorně se na dceru zahleděla. Tváří se jí kmitl výraz zlosti a znechucení. „Takže tys přece jen nakonec byla takový blázen? Tolik je v sázce, a ty si musíš brnkat…“

„Neudělala jsem to schválně, Mavi. Ta písnička… mě jen tak napadla. Nezahrála jsem víc jak pár taktů…“

Nemělo nejmenšího smyslu matce tuhle událost vysvětlovat. A v této chvíli už vůbec ne. Pocit opuštěnosti, který Menolly zavalil, když zjistila, že jí otec vzal loutnu, při pohledu na matčino chladné rozladění ještě zesílil.

„Vezmi ten vak. Potřebujeme čerstvou zeleninu,“ pravila Mavi nevzrušeně. „A taky žlutožilku, jestli nějakou najdeš. Snad už by mohla někde vyrašit.“

Menolly rezignovaně popadla vak a bezmyšlenkovitě si jej přehodila přes rameno. Jak jí těžký měch dopadl na rozbitá záda, jen zalapala po dechu.

Ještě než tomu mohla Menolly zabránit, zvedla jí matka volnou tuniku. Ozval se neartikulovaný výkřik. „Budeme ti tam muset dát nějaký uspavec.“

Menolly se od ní odtáhla. „A k čemu je teda dobré, že mě tak zbil, když mi na to chceš hned dávat uspavec?“ A vyběhla ze síně.

Mavi měla stejně o její záda starost hlavně proto, že zdravé tělo může pracovat víc, rychleji a déle.

Bolavé myšlenky a pocit znechucení ji štvaly ven z držby jako ostruhy, ale každý skok znovu napínal bolavá záda. Přesto

nezpomalila, protože před sebou měla dlouhou cestu napříč celou držbou. Čím rychleji poběží, tím líp, aby po ní některá z tetiček třeba nechtěla vyzvídat, proč dětem skončilo vyučování tak brzy anebo proč Menolly běží pro zeleninu, namísto aby je učila.

Naštěstí nepotkala nikoho. Všichni byli buď dole v Přístavní jeskyni, kde vykládali úlovek, anebo se uklidili Mořskému držebníkovi z očí, aby tam nemuseli. Menolly proběhla kolem malých usedlostí a pokračovala po zpevněné cestě přes mokřady, potom nahoru k pravému křídlu útesu, na jih od Půlkruhové držby. Mohla se teď zatoulat tak daleko od držby, jak se jí zachtělo: všechno se dalo vysvětlit tím, že hledala zeleninu.

Běžela po písčité pěšince, neustále očima pátrala po nějaké čerstvě rašící zeleni a snažila se nevšímat si občasných výbuchů bolesti, když se jí při skoku otřáslo celé tělo. V zádech se jí začala ozývat ostrá řezavá bolest. Zaťala zuby a pokračovala dál. Její bratr Alemi jednou říkal, že umí běhat stejně dobře jako kterýkoli kluk z držby a na delší vzdálenost půlku z nich předběhne. Kdyby tak jen byla kluk… Pak by vůbec nevadilo, že Petiron umřel a zůstavil držbu bez harfeníka. A Yanus by jistě nezbil chlapce jen za to, že byl natolik odvážný, aby zpíval svoje vlastní písničky.

Prvé z plochých bažinatých údolí bylo zbarveno do růžova a do žluta kvetoucími přímořskými slívami a mokřadními maliníky; jen tu a tam je poznamenala černá skvrna, kde nízko létající dračí královny dopadly nějaké Vlákno, které uniklo hlavním bojovým letkám. Ano, a zůstala jen tahle černá skvrna, kterou tam vypálil vrhač plamene, a z Vlákna jen troška popele. Jednoho dne, říkala si Menolly, otevřu železné okenice a *uvidím* draky, jak spalují Vlákna ve vzduchu. To musí být přece náramný pohled!

A taky hrozivý, připomněla si, protože už viděla, jak matka pečuje o muže popálené od Vláken. Ona taková stopa po Vlákně vypadala, jako by někdo člověku vypálil doruda rozžhaveným pohrabáčem rýhu hluboko do těla a okraje rány byly černé od seškvařené kůže. Třeba takový Torly bude už navždycky nosit rudou a opuchlou jizvu. Zranění po Vlákně se nikdy pořádně nezacelí.

Musela zpomalit. Začala se silně potit a bolest v zádech se zhoršila. Povolila pásek tuniky a plácla se měkkým pruhem kůže z běhouna do zad tuniky, aby pod ni, mezi lopatky, nahnala závan chladivého vzduchu.

Přešla prvé bažinaté údolí, překonala hrbolaté kamenité návrší a

ocitla se v dalším údolíčku. Tudy se musí chodit opatrně – je to jedna z těch hlubokých proláklin s nebezpečnými bahnisky. Nikde ani stopy po nějaké žluto žilce. Ale minulé léto bylo tam za nedalekými dvěma nepravidelnými vršky téhle vzácné trávy dost a dost.

Nejdřív je jenom zaslechla a vzhlédla nahoru, protože ji ty nenadálé zvuky shora vyděsily. Že by draci? Divoce se rozhlížela kolem, jestli neuvidí pověstné stříbřitě šedivé závoje Vláken, snášejících se na východě z oblohy. Na zelenomodrém nebi však nebylo po Vláknech ani stopy – přece však nad ní kroužila dračí křídla! Že by byla slyšela draky? To není možné! Draci se přece nikdy takhle nerojí. Létají ve vyrovnaných letkách, které tvoří na pozadí oblohy krásné obrazce. Tihle tady se vrhali jako šipky hned tam, hned onam, prudce klesali, pak zase zakroužili a stoupali vzhůru… No ovšem, všechno to vede drak se zlatou kůží, teď mu na šípovitě protaženém těle zajiskřil sluneční paprsek. Královna? Takhle mrňavá královna?

Vydechla, protože v úžasu už hodnou chvíli zadržovala dech. Královnička ohňového dráčka? To bude ono. Jedině ohňoví dráčci mohou být tak maličcí a zároveň se tolik podobat velkým drakům. Wherové to určitě nejsou. A wherové se navíc nepáří ve vzduchu. A pravě na to Menolly udiveně hleděla: zrovna probíhal zásnubní let ohňových dráčků a těsně za zlatou královničkou se hnala skupinka jejích bronzových pronásledovatelů.

Takže ohňoví dráčci nejsou jen výplodem chlapeckého snění! Menolly ohromeně sledovala, jak obratně a elegantně poletují. Královnička zavedla svou suitu tak vysoko, že ti menší, zelení, hnědí a modří, už nestačili a museli se snést dolů. Teď kroužili na nižší hladině a snažili se alespoň zachovávat stejný směr, kterým se ubírali ti nahoře. Klesali a stoupali v nápodobě jejich královničky a bronzáčků.

To přece muse jí být ohňoví dráčci! říkala si Menolly a srdce jí usedalo nad krásou a napětím té podívané.

Ohňoví dráčci! Opravdu *jsou* jako velcí draci. Jenomže jsou mnohem, mnohem menší. Teď poznala, že všechno to učení bylo přece k něčemu dobré. Dračí královna je celá zlatá a páří se s tím bronzákem, který ji dokáže dostihnout ve vzduchu. A pravě to zrovna teď předváděli ohňoví dráčci.

Ach, jak byli krásní na pohled! Královnička zamířila ke slunci a Menolly, přestože viděla do dálky velmi dobře, ji dokázala sotva

rozlišit jako černou tečku s houfkem pronásledovatelů v patách.

Vykročila dál a sledovala hlavní skupinu ohňových dráčků. Vsadila by se o cokoli, že mají namířeno po pobřeží vzhůru, někam k Dračím kamenům. Minulý podzim bratr Alemi tvrdil, že tam za úsvitu viděl ohňové dračky, jak lovili v mělčinách prstenky. Jeho zkazka zvedla další vlnu toho, čemu Petiron říkal „dráčkohorečka". Každému chlapci v mořské držbě hořela hlava nejrůznějšími důvtipnými plány, jak polapit ohňového dráčka. Mořili Alemiho, aby pořád dokola opakoval to, co tehdy viděl.

Bylo nakonec dobře, že útesy byly nepřístupné. Ani zkušený lodník se neodvažoval do hrozivých proudů mezi nimi. Ale kdyby někdo věděl *jisté,* že tam ohňoví dráčci jsou… No, od ní se to nedozví nikdo.

Dokonce i kdyby byl naživu Petiron, zařídila se Menolly, nepověděla by to ani jemu. On nikdy ohňového dračka neviděl, ačkoli když se ho děti vyptávaly, připouštěl, že podle Letopisů kdysi ohňoví dráčci existovali.

„Už je viděli víckrát," říkal jí Petiron později, „ale není možné je chytit" Uchechtl se tehdy, až mu vzduch v hrdle zahvízdal. „Lidi se o to pokoušejí od chvíle, kdy praskla první skořápka."

„Proč se nedají chytit?"

„Protože nechtějí. Jsou chytří. Prostě zmizí…"

„Umí skákat do *mezimezí* jako draci?"

„Nemáme pro to žádný důkaz," řekl Petiron trošku přísně, jako kdyby ji káral, že příliš troufale hledá srovnání mezi ohňovými dráčky a velkými pernskými draky.

„A kam jinam by mohli zmizet?" naléhala Menolly. „A co je to vůbec *mezimezí,* kde to je?"

„To je určité místo, které není." Petiron se otřásl. „Prostě nejsi ani tady, ani tam," a ukázal napřed na jeden kout síně a potom na mořský dok na opačné straně přístavu. „Je tam zima a je to nicota. Není tam nic vidět, nezní tam Žádné zvuky, nefunguje tam žádný cit."

„Ty už jsi letěl na drakovi?" uctivě se ptala Menolly.

„Jednou. Před mnoha oběhy." Znovu se při té vzpomínce otřásl. „No, a když už o tom mluvíme, zazpívej mi Hádankovou píseň."

„Ale my už jsme to přece vyřešili. Proč bych ji kvůli tomu měla zpívat?"

„Zazpívej mi ji proto, abych věděl, že ji umíš, děvenko,"

odpověděl Petiron škádlivě, protože to nebyl žádný rozumný důvod.

Jenomže Petiron na ni býval velmi hodný, to Menolly dobře věděla, a teď se jí hrdlo stáhlo, když si znovu připomněla, že už odešel navždy. (Neodešel třeba do *mezimezí*? Jak to dělají draci, když přijdou o svého jezdce anebo onemocní natolik, že už nemohou létat? Ne, kdo odejde do *mezimezí*, nenechává po sobě vůbec nic. Petiron zde zanechal své tělo, které pak spustili do hlubin.) A Petiron zde nechal mnohem víc než svou tělesnou schránku. Zanechal jí všechny písně, které sám znal, každou báseň, baladu a ságu, všechny prstoklady, akordy a způsoby hry, všechny známé rytmy. Neexistoval snad jediný způsob hry na strunné nástroje, který by neovládala, ani žádná kadence hraná na bubny, kterou by nezvládla v dokonalém rytmu. Dokázala jen pomocí jazyka anebo na rákosovou píšťalu zapískat dvojhlasý trylek jako nejnadanější werýs. Jenomže byly i jiné věci, které jí Petiron o světě mimo držbu nechtěl – nebo nemohl – povědět. Menolly dumala, jestli to nebylo třeba proto, že je jen děvče a harfeníci ovládají nějaká mystéria, která může zvládnout jenom mužská mysl.

„Podívejte," říkala například Mavi jednou Menolly a Selle, „existují zase určitá ženská tajemství, která nemůže pochopit žádný obyčejný mužský, takže skóre je vyrovnané."

„A teď na ženskou stranu přibylo ještě jedno další," řekla Menolly a následovala dál a dál ohňové dráčky. Obyčejné děvče teď pozoruje to, o čem všichni kluci – a muži – z celé mořské držby jenom sní, že by snad jednou mohli zahlédnout – hrající si ohňové dráčky.

Už upustili od následování své královničky a bronzáčků a zabrali se do předstíraných vzdušných soubojů a čas od času přistávali i na zem. A zdánlivě se ztráceli i pod ní. Teprve pak si Menolly uvědomila, že už musela dojít až nad pásmo pláží. Písek pod nohama jí začal klouzat. Jediný neopatrný krok a mohla by snadno skončit v nějaké díře nebo proláklině. Slyšela hluk moře. Změnila směr chůze a vybírala si místa, kde rostly bujnější trsy drsných bažinných travin. Tam by měla být půda přece jen pevnější a také bude méně nápadná ohňovým dráčkům.

Došla na mírné stoupání, které se zvedalo těsně před tím, než se pobřeží prudce zlomilo a příkře spadalo k plážím dole. Viděla Dračí kameny, trčící ještě o kus dál v moři, zahalené do lehkého oparu z náhlého oteplení. Slyšela ohňové dráčky, jak švitoří a hašteří se. Kradla se mezi trsy trávy a potom si lehla na břicho a plazila se až k

okraji útesu v naději, že ještě jednou ohňové dráčky zahlédne.

Viděla je docela zřetelně – a bylo to nádherné podívání. Právě byl odliv, a tak měli tuze napilno v loužích mořské vody, kde sbírali přisedlé mušle z kamenů, vystoupivších teď z vody, anebo se váleli po úzkém pruhu rudého a bílého písku, nadšeně se koupali v maličkých jezírkách a rozvinovali svá krásná křidélka, aby oschla. Několikrát se zvedl krátký povyk a zmatek, když dva dráčci zápolili o sousto, které oba považovali za svou kořist. V tomhle detailu se tedy určitě od velkých draků odlišovali; nikdy neslyšela, že by spolu draci kvůli něčemu bojovali. Slyšela ovšem, že dračí krmení, když si vyberou kořist ze stáda werýsů nebo běhounů, je dost strašné divadlo. Draci nežerou příliš často, což bylo jen dobře, protože jinak by asi všechny zásoby na celém Pernu nedokázaly dračí populaci vyživit.

Jestlipak mají draci rádi ryby? Menolly se zachichotala při myšlence, jestli jsou v moři nějaké ryby tak veliké, aby stačily ukojit dračí apetit. Snad ty legendární ryby, které vždycky poničí sítě rybářů z jejich držby. Půlkruhové držba posílá Bendenskému Weyru desátek v podobě mořských produktů, nasolených, naložených nebo uzených. Čas od času se objeví draken a žádá čerstvou rybu k nějaké zvláštní oslavě, například při líhnutí. A ženy z Weyru přicházejí každého jara a podzimu, aby sbíraly maliny nebo sklízely witýs a traviny. Menolly jednou sloužila Manoře, představené z bendenských Dolních jeskyní, a to byla velice jemná a půvabná žena. Menolly nesměla zůstat v její přítomnosti dlouho, protože Mavi vyprovodila své dcery z místnosti s tím, že si musí s Manorou o něčem promluvit. Ale Menolly viděla Manoru dost dlouho na to, aby se jí moc zalíbila.

Celé hejnko ohňových dráčků se náhle zvedlo do vzduchu, protože je vyburcoval návrat královničky a bronzového dráčka, kterému se podařilo na ni nalétnout. Párek se unaveně usadil do teplé měkké louže a oba dráčci nechali křídla rozvinutá, jako by byli příliš unaveni, než aby je mohli složit na hřbet. Bronzáček něžně ovinul krček kolem šíje své královničky a takto plavali na hladině, zatímco modráčci odpočívajícímu páru nadšeně nabízeli prstenky a mušle sebrané z kamenů.

Menolly u vytržení sledovala celé dění ze své pozorovatelny mezi trsy mořské trávy. Byla načisto uchvácena, jak ti mrňousové vyváděli při krmení, koupeli i odpočinku. Zanedlouho se menší

dráčci, jednotlivě i v párech, zvedli a odletěli k nejbližšímu z mořem obklopených útesů, kde se Menolly náhle ztratili z dohledu, protože se schovali ve škvírách, které jim sloužily jako maličké weyry.

S graciézní důstojností se ze své lázně zvedli i královnička a její bronzák. Jak dokázali letět s blyskotajícími se křídly tak blízko sebe, to Menolly nedokázala pochopit. Jako jeden se prudce zvedli do výšky a pak klouzali pomalými spirálami dolů ke Dračím kamenům, až se ztratili někde u stěny obrácené k moři, kam Menolly neviděla.

Teprve potom si začala uvědomovat všechno nepohodlí své pozorovatelny: slunce ji pálilo do zbitých zad,; za pasem kalhot ji dřel písek, který se jí dostal i do bot a na obličeji i na rukou jí s uschlým potem vytvořil drsnou krustu.

Opatrně se odplazila od hrany útesu zpátky. Kdyby ohňoví dráčci viděli, že je někdo pozoruje, třeba by se už do tohoto zálivu nevrátili. Když měla dojem, že se od| plazila už dost daleko, zvedla se do dřepu a odběhla tak až k pěšině.

Měla pocit, že se jí právě dostalo tak výjimečného; privilegia, jako kdyby ji pozvali do Bendenského Weyru. Radostně při běhu vykopávala jako hříbě a potom, když si v močálu všimla jakési vodomilné trávy s tlustými stonky, jeden stonek uřízla až dole u hladiny. Ať si jí otec vzal loutnu, je přece víc možností, jak provozovat hudbu, než jen brnkat na struny natažené přes ozvučné tělo nástroje.

Odměřila správnou délku dutého stonku a zbytek odřízla. Dovedně provrtala šest dírek nahoře a dvě zdola, jak ji to učil Petiron, a během pár chvilek už hrála na rákosovou píšťalu. Ozývala se šťavnatá melodie, jasná a hravá, protože Menolly byla v duši šťastná. Z píšťalky se linula píseň o malé královničce ohňového dráčka, která sedí na skále nad převalujícím se mořem a naparuje se před svým bronzáčkem, který ji zbožňuje.

Měla trošku nesnáze s obligátními melodickými postupy a přistihla se, že trošku pozměnila tradiční ladění melodie, ale když si ji několikrát přehrála, rozhodla se, že je to tak správně. Znělo to docela odlišně od písní, které ji učil Petiron, protože se nápěv nedržel obvyklých forem. Co víc, znělo to jako popěvek nějakého ohňového dráčka: Čile, rozkošně a tajnůstkářsky.

Přestala pískat, protože ji něco napadlo. Jestlipak velcí draci o ohňových dráčcích vědí?

KAPITOLA 3

Hola, držebníku, zahoď klapky z očí,
hodné se tu mění, jak se náš Pern točí.
Nejstarší někdy též nejhorší být může,
hledej smysl věcí, nečti jen staré kůže!

Když Menolly konečně dorazila zpátky do mořské držby, obloha už temněla. Velká síň kypěla obvyklými ruchem, jak to bývalo na konci činorodého dne. Staříci| a stařenky chystali jídelní stoly, uklízeli celou síň a klábosili u toho, jako by se neviděli celé oběhy a ne teprve od rána.

Ještě štěstí, říkala si Menolly, že můžu s tím vakem zeleniny zmizet rovnou dolů do vodních komor…

Znenadání se před ní objevila matka. „Kdepak jsi až pro tu zeleninu byla, Menolly? V Neratu?“

„Skoro.“

Menolly hned poznala, že si tuhle drzou odpověď načasovala dost špatně. Mavi jí hrubě vytrhla měch a kriticky se zahleděla dovnitř.

„Jestli sis vyšla na takový výlet a nic pořádného nepřinesla… Na moři je vidět nějaká plachta.“

„Plachta?“

Mavi zavřela vak a strčila ho Menolly zpátky do rukou. „Ano, plachta. Už jsi měla být celé hodiny zpátky. Co tě to popadlo, žes šla tak daleko, když se dá čekat spad…“

„Blíž žádná zelenina ještě neroste.“

„Když se dá čekat spad Vláken každou chvíli? Jsi dvakrát takový blázen, než jsem si myslela.“

„Byla jsem v bezpečí. Viděla jsem drakena, jak tam prolétal na obhlídce…“

To Mavi potěšilo. „Díky nebesům, že patříme k Bendenskému Weyru. To je aspoň pořádný Weyr.“ Mavi postrčila dceru směrem ke kuchyňskému podlaží. „Vezmi to tam a dohlédni na to, aby děvčata pořádně umyla každý kousek od písku. Kdopak to k nám asi připlouvá?“

Menolly proklouzla do rušné kuchyně, vyhnula se příkazům, které na ni přiletěly z několika stran, protože pár ženských v ní viděl schopnou pomocnici, která by jim mohla pomoci s jejich prací. Menolly jen zamávala koženým měchem a pokračovala dolů do

vodních komor. Několik starých, ale ještě schopných žen tam usilovně drhlo pískem nejlepší plechové talíře a podnosy.

„Potřebuji jednu vaničku na zeleninu, tetičko," řekla Menolly a tlačila se k řádce kamenných výlevek.

„Pro staré ruce je zelenina příjemnější než písek," pravila jedna z žen třesoucím se, unaveným hlasem, kvapně přemístila svou hromádku talířů do vedlejší výlevky a vytáhla z té své zátku.

„V té zelenině je víc písku, než kolik potřebuješ na talíře," poznamenala další žena kysele.

„Ano, ale jen ho smývám z té zeleniny *pryč*," opáčila tetička, která svou práci přenechala Menolly. „No ne, takové pěkné trsy žlutožilky, to se podívejme. Kdepak jsi ji v téhle roční době našla, děvenko?"

„Na půli cesty do Neratu." Ozvaly se nedůvěřivé a užaslé výkřiky, takže Menolly musela potlačit úšklebek. Tyhle tetičky se z držby dostaly nejdál na skalní římsu před držbou, kde se za slunných dní vyhřívaly.

„Když má přijít spad Vláken? Ty jsi ale bláznivá holka!"

„A slyšelas o té plachtě na moři?"

„Kdo myslíš, že by to mohl být?"

„Nový harfeník, kdo jiný, ne?"

Následoval divoký chór kdákavého smíchu a pokračovalo se velkými úvahami na téma, jaký asi ten nový harfeník bude.

„Vždycky sem posílají nějakého mladého."

„Petiron byl přece starý!"

„Protože zestárl. Zrovna tak jako my!"

„Jak by sis to mohla pamatovat?"

„Proč ne? Zažila jsem tady víc harfeníků než ty, má milá!"

„Tos tedy nezažila! Já jsem přišla sem do Půlkruhové z Červených písků na Istě…"

„Ty ses narodila tady v Půlkruhové, ty stará bláznivá bábo, a já jsem ti pomáhala na svět!"

„Hahaha!"

Menolly poslouchala, jak se čtyři stařenky pořád dokola dohadují, dokud nezaslechla hlas své matky, která se dožadovala sdělení, jestli už je ta zelenina umytá. A kde jsou ty pěkné talíře a jak po ní může někdo chtít, aby byla vůbec nějaká práce hotova, když se kolem všeho nadělá tolik řečí.

Menolly vyhledala síto dost velké, aby se do něho vešla všechna očištěná zelenina, a zanesla ji nahoru, aby ji mohla matka

zkontrolovat.

„No, pro čelní stůl to bude stačit," řekla Mavi, šťouchajíc do lesknoucí se hromádky zeleniny vidličkou. Pak se na dceru upřeně zahleděla. „*Takhle* se tam nemůžeš objevit. Tu máš, Bardie, vezmi tu zeleninu a přidej k ní koření. To z té hnědé lahvice ve čtvrté polici ve spíži. Ty, Menolly, buď tak hodná a zbav se všeho toho písku, co máš na sobě, a slušně se obleč. Budeš se starat o Prastrýce. Jak jen otevře pusu, hned mu do ní něco vraž, ať ho nemusíme celý večer poslouchat."

Menolly zavzdychala. Prastrýc nejen že byl strašně užvaněný, ale navíc ukrutně smrděl.

„Sella si s ním ví rady mnohem líp, Mavi…"

„Sella se bude starat o čelní stůl. Dělej, co ti říkám, a buď ráda, že jsi ráda!" Mavi zpražila svou odbojnou dceru přísným pohledem a trpce jí připomněla, že je teď v nemilosti. Potom někdo zavolal, že by Mavi měla zkontrolovat omáčku k pečené rybě.

Menoily se odvlekla do koupelny a pokoušela se sebe samu přesvědčit, že ještě dopadla dobře, protože jí taky mohli zakázat, aby se dnes večer ve Velké síni vůbec objevila. Nicméně úkol starat se o Prastrýce se dal považovat za dost přísný trest. Nedá se nic dělat, čest zavazuje Mořského držebníka, aby se dnes večer shromáždili všichni, kteří v jeho držbě žijí, a přivítali v Půlkruhové nového harfeníka.

Menolly ze sebe stáhla špinavou tuniku a kalhoty a vklouzla do nádrže s teplou vodou. Zavrtěla rameny sem a tam, aby z potlučené kůže pokud možno bezbolestně spláchla písek a zaschlý pot I vlasy měla plné mořského písku, takže jí nezbylo než si je umýt taky. Musela si pospíšit, protože s Prastrýcem bude mít plné ruce práce. Nejlíp bude, když ho stihne pěkně usadit do jeho křesla u pece dřív, než přijdou k večeři ostatní.

Jen provizorně si kolem těla ovinula špinavé oblečení a podstoupila rozumné riziko, že v horních podlažích držby bude teď jen málo lidí; vyběhla téměř temným schodištěm od koupelen do poschodí, v němž byly situovány ložnice. Na hlavní chodbě byly všechny košíky se světleny odkryty, což značilo, že harfeník, pokud skutečně dorazil, absolvuje už dnes večer prohlídku celé držby. Rychle seběhla dolů po úzkém schodišti, které vedlo k ložnicím děvčat, a šťastně dorazila do své komůrky, aniž by potkala živou duši.

Když Menolly později přišla do Prastrýcova pokoje, musela mu umýt obličej i ruce a přetáhnout mu přes kostnatá ramena čistou tuniku. Celou tu dobu neustále mlel cosi o nové krvi v držbě a kterou si prý asi tak, hahaha, vybere nový harfeník za ženu? Měl by si s tím harfenickým brachem asi o pár věcech popovídat, aby mu vůbec dal nějakou šanci, a proč s ním prý Menolly zachází tak hrubě? Bolí ho kosti. To bude určitě nějaká změna počasí, protože předpovědi jeho starých kostí nikdy neselhávají. Copak je nevaroval před tou velikou bouřkou dost dlouho předem? A stejně ztratili dvě lodi i s celou posádkou. Kdyby bývali dali na jeho varování, nemuselo se to stát. A jeho vlastní syn je z těch nejhorších, vůbec neposlouchá, co mu otec říká, a proč na něho Menolly tak kvaltuje? Přece všechno chce svůj čas. A co tohle – nemohla by mu dát radši tu modrou tuniku? Tu, co mu dělala jeho dcera, a ta modrá mu prý slušela k barvě očí. A proč za ním dneska nepřišel Turlon na kus řeči, když o to prosí a prosí pořád dokola? Jenomže jeho si nikdo dvakrát nevšímá.

Stařík byl jako věchýtek a pro silné děvče, jako byla Menolly, nepředstavoval žádné břemeno. Snesla ho dolů po schodech a on si celou cestu stěžoval na lidi, kteří zemřeli dávno před tím, než se ona narodila. Petiron jí vysvětloval, že Prastrýc vnímá čas poněkud pokřiveně. Ve stařečkově hlavě se nejzřetelněji objevují vzpomínky z mládí, kdy byl ještě Mořským držebníkem v Půlkruhové držbě, než mu zapletené tažné lano uřízlo obě nohy pod kolenem. Když Menolly se stříkem dorazila do Velké síně, byl sál už téměř připraven na příchod hostí.

„Zrovna poutají loď v doku," povídal kdosi, zatímco Menolly usazovala Prastrýce do jeho zvláštního křesla, postaveného jako vždy co nejblíž u ohně. Pečlivě ho zabalila do zvlášť měkkých wheřích kůží a zavázala pás, který ho měl udržovat ve vzpřímené pozici. Když se totiž Prastrýc rozčílil, míval tendenci zapomínat, že mu chybějí nohy.

„Kdo přivazuje loď v doku? Kdopak to sem připlul? O čem se to tady pořád blábolí?"

Menolly mu to pověděla a stařík se uklidnil, jenomže hned vzápětí se hádavým hlasem domáhal vysvětlení, jestli mu někdo vůbec dá jíst anebo se od něho čeká, že tam bude sedět jen tak bez večeře?

Kolem Menolly se prokmitla Sella v šatech, nad kterými strávila s jehlou v ruce celou zimu, a vtiskla sestře do ruky malý balíček.

„Kdyby začal dělat potíže, nacpi ho tímhle!" A zmizela dřív, než se

Menolly zmohla na jediné slovo.

Když balíček otevřela, zjistila, že jsou v něm sladké kuličky, vyrobené z mořských chaluh a ochucené semínky rudotrávy. Člověk takovou kuličku mohl žvýkat celé hodiny a měl pořád plnou pusu. Tak tohle byl ten malý zázrak, díky kterému Sella dokázala udržet Prastrýce v klidu. Menolly se zahihňala a pak se podivila, co to Sellu popadlo, Že jí takhle pomáhá. Nejspíš ji nekonečně potěšilo, když se od Mavi dověděla, že Menolly konečně nahradí řádný harfeník. A nebo to věděla už dřív? Mavi se o tom nezmiňovala. No jo, ale harfeník už je stejně tady, tak je to jedno.

Teď, když Prastrýce bezpečně usadila, popadla tu lepší část Menollyina já zvědavost a odkradla se k oknům. Po nějaké plachtě už ovšem nebylo v přístavu ani památky, viděla ale hloučky mužů, kteří vysoko zvedali světlenové košíky a kráčeli po cestě od přístavu k vlastní držbě. Ať si měla Menolly oči sebebystřejší, nedokázala mezi nimi objevit žádnou neznámou tvář, a tak to bylo k ničemu.

Prastrýc začal pisklavým hláskem s jedním ze svých monologů, a tak se Menolly vydala nazpět, než si matka stačí všimnout, že odešla z přikázaného místa. Velká síň byla plná lomozu, protože se nosilo jídlo na stoly, do pohárků se nalévalo víno k připitím na přivítanou, zkrátka celá držba se hotovila k setkání s hosty a nikdo si nevšímal toho, co Menolly dělá nebo nedělá.

Zrovna tehdy ale Prastrýc zase přišel k sobě, oči se mu vyjasnily a zadíval se jí do tváře. „Co je to dneska za blázinec, děvče? Byl dobrej lov? Nebo do toho nějací mladí praštili? No, co se to slaví?“

„Přichází nový harfeník, Prastrýčku, alespoň si to každý myslí.“

„Snad ne nějakej další?“ Prastrýce ta představa dost otrávila. „Harfeníci už vůbec nejsou to, co bejvali, dokavad jsem já byl Mořským držebníkem, a to nejni ještě tak dlouho. Vzpomínám si na jednoho harfeníka, kteryho jsme tady měli…“

V náhle ztichlé síni jeho hlas zvučně zahlaholil.

„Menolly!“ Matka sice zašeptala, ale naléhavost jejího napomenutí se nedala přeslechnout.

Menolly zašátrala v kapse sukně, našla dvě sladké kuličky a nacpala je Prastrýci do pusy. Ať už se chystal říci cokoli, neuspěl, protože mu v tom zabránila nutnost zabývat se dvěma velkými a kulatými objekty, které se mu znenadání ocitly v ústech. Přesto alespoň pro sebe neustále cosi mumlal a u toho žvýkal a žvýkal a žvýkal.

Než se Menolly dostala k tomu, aby se poprvé podívala po hostech, už bylo všechno jídlo na stolech a všichni seděli a potýkali se s příbory. Skutečně tu byl nový harfeník. Jeho jméno jí dorazilo k sluchu dřív, než ho vůbec i zahlédla. Elgion, harfeník Elgion. Zaslechla, že je mladý a pohledný, že s sebou přinesl dvě loutny, dvě dřevěné flétny a tři bubny, každý v extra kufříku z tvrzené wheří kůže. Slyšela taky, že cestou přes Keroonský záliv hrozně zkusil od mořské nemoci a té rozmařilé večeři, kterou na jeho počest připravili, moc on sám nedal. Spolu s ním I připlul i Mistr ze Síně Kovářského cechu, aby tady vyrobil všechno kování, které bude potřeba k vystrojení nové lodi, a pospravoval i ostatní věci, na které kovář z držby sám nestačí. Zaslechla i to, že Igenská držba naléhavě žádá po Mořské držbě zásilku solených nebo uzených ryb, kterou by měla přivézt loď na zpáteční cestě.

Z místa, kde Menolly s Prastrýcem seděla, viděla jen zátylky těch, kdo seděli u čelního stolu, a sem tam nejvýš profil některého z hostí. To ji velice dožíralo. A nejen ji, ale i všechny staroušky, kteří stejně jako Prastrýc kvůli svým starým kostem seděli blízko tepla. Tetičky se jako obyčejně dohadovaly, která dostala lepší porci ryby, a Prastrýc se nakonec rozhodl zjednat mezi nimi pořádek. Jenomže měl plná ústa, a tak se rozkašlal. Tetičky se vzápětí osopily na Menolly, jestli ho náhodou nechce poslat předčasně do hrobu tím, že ho udusí jídlem. Přes jejich žvatlání Menolly nic neslyšela. Snažila se ukonejšit vyhlídkou na to, že uslyší harfeníka zpívat, na což určitě dojde hned, jak se to nekonečné jídlo skončí. U velkého ohně jí bylo nepříjemně horko, Prastrýc díky vedru zapáchal ještě víc než jindy a po dlouhém namáhavém dni se cítila velice unavená.

Z lehké dřímoty ji probralo dusání těžkých námořnických bot, které se rozléhalo po celé síni. S trhnutím se probrala a viděla, jak se za čelním stolem zvedá vytáhlá postava nového harfeníka. Měl loutnu připravenou ke hře a pohodlně se postavil, jednu nohu opíraje o kamennou lavici.

„Jste si jistí, že se ta síň nehoupá?“ zeptal se a prohrábl struny v několika akordech, aby se přesvědčil, jestli je nástroj správně naladěný. Ujistili ho, že Velká síň se už po velmi mnoho oběhů ani nehnula a nikdo nikdy neslyšel, že by se někdy byla houpala. Zdálo se, že harfeník si pořád stabilitou držby není jist a naladil strunu G o trošku výš, takže se Menolly, nadané dokonalým sluchem, ulevilo. Pak z loutny vyloudil zvuk, připomínající skučení ubožáka

postiženého mořskou nemocí.

Dychtivým obecenstvem přeletěla vlna pobaveného smíchu a Menolly se natáhla, aby se podívala, jak na takové vystoupení reaguje její otec. Mořský držebník neměl humoru, co by se za nehet vešlo. Uvítání nového harfeníka byla přece vážná událost, a jak se zdálo, Elgion si to neuvědomoval. Petiron často Menolly říkával, jak pečlivě se vybírá harfeník, který se přiděluje do té které držby. Copak Elgiona nikdo neupozornil na to, že její otec je takový morous?

Znenadání se do tichého ševelení přítomných ozval Prastrýcův kdákavý smích. „Haha! Konečně chlápek se smyslem pro humor! Zrovna todle jsme v naší držbě tuze potřebovali – trošku toho smíchu! Trošku hudby! Už to tady ňák dlouho chybělo. Chtělo by to pár bujarejch písniček, pár veselejch kousků. No tak, spusť přece nějakou odrhovačku, harfeníku, ať se zachechtáme. Však víš, jaký mám rád!“

Menolly to dočista ohromilo. Chvatně zalovila v kapse po další sladké kuličce a zároveň na Prastrýce syčela, aby byl zticha. Tohle byl přece zrovna ten malér, jakým měla předcházet.

Harfeník Elgion se otočil směrem, odkud přišla ta podivná žádost, a s náležitou úctou se starouškovi u krbu uklonil.

„Udělám, co bude v mých silách, Prastrýčku,“ řekl co nejzdvořileji, „ale je teď vážná doba,“ a prsty vyhmátl z loutny několik smutných hlubokých tónů. „Velice vážná doba, a tak se musíme vyzbrojit dobrou náladou a smíchem. Podepřít si záda proti těžkostem, které nás čekají…“ a s tím přešel do písně, která všechny vyzývala, aby byli poslušní pokynů Weyru a drželi drakeny ve vážnosti.

Lepkavé sladké kuličky se Menolly v kapse sukně rozehřály a přilepily se jí k látce kapsy, ale nakonec přece jen jednu vydolovala a nacpala ji Prastrýci do pusy. Začal ji zuřivě přežvykovat, protože si velice dobře uvědomoval, že mu takhle zacpali ústa, aby nemohl mluvit, a velmi ho to hnětlo. Žvýkal tak rychle, jak jen mohl, a polykal ostošest, jen aby měl zase pusu volnou a mohl pokračovat ve svých stížnostech. V té chvíli si Menolly uvědomila, že tahle nová píseň má velice průraznou melodii a povzbudivý text. Harfeník Elgion byl nadán bohatým tenorovým hlasem, silným a jistým. Potom začal Prastrýc škytat. Pochopitelně hodně nahlas. A stěžovat si, anebo se o to alespoň mezi škytnutími pokoušel. Menolly na něho syčela, ať zadrží dech, ale on byl pořadně rozvzteklený, že ho

nechtějí nechat mluvit a že ke všemu začal škytat, a tak začal bušit rukou do opěradla svého křesla. Údery se ozývaly mimo rytmus písně a rušily harfeníka v přednesu, takže směrem k ní zalétaly od čelního stolu zuřivé pohledy.

Jedna z tetiček jí podala vodu, ale stařík ji vychrstl rovnou zpátky na Menolly. Vzápětí se vedle ní objevila Sella a gestem naznačila, že stařík co nejrychleji odlifrují zpátky do jeho pokoje.

Když ho ukládaly do lůžka, ještě pořád škytal a pořád ještě mlátil rukou do vzduchu, jak zuřivě gestikuloval, aby zvýraznil svoje jen napolo vyslovované stížnosti.

„Musíš tady zůstat s ním, dokud se neuklidní, Menolly, protože by jinak vypadl z postele. Pročpak jsi mu nedala ty sladkosti? Vždycky ho to umlčelo," vrčela Sella.

„Dala jsem mu je. Právě kvůli nim začal škytat."

„Ty nedokážeš vůbec nic udělat správně, co?"

„Prosím tě, Sello, zůstaň s ním tady ty. Ty to s ním tak umíš. Byla jsem s ním celý večer a neslyšela sem ani slovo…"

„*Tys* ho měla držet zticha. *Tys* to nezvládla. Tak si s ním pěkně zůstaň." A Sella vyběhla z místnosti, zanechávajíc tam Menolly, aby si s dědouškem nějak poradila.

Takto skončil první z těžkých dní, které Menolly ještě čekaly. Trvalo celé hodiny, než se stařík uklidnil a usnul. Pak, když se Menolly unaveně dovlekla do své komůrky, přišla matka, aby jí pěkně od plic vyčinila, že nedávala na Prastrýce pozor a nechala ho, aby svými řečmi pobouřil celou držbu. Nedovolila Menolly říci ani slůvko na vysvětlenou.

Následujícího dne přišel spad Vláken a celé hodiny museli všichni zůstat zavření v držbě. Když spad skončil, musela Menolly vyrazit s pozemními družstvy s vrhači plamene. Čelo spadu zasáhlo mokřiny, což znamenalo hodiny a hodiny plahočení lepkavým bahnem a třasovisky a kluzkým mokrým pískem.

Když se z této roboty vrátila, byla už pořádně utahaná, ale pak museli ještě všichni pomáhat s nakládáním velikých sítí a s přípravou lodí na noční lov. Příliv nepočká.

Ráno ji pak vzbudili před svítáním, aby kuchala a solila ryby, kterých v noci flotila ulovila nebývalé množství. To jí zabralo celý den a do postele se dostala tak zbitá, že si sotva dokázala stáhnout špinavé šaty a pak už bezvládně padla do kožešinových přikrývek.

Den nato byl věnován opravování sítí, což bývalo normálně celkem

příjemné zaměstnání, protože při něm mohly ženské z držby zpívat, povídat si a vyměňovat si drby. Ale otec naléhal, aby sítě byly spraveny co nejrychleji a flotila mohla vyrazit s přílivem na další noční lov v hlubokém moři. Všechny se hrbily nad prací a neměly čas na řeči ani na popěvky, protože Mořský držebník procházel mezi nimi jako dráb. Zdálo se, že Menolly i kontroluje mnohem častěji než kohokoli jiného a to v ní vyvolávalo dojem, že jí práce vůbec nejde od ruky.

Všechny tyto nepříjemnosti ji přivedly na myšlenku, i jestli snad nový harfeník nezjistil nějaké závady v tom, jak učila děti Poučné balady a ságy. Petiron jí pořád dokola připomínal, že existuje jen jediný způsob, jak je možné se jim naučit, a protože se to naučila přesně tak jako on, musela předat své vědomosti přesně. Tak proč je na ni otec tak naštvaný? Proč na ni pořád tak hledí? Že by se na ni ještě pořád zlobil kvůli tomu, že nechala Prastrýce blábolit?

Tolik jí to leželo v hlavě, že večer, když konečně lodil vypluly a všichni ostatní si mohli vydechnout, se na to zeptala sestry.

„Že se zlobí kvůli Prastrýčkovi?“ pokrčila Sella rameny. „U všech všudy, o čem to mluvíš, holka? Kdopak si na to ještě vzpomene? Ty si o sobě jenom trochu moc myslíš, v tom je tvůj největší problém. Proč by se *o tebe* měl Yanus nějak zajímat?“

Posměšný tón Selliny odpovědi jí připomněl až příliš zřetelně, že je právě jenom děvče, trošku víc vyčouhlé než se na normální děvče sluší, a že je nejmladší dcerou početné rodiny, takže na ní záleží vůbec nejmíň. Pomyšlení, že je bezvýznamná, jí ale nepřipadalo nijak povzbudivé, byť by si jí z tohoto důvodu mohl otec všímat méně než ostatních. Nebo si nepamatovat její prohřešky. Až na to, že si dobře pamatuje, jak zpívala dětem svoje vlastní písničky. Anebo na to Sella zapomněla? Nebo že by o tom Sella vůbec nevěděla?

Je to docela možné, říkala si Menolly a pokoušela se pro své unavené tělo najít na starém hrbolatém slamníku co možná pohodlné místečko. Jenomže to, co Sella řekla o Menolly, že si o sobě moc myslí, platí ještě víc o Selle samotné, která nemyslela na nic jiného, než jak vypadá a jak získat ve všem nějakou výhodu. Sella už byla dost stará, aby ji mohli provdat tak, aby to držbě přineslo prospěch. V této chvíli měl otec v držbě jenom tři osvojence, ale čtyři z šesti Menollyiných bratří byli jako osvojenci v jiných mořských držbách, aby se poučili o jejich životě. Snad teď, když je na držbě zase harfeník, aby mohl mluvit jménem jich všech, se něco změní.

Následující den zasvětily ženy z držby praní prádla. Spad Vláken už měli za sebou a čekal je příjemný slunečný den, kdy jim prádlo rychle uschne. Menolly doufala, že najde příležitost zeptat se matky, jestli se snad harfeníkovi nelíbilo, jak učila děti, ale taková možnost se nikdy nenaskytla. Namísto toho se Menolly od Mavi dočkala dalších příkrých pohledů, kterými kárala fakt, že nemá pospravované šatstvo, vyvětrané kožešinové přikrývky, že má neučesané vlasy a je vůbec celá nějaká neupravená a loudavá. Večer Menolly sotva tak zvládla vzít si misku s polévkou a ztratit se s ní ve stinném koutě velké kuchyně, aby si jí snad někdo zase nevšiml. Neustále ji trápily úvahy, proč je jenom ona jediná vystavena takovému neporozumění.

V myšlenkách se pořád vracela k tomu hroznému hříchu, že zahrála pár taktů své vlastní písničky. A navíc byla jako jediná z celé držby, a k tomu děvče, schopna vyučovat děti nebo hrát namísto skutečného harfeníka.

Ano, řekla si rozhodně, tohle je pravý důvod, proč je neustále v takové nemilosti. Nikdo nechce, aby se harfeník dověděl, že děti učila jakási holka. Ale kdyby je neučila správně, potom by ji Petiron musel všechno naučit špatně. A to byl nesmysl. A jestliže o ní starý harfeník skutečně napsal Mistru Harfeníkovi, neměl by se nový harfeník trošku divit a ptát se po ní? Možná ty její písničky nebyly až tak dobré, jak si o nich myslel starý Petiron. A třeba je Mistru Harfeníkovi nikdy neposlal. A v jeho zprávě o ní nebylo ani slovo. Ať tak či tak, balíček z krbové římsy v místnosti Letopisů zmizel. A pokud všechno půjde i dál tak jako doteď, Menolly se nikdy nedostane k harfeníkovi tak blízko, aby se mu jenom mohla představit.

Menolly byla přesvědčena zrovna tak jistě, jako že vyjde slunce, že nazítří bude sklízet trávu a nově nacpávat slamníky v celé držbě. To byl právě takový druh práce, jakou matka obyčejně vymýšlela pro toho, kdo u ní byl v nemilosti.

Mýlila se. Těsně po úsvitu se do přístavu vrátily lodi s ládovnami plnými žlutopásých sledů a paklínů. Celá držba musela nastoupit ke kuchání, solení a uzení ryb.

Ze všech mořských ryb, co jich Menolly znala, nejvíc nenáviděla paklíny. Byla to ohavná ryba, posetá všude ostrými ostny, která vylučovala z kůže olejnatý sliz, jenž se člověku zažral do rukou a potom se mu pořád loupala kůže. Paklíni vypadali, jako by je tvořila převážně hlava s tlamou, ale když se hlava odsekla, dal se okrouhlý a

neforemný ocas pěkně stáhnout z páteře. Opečená ryba byla velice dobrá, a když se vyudila, bylo ji možné později nechat změknout a pak ji upéci nebo uvařit a byla stejně chutná, jako by byla právě vytažená z moře. Jenomže paklín byl ryba, jejíž kuchání představovalo nejšpinavější, nejobtížnější, nejsrnradlavější a nejhorší práci vůbec.

Dopoledne bylo sotva v polovině, když Menolly sjel nůž po břiše ryby, kterou zrovna kuchala, a rozřízl jí levou dlaň tak hluboko, že se jí rána doširoka otevřela. Bolest a šok ji úplně ochromily, takže tam jenom stála a hloupě se dívala na obnažené kosti vlastní ruky, dokud si Sella nevšimla, že Menolly nedrží krok s ostatními ženskými.

„Menolly, ty pořád jen sníš… Oh, propána… Mavi! Mavi!“ Sella byla možná hodně rozčílená, ale pořád měla všech pět pohromadě. Teď pevně chytila Menolly za zápěstí a zastavila krev, stříkající z prořízntué tepny.

Přiběhla Mavi, a jak odváděla Menolly kolem zuřivě robotujících držebníků, tížil děvče pocit viny. Zdálo se jí, že po ní všichni loupají očima tak, jako by si zranění způsobila schválně, aby se vykroutila z práce. Slzy do očí jí vháněla nikoli bolest nebo cukání v poraněné ruce, ale právě tohle ponížení a mlčenlivé obviňování.

„Já jsem to neudělala schválně!“ vybuchla Menolly na matku, sotva dorazily na ošetřovnu.

Matka na ni zůstala hledět. „A kdo říká, že ano?“

„Nikdo! Jen se na mě všichni tak dívají!“

„Děvenko, ty opravdu myslíš pořád jen sama na sebe. Ujišťuji tě, že na něco takového nikdo ani nepomyslel. Teď mi takhle tu ruku pěkně podrž, ano, tak.“

Jak Mavi povolila sevření, v němž držela dceřino zápěstí, znovu vystříkla z rány krev. Menolly v první chvíli myslela, že omdlí, ale pak si řekla, že tedy už nebude myslet sama na sebe. Chovala se, jako by jí ta ruka, kterou Mavi ošetřovala, vůbec ani nepatřila.

Mavi zručně upevnila na tepnu svěrací bandáž kolem zápěstí a potom vymývala zranění štiplavým odvarem z bylin. Menolly začala ruka trnout a tak se ještě prohluboval její pocit odtažitosti od zraněné dlaně. Rána už téměř přestala krvácet, ale Menolly se stejně nedokázala přimět, aby se na zranění podívala. Namísto toho pozorovala napjatý výraz v obličeji své matky, když chvatně sešívala porušenou tepnu a potom i dlouhou řeznou ránu. Potom na ni nanesla tlustou vrstvu masti a ruku vydatně ovázala měkkým plátnem.

„Tak. Teď jen budeme doufat, že se mi povedlo dostat ze zranění všechen ten paklíní sliz.“

Mavi se zamračila a ve výrazu její tváře se odrážel skutečný zájem i pochybnosti. Menolly se začala bát. Naráz si připomněla, že zná ženy, které přišly o prsty a…

„Budu mít ruku v pořádku, že?“

„Budeme doufat, že ano.“

Mavi nikdy nelhala a Menolly začal v žaludku bobtnat malý tvrdý míček, smotaný z ukrutného strachu.

„Mělo by se to zhojit tak, že s ní budeš moci leccos dělat. Zvládneš všechny praktické věci.“

„Co tím myslíš? Jaké praktické věci? To už nebudu moci zase hrát?“

„Hrát?“ Mavi upřela na svou dceru dlouhý a tvrdý pohled, jako by se zmínila o čemsi zapovězeném. „Ty dny, kdy sis mohla hrávat, jsou dávno pryč, Menolly. I vyučování už máš za sebou…“

„Ale nový harfeník umí nové písně… třeba ta balada, kterou zpíval hned první večer… Ještě nikdy jsem ji neslyšela. Neznám k ní ani akordy. Chci se naučit…“ Hlas se jí zlomil, jak ji vyděsil matčin kamenný výraz a jiskřičky lítosti v jejích očích.

„I kdyby ti po tomhle říznutí prsty ještě sloužily, už nikdy hrát nebudeš. Spokoj se s tím, že Yanus byl tolik shovívavý, když Petiron umíral…“

„Ale Petiron…“

„Už žádné *ale.* Tumáš, tohle vypij. Chci tě vidět v posteli dřív, než tě to uspí. Ztratila jsi spoustu krve a nestojím o to, abys mi tady omdlela.“

Menolly byla z matčiných slov tak zdrcená, že sotva cítila trpkou chuť vína s příměsí bylin. Přestože jí matka pomáhala, sotva dokázala vyklopýtat nahoru po schodech do své komůrky. Krušila ji zima, od které jí nemohly pomoci žádné kožešiny, protože ji mrazilo na duši. Ale víno bylo štědře posíleno drogou a jejímu působení nedokázala vzdorovat. Poslední její myšlenka platila nesmírné mizérii, do které se dostala, vždyť byla ošizena o tu jedinou věc, která činila její život tady snesitelným. Teď chápala, jak se musí cítit draken, který přijde o svého draka.

KAPITOLA 4

Černé, černější, nejčernější
je mezimezí *nad led mrazivější,*
kde jen málo k smrti stačí –
spasí tě křehká křídla dračí.

Přes péči, kterou její matka vynaložila na vyčištění rány, děvčeti ruka otekla a bolela a vyvolala horečku. Jedna ze starých tetiček seděla u jejího lůžka, přikládala jí na čelo i tváře studené obklady a tiše pobrukovala něco, o čem si myslela, že by mohla být konejšivá písnička. To poslední ovšem nebyl nejlepší nápad, protože Menolly si i v deliriu uvědomovala, že má teď hudbu zakázanou. Zneklidnilo ji to a rozčílilo. Nakonec jí Mavi nalila do vína štědrou dávku felysové šťávy a Menolly se propadla do hluboké dřímoty.

To pro ni bylo požehnáním, protože jí ruka otekla tak, až bylo zcela jisté, že se zraněním nějaký sliz z paklína dostal do krevního oběhu. Mavi k Menolly zavolala jednu ženu z držby, která se v takových věcech vyznala. Naštěstí pro Menolly se odhodlaly uvolnit stehy na ráně, aby umožnily infekci ze zranění odcházet. Udržovaly Menolly neustále pod vlivem drogy a hodinu co hodinu měnily horké obklady na její ruce i na celé paži.

Infekce způsobená slizem z paklína byla opravdu zhoubná a Mavi se děsila představy, že by museli Menolly amputovat ruku, aby zabránili jejímu dalšímu šíření. Stále seděla u jejího lůžka, což by Menolly určitě překvapilo a cítila by nesmírnou vděčnost, že jí matka věnuje takovou pozornost, ale zůstávala neustále v bezvědomí. Naštěstí ty zlověstné rudé pruhy na opuchlé dívčině paži začaly k večeru čtvrtého dne postupně mizet. Také otok odcházel a okraje hrozné řezné rány začaly nabývat zdravější barvy obnovující se tkáně.

Po celou dobu, kdy ležela v deliriu, Menolly neustále prosila, aby jí dovolili ještě jednou si zahrát, opravdu naposled, a prosila tak lítostivě, že Mavi lámalo srdce, když si uvědomila, že nešťastný osud nic takového nepřipustí. Ta ruka bude už navždycky ochromená. Svým způsobem je to i dobře, protože některé otázky, které kladl nový harfeník, Yanuse pěkně rozčilovaly. Elgion neustále pátral po tom, kdo učil děti Poučné balady a písně. Napřed si Yanus říkal, že Menolly asi nebyla zdaleka tak schopná, jak se o ní všeobecně

myslelo, a odbyl Elgiona tím, že se učení dětí věnoval jeden z osvojenců, který už se ale vrátil těsně před harfeníkovým příjezdem na svou držbu.

„Ať to byl kdo chtěl, odvedl tak dobrou práci jako školený harfeník," řekl na to svému držebníkovi Elgion. „Starý Petiron byl jedním z nejlepších učitelů, jaké jsme vůbec měli."

Taková chvála Yanuse nečekaně zmátla. Svá slova už nemohl vzít zpátky a nechtěl ani Elgionovi přiznat, že tím dotyčným bylo děvče. A tak se Yanus rozhodl nechat věci tak, jak jsou. Žádné děvče stejně nemůže být harfeníkem, to je něco docela nemyslitelného. Menolly už je příliš stará na to, aby se objevila v nějakém vyučování, a on už dohlédne na to, aby měla pořád dost co dělat, dokud na svoje muzicírování nebude vzpomínat jako na nějakou dětskou zálibu. Alespoň jeho držbě nepřivodí žádnou hanbu.

Pochopitelně mu bylo líto, že se děvče tak škaredě pořezalo, a nejen proto, že jinak byla dobrý pracant Ale zranění ji bude držet harfeníkovi z cesty, dokud na to své pitomé brnkání nezapomene. Přesto však, za tu dobu, co byla nemocná, měl párkrát dojem, že mu chybí její čistý, sladký hlas ve dvojhlasém zpěvu, jak Menolly zpívávala s Petironem. Hned ale tu myšlenku zapudil. Ženské mají na práci víc než jen sedět, pozpěvovat a brnkat.

Podle toho, co mu Elgion soukromě vyprávěl, se v držbách i Weyrech dějí velice vzrušující věci. Objevují se taky problémy, tak hluboké a hrozivé, že mu spolehlivě z hlavy vymetou méně podstatnou záležitost se zraněným děvčetem.

Jedna z otázek, ke které se harfeník Elgion často vracel, se tykala vztahů mořské držby k jejímu Weyru, k Bendenu. Elgiona zajímalo, jak často se dostávají do styku s Pamětníky v Istanském Weyru. Co si Yanus a jeho držebníci myslí o drakenech? O vůdci Weyru a starší weyreně z Bendenu? Jak se jim zamlouvá, že drakeni konají Pouť, aby vybírali mladé chlapce a dívky z držeb a cechů, z nichž se mají stát jezdci na dracích? Byl už někdy Yanus nebo někdo z jeho držeb hostem na líhnutí draků?

Yanus na všechny tyto otázky odpovídal co možná nejstručněji a zpočátku se zdálo, že to harfeníkovi stačí.

„Půlkruhová držba vždycky dávala Bendenskému Weyru desátky, dokonce i před tím, než začala padat Vlákna. Známe svoje povinnosti k našemu Weyru a oni zase jejich k nám. Vlákna začala padat před sedmi oběhy nebo tak nějak, že, a za tu dobu se nám tady

nezavrtalo do země ani jediné Vlákno.“

„Pamětníci? No, když je naše držba U Půlkruhového moře podřízena Bendenskému Weyru, tak z ostatních Weyrů moc lidí nepotkáme, zrovna tak jako lidi z Keroonu nebo Neratu, jedině když jde spad přes hranice dvou Weyrů. Byli jsme ovšem moc rádi, že se Paměníci vrátili přes *mezimezí* tolik stovek oběhů zpátky, aby nám v tomhle čase pomohli z bryndy.“

„Drakeni jsou v Půlkruhové vítáni, ať přiletí, kdy chtějí. Přicházejí na jaře a na podzim, když ženské z Weyru sbírají na mokřadech maliny, slívy, zeleninu a tak. Mohou si odsud vzít všechno, co chtějí.“

„S weyrenou Lessou jsem se ještě nikdy nesetkal. Vídám ji ale tu a tam v povětří na královně Ramoth, když tudy letí po spadu Vláken. Vůdce Weyru F’lar je správný chlapík.“

„Pouť? Jestli drakeni v Půlkruhové držbě najdou nějakého šikovného kluka, bude to pro nás čest a nikdo mu nebude bránit odejít.“

Tenhle problém ale po pravdě řečeno Mořského držebníka vůbec netížil, protože ještě nikdo z Půlkruhové držby nebyl při Pouti vybrán za kandidáta zasvěcení s drakem. Yanus si sám pro sebe říkal, že je to tak nakonec dobře. Kdyby nějakého kluka vybrali, všichni ostatní chlapci z držby by dumali, proč nevybrali zrovna je. Ale na pernských mořích musí mít člověk všech pět pohromadě a dávat si zatraceně pozor na to, co dělá. Dost na tom, že se na Dračích kamenech občas objeví ti otravní ohňoví dráčci. Naštěstí se k Dračím kamenům nikdo nedostane, aby se je pokusil chytit, takže nemohou nadělat žádnou škodu.

Nový harfeník zjistil, že Mořský držebník je člověk s minimální představivostí, celý jakoby kožený, zato dříč k pohledání; ale na to na všechno byl Elgion svým výcvikem v cechovní Síni připraven. Jeho poslání spočívalo v tom, aby ve zdejší držbě vyprovokoval jisté změny, byť zpočátku docela nepatrné, protože Robinton, Mistr Harfeník, žádal po každém ze svých tovaryšů, aby přiměli všechny držebníky i řemeslníky uvažovat dál, než kam sahají dosavadní hranice jejich držeb, cechů a zájmů jejich lidí. Harfeníci přece nejsou jen vypravěči pověstí, hudebníci a pěvci. Jsou to také smírčí soudcové, důvěrníci Pánů držeb, větších držebníků a cechovních Mistrů a nikoli nejméně ti, kdo modelují příští podobu dnešních dětí a mladých lidí. Dnes, naléhavěji než kdy dřív, je zapotřebí změnit

zkostnatělé myšlení, získat všechny, začínat s mladými a působit i na starší, aby začali přemyslet více o Pernu než o tom, jak zachovat svou půdu v bezpečí před Vlákny anebo řešit drobné problémy jen na svém písečku. Mnoha dlouho užívanými způsoby je třeba poradně zacloumat a z gruntu je zrevidovat Kdyby byl F'lar v Bendenu taky lecčíms řádně nezacloumal, kdyby Lessa nepodnikla svůj fantastický let o čtyři sta oběhů zpět, aby přivedla chybějících pět Weyrů plných drakenů, svíjel by se dneska Pera pod krutými Vlákny, která by na povrchu planety nenechala ani travičku, vůbec nic živého. Weyry prospívají a díky nim celý Pern. Podobně bude jedině ve prospěch držeb a řemeslnických cechů, jestliže budou mít vůli ke zkoumání nových nápadů a nových způsobů práce a života.

Elgion si říkal, že by držba U Půlkruhového moře mohla snadno expandovat. Současné její prostory už začínaly být hodně stísněné. Děti mu povídaly, že v přilehlých útesech je ještě spousta dalších jeskyní. A v Přístavní jeskyni by mohlo bezpečně kotvit mnohem víc než nynějších třicet plavidel.

Když se Elgion obeznámil se svou situací v držbě, která byla jeho prvním služebním místem, celkem vzato se mu ulevilo. Měl tady svůj vlastní, pěkně zařízený byteček, měl jídla, kolik chtěl, ačkoli rybí dieta se může člověku uvyklému na červené maso brzy zajídat, a zdejší držebníci byli vesměs příjemní lidé, byť trošku zachmuření.

Jediná věc mu neustále vrtala hlavou: kdo zdejší děti do jeho příjezdu tak perfektně vyučoval? Starý Petiron poslal Harfeníkovi zprávu, že je zde v Půlkruhové jakýsi nadějný písničkář, a připojil i notové záznamy dvou melodií, které na Harfeníka udělaly silný dojem. Petiron se taky zmiňoval, že kolem toho nadějného komponisty jsou ve zdejší držbě nějaké problémy. Nový harfeník, by v té věci měl postupoval velmi obezřetně, psal Petiron v listě Mistra Harfeníkovi, dobře si vědom, že umírá. V Půlkruhové držbě se starají hlavně sami o sebe a úpěnlivě se drží všech tradičních způsobů.

A tak Elgion pěkně držel jazyk za zuby, o mladém skladateli písniček nemluvil a byl si jist, že ten chlapec se mu přihlásí sám. Odpírat si hudbu nikdo dlouho nevydrží a podle těch dvou melodií, které Elgion viděl, měl ten mládenec vzácné hudební nadání. Ovšem pokud ten mladík byl osvojenec a teď je mimo držbu, musí počkat, dokud se nevrátí.

Elgion se brzy dostal k tomu, aby ponavštěvoval všechny menší

držby a usedlosti, stulené v půlkruhu palisádového útesu, a většinu zdejších lidí už znal jménem. Mladá děvčata se jen třásla na to, aby si s ním mohla zaflirtovat anebo na něho dělala smutné oči a vzdychala, když po večerech hrával ve Velké síni.

Skutečně neexistoval žádný způsob, jak by se Elgion mohl dovědět, že ta osoba, po které pátrá, je Menolly. Mořský držebník všem dětem přísně řekl, že harfeníka by rozzlobilo, kdyby mu řekli, že je učilo děvče, a tak nesmějí poškodit čest držby tím, že by mu to vybrebtaly. Když si pak Menolly tak zle rozřízla ruku, po celé držbě se povídalo, že už ji nikdy nebude moci používat, a tak dostali všichni napomenutí, aby ji netrápili tím, že by po ní chtěli, aby někdy večer zpívala.

Když se Menolly zbavila infekce a ruka se jí hojila, i když bylo zřejmé, že je ztuhlá, nikdo nebyl tak necitelný, aby jí připomínal její muzicírování. Ona sama se zpívání ve Velké síni vyhýbala. A protože nedokázala zraněnou ruku řádně používat a k většině prací v držbě bylo třeba obou rukou, často ji posílali přes den pryč, aby sbírala zeleninu a ovoce. Obvykle chodívala sama.

Mavi se nepřestávala divit, jaká je její nejmladší dcera tichá a pasivní, ale připisovala to dlouhému a bolestivému léčení, nikoli tomu, že Menolly přišla o svou hudbu. Mavi dobře věděla, že všechny bolesti a potíže zhojí čas, a tak se usilovala, aby Menolly měla pořád dost práce. Jenomže Mavi byla žena velmi zaměstnaná a Menolly se jí hleděla držet z cesty.

Sbírání zeleniny a ovoce Menolly výborně vyhovovalo. Mohla se většinu času zdržovat venku, pryč z držby, pryč od ostatních lidí. Vždycky ráno pěkně potichu v koutku velké kuchyně posnídala šálek klahu, rybu a kousek chleba, když všichni ostatní měli napilno dát najíst chlapům z držby, když spěchali vyplout na moře anebo když se vrátili z nočního lovu. Pak si Menolly zabalila s sebou nějakou roládu plněnou rybím masem a vzala sítěný nebo kožený vak. Staré tetě, která měla na starosti spíž, jenom řekla, že jde kvůli něčemu ven, a protože tetička měla paměť děravou jako potrhaná síť, vůbec jí nedošlo, že totéž Menolly dělala předešlého dne nebo předevčírem.

Když jaro už naplno rozehřálo vzduch a rozsvítilo mokřiny zelení a barvami všech květů, z moře začaly přicházet spousty krabů purpurových, aby v klidných a mělkých vodách zálivu nakladli vejce. Protože tihle buclatí korýši byli pochoutkou sami o sobě a navíc dodávali vůni a chuť všem jídlům, k nimž se – uzení či sušení

– přidávali, malé i starší děti z celé držby, a Menolly s nimi, vycházely na lov, vyzbrojené pastmi, lopatkami a sítěmi. Za čtyři dny nebyl v nejbližších zálivech ani jediný krab, a tak mladí sběrači museli zacházet po pobřeží dál a dál, aby našli další. Jenomže v situaci, kdy mohla každou chvíli začít padat Vlákna, bylo nemoudré zatoulat se příliš daleko od bezpečí držby, a tak je dospělí neustále nabádali, aby byli velice opatrní.

A bylo tu ještě další nebezpečí, které zajímalo Mořského držebníka ještě víc: během nynějšího oběhu se příliv zvedal neobyčejně rychle a vysoko. Kdyby se hladina v přístavu měla ještě trošku zvednout, nebudou moci se dvěma největšími šalupami veplout do Přístavní jeskyně, jedině že by vysadili stěžně. Všichni věnovali přílivové čáře nejvyšší pozornost, a když se hladina dostala na celé dvě pídě nad dosud nejvyšší zaznamenaný stav vody, všichni povážlivě vrtěli hlavami.

Neustále kontrolovali nejnižší jeskyně držby, jestli do nich neprosakuje voda. Došlo i k tomu, že naplnili pískem spoustu pytlů a naskládali je k těm úsekům přístavní hráze, kde byla ochranná zeď nejnižší.

Stačila by jediná pořádná bouřka a náspy, po nichž vedly cesty a pěšiny napříč močály, by byly ty tam. Yanusovi to dělalo takové starosti, že neváhal absolvovat dlouhý rozhovor s Prastrýcem, aby zjistil, jestli si stařík nepamatuje něco podobného z mládí, kdy mu ještě hlava sloužila dobře a býval Mořským držebníkem. Prastrýce náramně potěšilo, že si může s někým popovídat, a řečnil cosi o vlivu hvězd, ale když Yanus, Elgion a dva starší lodní kapitáni přebrali všechny ty jeho řeči, zjistili, že nevědí o nic víc než předtím. Každý přece věděl, že výšku přílivu ovlivňují dva měsíce a ne tři jasné hvězdy vysoko na obloze.

Přece však poslali zprávu o neobvykle vysokých přílivech do Igenské držby, aby ji co nejrychleji předali hlavní Mořské řemeslnické držbě do Fortu. Yanus nehodlal připustit, aby jeho největší lodi zůstaly venku na moři, bez možnosti ukrýt se v jeskyni, a tak velmi bedlivě pozoroval výšku přílivu, rozhodnut ponechat lodě raději v Přístavní jeskyni, kdyby měl příliv stoupnout ještě o další píď.

Když děti odcházely sbírat purpurové kraby, důkladně jim připomínali, aby měly oči na stopkách a ohlásily všechno nezvyklé, zvlášť nové známky vysokého přílivu, které by v zálivech našly.

Chlapce s dobrodružnější povahou zdržovala jedině hrozba Vláken, aby nevyužili této záminky k výletům hodně daleko po pobřeží. Menolly, která při zkoumání vzdálených míst dávala přednost samotě, se před nimi zmiňovala o Vláknech tak často, jak to bylo možné.

Po dalším spadu, když zase všechnu mládež poslali sbírat kraby, si dala Menolly pozor, aby chlapce o hodný kus předběhla, spoléhajíc na své dlouhé nohy.

Je to bezvadné, moci takhle utíkat, říkala si Menolly a přeběhla další terénní vlnu, kterou položila mezi sebe a nejbližší pronásledovatele. Zvolnila krok, protože se dostala na nerovnou půdu. Vůbec nestála o to, aby si teď podvrtla komik. Dobře utíkat, to svede i holka se zmrzačenou rukou.

Menolly si podobné myšlenky zakazovala. Naučila se trik, jak nemyslet na nic: počítala. Teď zrovna počítala kroky. Rozběhla se a očima pozorně sledovala terén před sebou, aby si chránila nohy. Ti kluci už ji nedohoní, ať by dělali, co chtěli, ale běžela dál jen z čiré radosti, kterou jí přinášelo fyzické vypětí, a při každém kroku vydechla další číslo. Běžela, dokud ji nezačala bolet stehna a píchat v boku…

Zpomalila a obrátila tvář v ústrety chladné bríze, vanoucí od pobřeží, zhluboka vdechovala svěží vzduch prosycený vůní moře. Trošku ji překvapilo, když zjistila, jak daleko zaběhla. Dostala se až na ten úsek pobřeží, odkud byly jasně vidět Dračí kameny, které jí připomněly malou zlatou královničku. Naneštěstí si zároveň vzpomněla na melodii, kterou toho dne složila. Dnes byla Menolly přesvědčena, že to byl poslední den jejího důvěřivého dětství.

Kráčela dál kolem hrany útesů a hleděla dolů, jesdi na drsné kamenné stěně útesu nespatří nějaké stopy po novém vysokém přílivu. Příliv je teď zhruba v polovině, říkala si Menolly, a skutečně si všimla naplavených nečistot z mořské hladiny, uchycených na stěně útesu. A tohle je přece ten záliv se širokou pláží.

Jakési tušení pohybu nad hlavou, kratičké zastínění slunce, ji přimělo vzhlédnout k obloze. Průzkumný jezdec na drakovi. Přestože naprosto jistě věděla, že ji nemůže vidět, stejně mu zuřivě mávala a pozorovala draka, jak elegantně plachtí a odnáší svého jezdce dál a dál.

Když si jednou večer se Sellou chystaly lůžka na spaní, sestra jí vyprávěla, že Elgion už několikrát na drakovi letěl. Sella se při tom

zachvěla příjemným děsem a přísahala, že ona by nikdy neměla odvahu na draka vsednout.

Menolly si pomyslela, že Selle zřejmě taková příležitost ani nehrozí. Většina ze Selliných tlachů, a nejspíš i myšlenek, se točila kolem nového harfeníka. Menolly ovšem dobře věděla, že Sella není zdaleka jediná. Když si Menolly uvědomila, jak je strašně hloupé, co děvčata z držby kvůli harfeníku Elgionovi vyvádějí, už ji tolik netrápilo myslet i na jiné harfeníky.

Znovu ohňové dráčky dříve slyšela, než je zahlédla. Z jejich rozčíleného čiřikání a křiku hádala, že je něco hodně rozrušilo. Dřepla na bobek, odkradla se ke hraně útesu a pátrala zrakem po malé pláži. Jenomže z pláže už toho příliš nezbývalo. Ohňoví dráčci se vznášeli stále nad jedním místem ubohého písečného plácku, který zatím zůstával nad vodou. Bylo to téměř přímo pod Menolly.

Posunula se ještě o kousek nad hranu útesu a neodvracela oči od dění dole. Viděla malou královničku, jak se vrhá proti přibíhajícím vlnám, jako by je mohla zuřivě bijícími křidélky zastavit. Potom rychle couvla, takže se dostala mimo Menollyino zorné pole. Zbytek dračích stvořeníček se zatím ve vzduchu točil a mlel v jednom houfu zrovna tak, jak bezhlavě pobíhají splašení stádovci, když je obklíčí divocí werýsi. Královnička křičela vysokým hláskem, co jí hrdlo stačilo, očividně ve snaze je přimět, aby něco dělali. Menolly si pořád nedovedla vysvětlit, jaké nebezpečí dráčky tak vyvedlo z míry, a tak se naklonila ještě i dál nad hlubinu pod útesem. A v tom pod ní celá hrana útesu povolila.

Menolly divoce zaťala prsty zdravé ruky do trsu mořské trávy, aby se udržela nahoře a nespadla. Ale stébla mořské trávy jí proklouzla mezi prsty, ještě ji pořezala a Menolly se svezla dolů. Dopadla na pláž tak prudce, že měla pocit, jako by se rozpadla na kousky. Ale mokrý písek naštěstí absorboval větší díl síly dopadu. Několik minut ležela na místě, kam dopadla, a nemohla popadnout dech. Nakonec se jí to podařilo, vyškrábala se na všechny čtyři a odplazila se z dosahu přibíhající vlny.

Podívala se nahoru na útes a dost ji vyděsilo, že spadla z takové výšky – mohla to být celá dračí délka, ne-li více. A jakpak asi vyleze zpátky? Ale jak si tak prohlížela stěnu útesu, viděla, že vůbec není tak nepřekonatelný, jak si zprvu myslela. Spadá sice téměř svisle dolů, to je pravda, ale je celý zvrásněný římsami a dírami, z nichž některé jsou i pořádně velké. Jestli dokáže najít dost místeček, kde se

bude moci zachytit rukou nebo opřít nohou, tak by to mohla zvládnout. Oprášila si písek z rukou a vykročila k okraji malého zálivu, aby začala se systematickou prohlídkou útesu, kudy by se dalo nejsnáze vyšplhat nahoru.

Udělala sotva pár kroků, když se na ni cosi shora sneslo a zuřivě to křičelo. Rychle zvedla ruce, aby si chránila obličej, protože na ni útočila malá zlatá královnička. Menolly si vzpomněla na podivné chování ohňových dráčků. Královnička si počínala tak, jako by něco chránila před Menolly zrovna tak jako před dotírajícím mořem, a tak se Menolly rozhlížela kolem sebe. Jen pár pídí ji dělilo od toho, aby šlápla do snůšky vajíček ohňového dráčka.

„Ach, to je mi líto. Je mi to fakt líto. Nekoukala jsem pod nohy! No co tak vyvádíš?“ vykřikla Menolly, když na ni královnička znovu zaútočila. „Nech toho, prosím tě! Já jim přece nechci ublížit!“

Aby svoje slova doložila, couvla Menolly až na samotný okraj maličké pláže. Tam se musela skrčit pod malý převis. Když se znovu podívala ke snůšce, nebylo po královničce ani památky. Menolly se ulevilo, ale jen krátce, protože si uvědomila, že bude těžko hledat cestu nahoru na útes, když na ni bude ohňový dráček útočit vždycky, když se přiblíží k jejím vajíčkům. Skrčila se do dřepu a pokoušela se najít v nepatrném úkrytu nějakou pohodlnější polohu.

A co kdyby se od vajíček vzdálila ještě víc? Zadívala se na kamennou stěnu přímo nad sebou. Zdálo se, že by tam mohla najít nějaké možnosti, kde se zachytit rukama a nohama. Vysoukala se zpod převisu a hned se přimkla k nejvzdálenějšímu konci zálivu, jedním očkem neustále pozorujíc snůšku vajec, uložených v rozpáleném písku, a sáhla po prvním úchytu.

Vzápětí tu byla královnička.

„No tak, nech mě na pokoji! Huš! Jdi ode mě! Já odtud chci taky vypadnout.“

Královnička se po ní ohnala spárkem a škrábla ji do obličeje.

„Prosím tě, nech toho! Já tvým vajíčkům přece nic neudělám!“

Druhému útoku královničky se Menolly taktak vyhnula, protože se včas přikrčila zpátky pod převis.

Z dlouhého škrábance na obličeji jí prýštila krev, a tak si ji utírala okrajem tuniky.

„Copak nemáš ani trochu rozumu?“ vyčítala Menolly útočnici, kterou teď zase nebylo vidět „Co bych s tvými pitomými vajíčky asi tak dělala? Jen si je nech. Já se chci hlavně dostat domů. Copak to

nechápeš? Já jen chci domů.“

Možná když budu sedět úplně zticha, tak na mě zapomene, říkala si Menolly a přitáhla si kolena pod bradu, jenomže jí boty a lokty stejně trčely z úkrytu ven.

Náhle se nad snůškou zhmotnil bronzový ohňový dráček a vyděšeně křičel. Menolly viděla, jak se shora snesla královnička a připojila se k němu – takže celou dobu seděla někde nahoře a jen čekala, až Menolly vyleze ze své skrýše.

Když si pomyslím, že jsem o tobě složila tak pěknou písničku, říkala si Menolly a dívala se na oba dráčky, jak se vznášejí nad vajíčky. Poslední písnička, jakou jsem kdy složila. Jsi nevděčná, to tedy ano!

Navzdory nepohodlí, jaké pod převisem snášela, se musela Menolly smát To je ale nemožná situace! V téhle díře pod útesem ji vězní stvořeníčko, které není delší než její předloktí.

Jakmile se ozval její smích, oba dráčci zmizeli.

Ze by se vylekali? Bojí se smíchu?

Mavi ráda říkala takové přísloví: „Smíchem získáš víc než mračením.“

Kdybych se pořád smála, třeba by pochopili, že mám jen přátelské úmysly. Anebo by je to mohlo vystrašit natolik, že bych měla dost času vylézt nahoru. Že by mě smích dokázal zachránit?

Menolly se skutečně začala pochechtávat, ale docela vážně, protože si všimla, že příliv začíná pěkně rychle stoupat Vyklouzla ze skrýše, přehodila si pytel na kořist přes rameno a začala šplhat. Ale ukázalo se, že není možné lézt po útesu a zároveň se smát. K jednomu či druhému se jí nedostávalo dechu.

Náhle byli u ní jak královnička, tak bronzáček a znovu ji začali sužovat. Nalétávali jí proti hlavě a proti obličeji a křehoučce vyhlížející křídla se rázem změnila v nebezpečnou zbraň.

Menolly už se nesmála, seskočila dolů a znovu se vmáčkla pod malý převis, horečně přemítajíc, co si počne dál.

Jestliže je smích vylekal, jak by reagovali na písničku? Třeba ji nechají na pokoji, když jim zazpívá něco z těch svých popěvků. Zpívala poprvé od onoho dne, kdy tady prvně viděla ohňové dračky, takže měla hlas poněkud drsný a nejistý. Doufala ale, že by dráčci *mohli* vědět, co to znamená, a tak spustila bujný popěvek. Jen tak pro nikoho.

„No tak, jako zkouška by to stačilo,“ zamumlala si Menolly

potichu. „Tenhle nezájem o můj zpěv se mně zdá úplně nepřirozený.“

Žádné publikum? V dohledu není ani fousek z ohňového dráčka?

Menolly vykoůzla co nejrychleji ze svého úkrytu pod skálou a na zlomek vteřiny se ocitla tváří v tvář dvěma ohňovým dráčkům. Shýbla se dolů a ti dva očividně zmizeli, protože když se opatrně rozhlédla, byla římsa, na které předtím seděli, docela prázdná.

Měla podvědomý pocit, že jejich výrazy značily podivení a zájem.

„Koukejte, ať jste kde jste, slyšíte mě, že? Tak teda… zůstanete, kde jste, a necháte mě odejít? Jak budu nahoře na útesu, tak vám budu vyzpěvovat balady až do večera. Jen mě nechte vylézt nahoru!“

Jakmile se vysoukala ze svého útočiště, začala zpívat uctivou píseň o dracích. Dostala se asi pět kroků nahoru, když se znovu objevila královnička i s pomocníky. S vřískáním a ječením ji zaháněli zpátky dolů. Zřetelně slyšela, jak po skále nad její hlavou škrábou jejich drápky. Musela se dočkat takového publika zrovna teď, když po naprosto žádném netouží!

Opatrně se ohlédla a setkala se s pohledem desíti párů fascinovaně vířících očeк.

„Poslyšte, uzavřeme obchod! Jednu dlouhou písničku a potom mě pustíte nahoru na útes, platí?“

Oči ohňových dráčků zavířily ještě rychleji.

Menolly si to vysvětlila tak, že obchod byl potvrzen, a začala zpívat Její hlas vyvolal změť udiveného a vzrušeného čiřikání, a tak jí na mysli vytanulo, jestli nějakou náhodou přece jen skutečně nerozumějí tomu, že zpívá o vděčných držbách, které blahořečí drakenům. Při poslední sloce se odvážila znovu se ohlédnout a užasla, protože viděla královničku s devíti bronzovými dráčky, celé u vytržení z jejího představení.

„No tak, můžu už jít?“ zeptala se a položila ruku na římsu.

Královnička se hned snesla vzduchem k té troufalé ruce a Menolly ji rychle stáhla zpátky.

„Myslela jsem, že jsme udělali obchod.“

Královnička lítostivě zacvrlikala a Menolly si uvědomila, že tentokrát neměla zlatá královnička žádné zlé úmysly. Jenom jí prostě nechce dovolit lézt nahoru.

„Ty nechceš, abych odešla?“ zeptala se dívka.

Zlaté dračí samičce jako by se v očích rozjasnilo.

„Ale já musím. Kdybych tady zůstala, tak voda vystoupí nahoru a

já bych se utopila.“ A Menolly svoje slova doprovodila výmluvnými gesty.

Náhle královnička žalostně vykřikla, na okamžik ve vzduchu jakoby ztuhla a potom, doprovázena kohortou svých bronzových dráčků, odplachtila dolů na pláž, ke svým vajíčkům. Vznášela se nad snůškou a vyrážela ze sebe naléhavé a rozrušené výkřiky.

Jestli příliv stoupá tak rychle, že ohrožuje Menolly, tak se zároveň hrozivě přibližuje ke hnízdu a hrozí je každým okamžikem zaplavit Bronzáčci se okamžitě připojili k nářku své královny a několik z nich odvážně oblétávalo Menolly kolem hlavy a pak se snášeli znovu ke snůšce.

„Můžu se přiblížit? Nebudeš na mě zase útočit?“ Menolly udělala několik kroků směrem k hnízdu.

Tón křiku malých dráčků se změnil a Menolly se rozběhla. Ve chvíli, kdy dorazila ke snůšce, podařilo se královničce vysvobodit jedno z vajíček. S nesmírnou námahou, úporně víříc křidélky, je vynášela vzhůru. Očividně to pro ni znamenalo úžasné vypětí. Bronzáčci úzkostlivě plachtili kolem a lítostivě pokřikovali, ale protože byli mnohem menší než jejich zlatá družka, nemohli jí nijak pomoci.

Teď si Menolly všimla, že pata skály kousek od hnízda je potřísněná rozbitými skořápkami, lesklými skvrnkami vaječné tekutiny a žalostnými drobnými tělíčky nevylíhlých ohňových dráčků s napolo roztaženými křidélky. Královnička teď vynesla vajíčko na římsu, které si Menolly předtím nevšimla, asi půl dračí délky nad pláží. Menolly se dívala, jak zlatá královna položila vajíčko na římsu a předními spárky je koulí k jakési díře ve stěně útesu. Trvalo dost dlouho, než se královnička ukázala znovu. Pak se snesla k moři a vznášela se nad pěnivým hřebínkem vlny, která se dovalila až do těsné blízkosti ohrožené snůšky. Královnička se mihla vzduchem a znenadání se ocitla přímo Menolly před obličejem, vznášela se tam a zírala na ni jako nějaká stará tetička.

Ačkoli se Menolly při tom přirovnání neubránila úsměvu, přeplňovaly ji pocity lítosti a obdivu k odvaze maličké zlaté královny, která se, osamocená, snaží zachránit svou snůšku. Jestliže ti mrtví dráčci z vajíček jsou už tak dalece vyspělí, zřejmě se blíží doba jejich líhnutí. Žádný div, že královnička vejce sotva uzvedne.

„Tak ty chceš, abych ti s těmi vajíčky pomohla, ano? No dobře, koukneme se na to!“

Menolly byla připravena uskočit, kdyby si snad pokyny malého tvorečka vyložila nesprávně, ale opatrně sebrala první vajíčko. Bylo na omak horké a tvrdé. Dračí vajíčka, jak věděla, jsou zpočátku měkká, ale pomalu na horkém písku hliniště tvrdnou. Tyhle se určitě budou líhnout co nevidět.

Opatrně sevřela prsty poraněné ruky kolem vajíčka a pak hledala a nacházela opory pro nohy a druhou ruku, dokud nevyšplhala až ke královniččině římse. Něžně tam vajíčko odložila. Vzápětí se objevila malá královna, jeden přední spárek položila majetnicky na vajíčko. Pak se naklonila kupředu, k Menollyině tváři, a přiblížila se natolik, že bylo možné zřetelně pozorovat fantastický pohyb jejích mnohofasetových oček. Pak sladce začiřikala a hned se velmi zaměstnaně pustila do odvalování vajíčka a dívala se po Menolly trošku úkosem.

Při dalším výstupu dokázala Menolly přinést tři vajíčka naráz. Bylo ale očividné, že závod mezi stoupajícím přílivem a ohromujícím počtem vajíček bude hodně těsný.

„Kdyby byla ta díra větší," povídala Menolly královničce, když skládala tři vejce na římsu, „mohli by ti někteří ti bronzoví pomáhat s koulením."

Královnička si jejích řečí nevšímala, protože měla napilno s koulením tří vajec pěkně po jednom do bezpečí.

Menolly nahlížela do otvoru, ale zlaté tělíčko ohňového dráčka jí bránilo ve výhledu. Kdyby byla ta díra větší a římsa trošku širší, mohla by vynést zbytek vajíček ve vaku.

S obavou, aby nestrhla celý kus útesu a nepohřbila královničku i se snůškou, začala Menolly opatrně rýpat do ústí otvoru. Uvolněný písek crčel dolů jako sprška vody.

Když začala Menolly shrabovat uvolněnou suť z římsy, královnička začala zuřivě lamentovat. Potom Menolly osahávala vnitřek rozšířeného otvoru. Jak se zdálo, pevná skála byla jenom na spodní straně. Menolly odírala zvětralou skálu tak dlouho, až udělala pěkně velký tunel, který se směrem ven trošku rozšiřoval.

Nevšímajíc si vzteklých nářků malé královny, Menolly sešplhala dolů a sotva došlápla na písek, sundala z ramene vak. Když královnička zjistila, že Menolly ukládá vajíčka do pytle, popadla ji hotová hysterie a tloukla Menolly do rukou a hlavy.

„Poslyš, nezdržuj mě," řekla jí Menolly přísně, „já ti přece nechci vajíčka ukrást. Jen je chci dostat všechny naráz do bezpečí, než je

zaplaví voda. V pytli to zvládnu, ale holýma rukama ne.“

Menolly chviličku čekala a upřeně se dívala na královničku, která se jí vznášela v úrovni očí.

„Už mi rozumíš?“ Menolly ukázala na vlny, které teď dotíraly na maličký zbytek pláže čím dál zuřivěji. „Přichází příliv. Ten nedokážou zastavit ani draci.“ Menolly opatrně vložila do vaku další vajíčko. Zdálo se, že bude muset absolvovat dvě nebo i tři cesty, pokud nechce riskovat, že by se jí mohla vajíčka rozbít. „Tohle teď vynesu tam nahoru,“ ukázala na římsu. „Rozumíš mi, ty pitomý dráčku?“

Královnička zřejmě skutečně pochopila, protože jen úzkostně broukala a vyletěla nahoru na římsu, kde s křidélky napolo rozvinutými pozorovala, jak Menolly šplhá vzhůru.

S oběma rukama volnýma mohla Menolly lézt mnohem rychleji. Mohla také vajíčka opatrně z vaku vykoulet přímo do ústí tunelu.

„Radši by sis měla vzít na pomoc bronzáčky, protože jinak budeme mít římsu hned zarovnanou.“

Menolly nakonec musela stejnou cestu s vakem naloženým vajíčky absolvovat celkem třikrát, a když šplhala naposled, stála voda už jen na píď od hnízda. Královnička skutečně zapojila do práce i svoje bronzáčky a Menolly zřetelně slyšela, jak je peskuje; podle ozvěny musela být na konci tunelu pořádně velká dutina. Na tom ovšem nebylo nic překvapujícího, protože o těchto útesech se téměř jistě vědělo, že jsou doslova provrtané jeskyněmi a chodbami.

Menolly se ještě naposled podívala na pláž, na níž po obou koncích malého zálivu stála voda už nejmíň po kotníky. Pak zvedla pohled nahoru, nad římsu. Byla teď už v dobré polovině cesty vzhůru a zdálo se jí, že vidí dost opor pro ruce i nohy, aby to mohla zvládnout.

„Na shledanou!“ zavolala. Odpovědělo jí zatrylkování a čiřikání, takže se Menolly rozesmála, když si představila, jak to asi vypadá vevnitř: malá královnička komanduje bronzáčky, aby umístili všechna její vajíčka právě tak, jak je potřeba.

Menolly se cestou na vrchol útesu nevyhnula několika okamžikům plným úzkosti. Když se konečně přeplazila přes hranu a rozplácla se na trsy mořské trávy, byla po všem vynaloženém úsilí dočista vyčerpaná a levá ruka ji bolela od nezvyklého ohýbání prstů a zatížení, které musela vydržet. Nějakou chvíli jen bezvládně ležela, dokud jí srdce v hrudi nepřestalo tak divoce bušit a nezklidnil se jí dech. Vítr, vanoucí z pevniny na moře, jí osušil obličej a ochladil ji.

To jí ale připomnělo, že má prázdný žaludek. To, co všechno dnes musela podstoupit, docela rozdrtilo roládu s rybím masem, kterou měla ve váčku u pasu, takže z ní zbyla hrst rozmačkaných kousků, které sezobala tak rychle, jak rychle je dokázala z taštičky vybírat.

Naráz si naplno a v celé své závažnosti uvědomila, jaké ji dnes potkalo dobrodružství, a přivedlo ji to na pomezí smíchu a úžasu. Aby sama sobě dokázala, co vlastně udělala, připlížila se opatrně na okraj útesu. Pláž byla celá zaplavena vodou. Nerovnost v písku, kde byla původně ukryta celá snůška vajíček ohňového dráčka, již podlehla pohybu vln, které písek uhladily. Suť, kterou smetla z římsy, už byla odplavena nebo se smísila s pískem pláže. Až příliv ustoupí, budou zahlazeny veškeré stopy po tom, jak se snažila zachránit sebe samu i snůšku zlaté královničky. Viděla dobře skalní výstupek, z něhož královnička koulela vejce do tunýlku, ale po ohňovém dráčkovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Když se zahleděla na moře, viděla sice, jak vlny úporně útočí proti Dračím kamenům a tříští se o ně, ale na pozadí přísných útesů se neobjevil ani záblesk jasných barev těch malých zvířátek.

Menolly zaštípalo na tváři. Škrábanec od spárku malé královny byl pokrytý zaschlou krví a pískem.

„Takže se to přece jen stalo!“

Jak jen mohla královnička přijít na to, že jí dokážu pomoci? Nikdo ovšem netvrdil, že by ohňoví dráčci byli hloupí. Byli určitě dost chytří na to, aby se po celé dlouhé oběhy dokázali vyhýbat všem pastem a nástrahám těch, kteří se je pokoušeli polapit Ta zvířátka byla dokonce tak chytrá, že vlastně bylo nanejvýš pochybné, jestli vůbec existují i jinak než jako objekty příliš bujné představivosti. Na druhé straně řada skutečně důvěryhodných lidí tyto tvorečky viděla, ovšem z dálky, jako třeba její bratr Alemi, který na nějaké narazil u Dračích kamenů, takže většina lidí jejich existenci připouštěla.

Menolly by byla ochotna přísahat, že jí maličká zlatá královna rozuměla. Jak jinak by jí vůbec mohla Menolly pomoci? To jen dokazuje, jak jsou ta zvířátka chytrá. Jistě dost chytrá, než aby se nechala chytit nějakým klukem… Menolly se zhrozila. Chytit ohňového dráčka? Zavřít ho do klece? Menolly si s úlevou uvědomila, že by to krásné stvořeníčko nezůstalo v zajetí dlouho. Jen jednou by skočilo do *mezimezí.*

Proč tedy královnička neskákala do *mezimezí* s vejci, namísto aby je pracně vynášela nahoru po jednom? No ovšem, *mezimezí je* přece

to nejmrazivější místo, jaké vůbec existuje. A mráz by mohl vajíčkům ublížit Jestlipak teď, ve studené jeskyni, bude snůška v pořádku? Hmmm. Menolly znovu nakoukla dolů. No, jestli má královnička tolik rozumu, kolik zatím předvedla, tak jistě přiměje svoje druhy, aby na vejcích leželi a zahřívali je, dokud nebudou malí dráčci schopni se vylíhnout.

Menolly obrátila taštičku u pasu naruby, jestli tam nenajde ještě nějaké drobečky. Měla pořád hrozný hlad. Jistě by našla dost raného ovoce a nějaké šťavnaté stonky, aby se mohla najíst, ale cítila podivnou nechuť opustit tenhle útes. Jenomže teď, když je nebezpečí zažehnáno, se královnička jen těžko znovu objeví.

Menolly nakonec vstala a připadala si po té nezvyklé námaze celá dřevěná. V ruce ji trápila tupá bolest, dlouhá jizva jí zrudla a trošku opuchla. Když ale Menolly zkusila ohnout prsty, zdálo se jí, že se ruka otevírá mnohem snáz než dřív. Ano, je to tak. Mohla teď prsty skoro úplně natáhnout Bolí to, ale byla to bolest z toho, jak napínala šlachy. Dokázala by otevřít ruku tak, že by mohla znovu hrát? Poskládala prsty tak, jako by na hmatníku loutny mačkala akord. Bolelo to, ale opět to byla jen bolest natahovaných šlach. Kdyby třeba s rukou pořádně cvičila… Až dodnes levé ruce ulevovala, protože jí nevěřila. Ale dnes s tou rukou šplhala, nosila v ní vejce a vůbec všechno.

„No vidíš, královničko, tys mi taky udělala službu," zvolala Menolly do větru a zamávala rukou nad hlavou. „Vidíš? Ruka už je o hodně lepší."

Nedostala žádnou odpověď, neozvalo se ani sebemenší začiřikání, slyšela jen svištění mořské brízy a pleskání vln o patu útesu. Menolly si přesto říkala, že se její slova dostala tam, kam byla určena. Otočila se do vnitrozemí a měla ze svého dopoledního zaměstnání náramnou radost a dobrý pocit.

Teď bude muset hledat a sebrat všechnu zeleninu a první ovoce, na které narazí. Purpurové kraby vůbec hledat nebude, protože když je příliv tak vysoko, nemá to žádný smysl.

KAPITOLA 5

Ach, ústa moje, jásavé a zplna zazpívejte
o naději a touze, o křehkých křídlech dráčete.

Když se Menolly vrátila do držby, jako obvykle si jí nikdo nevšímal. Poslušně vyhledala přístavního mistra a pověděla mu o tom, jaký viděla příliv.

„Nechoď tak daleko, děvče," domlouval jí laskavě. „Teď můžeme každým dnem čekat, že spadnou Vlákna, však víš. A co ruka?"

Jenom cosi nesrozumitelně zamumlala, ale on ji už stejně moc neposlouchal, protože ho volal jeden z kapitánů.

Večeře se odbývala ve chvatu, protože všichni kapitáni odcházeli do Přístavní jeskyně, aby tam dávali pozor na příliv, stěžně a lodi vůbec. Ve všeobecném shonu se mohla Menolly starat sama o sebe.

A taky to udělala – odkradla se do své komůrky a do bezpečí lůžka tak brzy, jak to bylo možné. Tam se kochala neuvěřitelným dobrodružstvím, které dopoledne prožila. Byla si naprosto jista, že jí malá královnička dobře rozuměla. Ohňoví dráčci zrovna tak jako velicí draci dokáží poznat, co člověk skrývá v myšlenkách a v srdci. Proto tak snadno uniknou, když se je kluci pokoušejí chytat. A ke všemu se dráčkům líbil její zpěv.

Menolly si protáhla nohy i ruce a nevšímala si bolestivé křeče ve zraněné dlani, která jí teď ztuhla. Pak si s údivem připomněla, že malí bronzáčci čekali, až co bude dělat jejich královna. Je z nich nejchytřejší a nejodvážnější. Jak bylo to heslo, které říkával Petiron? „Nutnost si vynutí řešení."

Menolly napadlo, jestli ohňoví dráčci skutečně dokážou porozumět lidem, a třeba i na dálku, když nejsou přímo s nimi. Trošku o tom pochybovala. Velcí draci pochopitelně vědí, nač myslí jejich jezdec, jenomže draci se při líhnutí se svým jezdcem zasvětí. Tohle jejich spojení se nikdy nepřeruší a drak rozumí jen jedinému člověku, svému jezdci, alespoň tak nějak to Petiron říkal. Jak je tedy možné, že jí královnička taky rozuměla? „Nutnost?"

Ubohá královnička. Musela být rozčilením celá bez sebe, když si uvědomila, že jí příliv zaplaví snůšku vajíček. Nejspíš snáší vajíčka pravidelně v tom zálivu už kdoví jak dlouho. Jak dlouho vlastně ohňoví dráčci žijí? Život draků trvá právě tak dlouho jako život jejich jezdce. A někdy to není moc dlouho, když teď zase padají

Vlákna. Ale jen opravdu málo jezdců utrpí od Vlákna tak těžké zranění, že na ně zemřou, a totéž platí i o jejich dracích. Nežijí ohňoví dráčci třeba déle, když jsou o tolik menší a nejsou vystaveni takovému nebezpečí? Menolly poletovala hlavou i jedna otázka za druhou – jako blýskající se ohňoví dráčci, pomyslela si – a zakutala se do teplé kožešinové přikrývky. Měla by se tam zkusit ještě vrátit, řekněme zítra, a přinést jim nějakou potravu. Říkala si, že ohňoví dráčci zřejmě taky budou mít rádi purpurové kraby, a možná si tak získá ještě větší důvěru malé královničky. Anebo bude lepší, když tam zítra nepůjde? Měla by je nechat pár dní na pokoji. A potom, když teď tak často padají Vlákna, je velice nebezpečné chodit daleko od bezpečí držby.

A co se děje, když se vajíčka ohňových dráčků líhnou? To musí být panečku podívaná! Ha! Všichni kluci z mořské držby básní o tom, že jednou chytí ohňového dráčka, a ona, Menolly nejen že je viděla, ale povídala si s nimi a držela v ruce jejich vajíčka! A když bude mít štěstí, uvidí i to, jak se z vajíček líhnou malí dráčci. Tedy, to by bylo zrovna tak senzační jako dostat se do některého z Weyrů na líhnutí velkých draků! A to se ještě nikdo z držby, ani sám Yanus, na líhnutí do Weyru nedostal.

Když se uváží, jak vzrušujícími myšlenkami se Menolly zabývala, je s podivem, že dokázala vůbec usnout.

Následujícího rána ji zraněná ruka bolela, v ráně jí tepalo a od pádu a všeho toho šplhání byla celá ztuhlá. Lákavou představu, že by zase zašla do zálivu u Dračích kamenů, jí nezhatilo nic jiného než počasí. V noci se přivalila od moře bouřka, prudké vlny s duněním bičovaly přístav. Dokonce se rozvlnila i hladina uvnitř Přístavní jeskyně a vítr dul v tak silných nárazech, že bylo nebezpečné i jen přecházet z držby do jeskyně.

Ráno se ve Velké síni držby shromáždili všichni muži a opravovali lanoví a ostatní lodní výstroj. Mavi s ženami zase dělala důkladný pořádek v některých místnostech hluboko uvnitř útesu. Menolly se Sellou musely jít tolikrát dolů do skladu se světleny, až Se11a přísahala, že tu cestu dokáže zvládnout i potmě.

Menolly pracovala celkem ochotně a kontrolovala stav světlenů v jedné každé prostoře, co jich v držbě bylo. Raději upínala pozornost na práci, než aby přemyslela o něčem jiném. Dnes se asi společnému večernímu posezení ve Velké síni nebude moci vyhnout. Protože jsou všichni celý den zavření v držbě, budou se chtít po práci

pobavit. Harfeník bude hrát a zpívat. Menolly se zachvěla. No co, s tím se nedá nic dělat. Stejně si někdy bude muset nějakou hudbu poslechnout. Nemůže se tomu vyhýbat navěky. A bude si alespoň moci spolu s ostatními zazpívat.

Hned na začátku večera ale zjistila, že se mýlila a tohle potěšení jí dopřáno nebude. Jen co harfeník začal ladit loutnu, už si ji Mavi gestem přivolala k sobě. A když harfeník vyzýval všechny, kteří seděli ve Velké síni, aby zpívali s sebou, Mavi ji štípla tak, že Menolly zalapala po dechu.

„Ne abys hulákala. Můžeš zpívat jen potichoučku, jak se sluší na děvče v tvých letech," řekla Mavi. „Anebo nezpívej vůbec."

Na protější straně síně zpívala Sella, nepříliš čistě, zato tak hlasitě, že ji bylo určitě slyšet až v Bendenské držbě; ale jen Menolly otevřela pusu, že se ohradí, inkasovala druhý štípanec.

A tak nezpívala vůbec, seděla jen po boku své matky, ublížená a ponížená, a nedokázala se ani radovat z hudby, jenom jí v hlavě pulzovalo vědomí, jak je k ní matka strašlivě nespravedlivá.

Jako by nebylo už dost zlé, že nebude nikdy moci hrát, alespoň jak to zatím vypadá, ke všemu jí ani nedovolí zpívat! A proč, když ji všichni pobízeli, ať jen zpívá, dokud byl Petiron naživu? A všichni ji rádi poslouchali. Znova a znova po ní chtěli, aby zpívala.

A pak Menolly zahlédla otce, který se tvářil velmi přísně a rukou poklepával nepříliš přesně do taktu, ale zjevně byl popuzený. Takže to otec nechce, abych zpívala! To je nefér! Určitě si byli vědomi, že doteď na tahle posezení nechodila, a byli tomu rádi. Nechtěli, aby sem chodila.

Vykroutila se matce z ruky, a nevšímajíc si Mavina syknutí, že se má vrátit, vyklouzla ze síně ven. Ti, kteří si všimli, že odchází, si smutně pomysleli, že je to škoda, když kvůli svému zranění nechce ani zpívat.

Ať ji tam chtěli nebo nechtěli, když takhle utekla z posezení ve Velké síni, určitě se ji Mavi o přestávce vypraví hledat. A tak Menolly sebrala z lůžka svou kožešinovou přikrývku, vzala si světlen a odešla do jedné z neužívaných místnůstek hluboko v nitru držby, kde ji nikdo nenajde. Vzala si taky oblečení. Jestli bouřka skončí, hned ráno se vydá za ohňovými dráčky. *Těm* se její zpěv líbí. Líbí se jim i ona sama!

Ráno vstala dřív než kdokoli jiný. Napila se studeného klahu, snědla kousek chleba a další kus si nacpala do brašničky u pasu a už

se kradla pryč. Potýkala se s velkými železnými vraty, jimiž byla držba uzavřena, a srdce jí při tom bilo jako zvon. Nikdy je ještě neotevírala a nečekala, že budou tak hrozně těžká. Už je za sebou pochopitelně nemohla zavřít, ale to asi nebude potřeba.

Nad mořem se válela mlha a táhla se z přístavu k pevnině, takže vchody do Přístavní jeskyně se rýsovaly jen jako tmavší body v šedivém světě kolem. Oparem ale začínalo prorážet slunce a Menolly její cit pro počasí říkal, že se brzy vyjasní.

Jak tak kráčela po hlavní cestě napříč držbou, kolem nohou jí vířila mlha a za ní zůstávala zřetelná čistší brázda. Menolly potěšilo, že jí alespoň něco ustupuje, byť by to bylo cosi tak málo hmotného jako mlha. Nebylo příliš dobře vidět, ale směr poznala podle tvaru kamenů, lemujících cestu, a zakrátko už šplhala na útes a kotouče mlhy s ní jen laškovaly.

Zamířila trošku hlouběji do vnitrozemí, směrem k prvním mokřadům. Hrníček klahu a kousek chleba ji příliš nezasytily a vzpomněla si, že v těch místech je pár neotrhaných keřů maliníku. Přešla první hrbolatý vršek a naráz se mlha stáhla z pevniny nad moře a jasné jarní slunce se na ni usmálo tak, že ji z té záře až zabolelo v očích.

Našla pěšinku ke keřům, které hledala. Natrhala plnou hrst plodů do pusy a druhou do váčku u pasu.

Teď, když už dobře viděla na cestu, seběhla k pobřeží a sestoupila až dolů do zálivu. Příliv byl zrovna tak vysoko, že byla nejlepší chvíle k lovu purpurových krabů. To by bylo báječné, moci nabídnout královničce takovou pochoutku, říkala si Menolly a pilně plnila měch, který se jí klimbal na rameni. Anebo že by ohňoví dráčci dokázali lovit i v mlze?

Jak Menolly vlekla naplněný vak napříč několika rozlehlými údolími a přes kostrbatá temena kopců, začala si přát, aby s tím lovem nebyla tolik spěchala. Bylo jí horko a byla unavená. Teď, když vzrušení z její nevídané vzpoury vyvanulo, přišla na ni jakási tíseň. To se rozumí, je velice pravděpodobné, že si nikdo nevšiml, jak odchází z držby. Nikdo si ani neuvědomí, že to byla ona, kdo nechal dveře do držby otevřené, což byl hrubý prohřešek proti bezpečnostním pravidlům, která v držbě platila. Menolly nechápala proč – vždyť kdo jiný by chtěl vejít do držby než ten, který tam má něco na práci? Kdo jiný by se tam plahočil po nebezpečné cestě napříč bažinami? A proč?

V mořské držbě platilo víc takových pravidel, na která se přísně dbalo, jejichž smysl však Menolly nedocházel. Nešlo jen o to, že se vchod do držby na noc vždycky zavíral na veliké závory. V neužívané místnosti se třeba nikdy nenechávaly košíky se světleny otevřené, ačkoli v chodbách to bylo normální. Světleny přece nic nemohou zapálit a kolik naražených holení by se bylo ušetřilo, kdyby se jen pár košíků nechalo svítit.

Ne, dokud se nenaskytne nějaká nepříjemná nebo nudná práce, kterou by mohla zvládnout i jednoruká holka, nikdo si ani nevšimne, že odešla. A zrovna tak je vůbec nenapadne, že by *ona* dokázala otevřít hlavní vchod držby. A protože Menolly měla poslední dobou ve zvyku vždycky se přes den někam ztratit, nevzpomenou si na ni až do večera. Pak se možná začne někdo zajímat, kde vlastně je.

V té chvíli si uvědomila, že už vlastně ani nepočítá s tím, že by se ještě do držby vrátila. Tahle ohromující, ba drzá myšlenka ji přiměla zastavit. Nevrátit se do držby? Nevracet se do nekončícího kolotoče otravných úkolů? Ke kuchání, uzení, nasolování a nakládání ryb? K opravování sítí, plachet a šatů? Mytí nádobí, praní, uklízení? Nevracet se už ke sbírání zeleniny, malin, trávy, krabů? Nemuset se už starat o staré strýčky a tetičky, o oheň, hrnce, světlenové košíky a tkalcovské stavy? Moci zpívat nebo křičet nebo hulákat nebo hrát, kdykoli se jí zachce? Spát… aha, a kde bude spát? A kam se poděje, když se na obloze objeví Vlákna?

Menolly se dál ubírala písečnými dunami už mnohem pomaleji. V hlavě se jí převalovaly všechny ty buřičské myšlenky. Jenomže na noc se každý musí vrátit do své držby, nebo vůbec do nějaké držby, usedlosti nebo Weyru. Už sedm oběhů se snášejí z nebe Vlákna a nikdo se neodváží cestovat příliš daleko od úkrytu. Z dětství si matně pamatuje, že na jaře, v létě a za časného podzimu přijížděly přes slatiny karavany obchodníků. Tehdy bývaly veselé časy, často se zpívalo a hodovalo. Tehdy nebývala vrata do držby zavřená na závoru. Zavzdychala. To bývaly šťastnější časy… staré dobré časy, na které s lítostí vzpomínají Prastrýc i staré tetičky. Ale jakmile začala padat Vlákna, všechno se změnilo… a k horšímu… Alespoň takový dojem měla z toho, co pozorovala na dospělých z držby.

Ovzduší kolem ní jaksi podivně ztichlo, ve vzduchu bylo cítit zvláštní neklid. Menolly se bojácně rozhlédla kolem. Takhle časně určitě není venku nikdo další. Podívala se na oblohu. Mlha, lemující pobřeží, se rychle rozpouštěla. Viděla, jak odplouvá přes moře k

severu a k západu. Na východě byla obloha jasná, svítalo, jenom na severovýchodě jako by zůstávaly zbytky mlhy z časného raná. A přece ji něco znepokojovalo a měla pořád pocit, že by měla vědět, co to je.

Byla už skoro u Dračích kamenů a za posledními maliníkovými keři už se terén zvedal nahoru k vrcholu útesu. Když přecházela poslední slať, uvědomila si, v čem je ta podivná změna, která ji tak znepokojuje: kolem bylo naprosté ticho. Slyšela jen šumění větru, který vanul vytrvale směrem k moři a odnášel poslední zbytky mlhy. Neozývaly se ale vůbec žádné zvuky bohatého života ve slatinách. Všechen ten drobný hmyz; lezoucí, plazící se nebo létající, vydává nějaký hluk a občas bývá slyšet zaplácáni křídel některého z divokých werýsů, kteří hnízdí ve velkých keřích maliníku – nic z toho teď nebylo slyšet Obyčejně ty nesčíslné droboučké zvuky začaly plnit kraj hned, jakmile se rozednilo, a neustaly až do chvíle těsně před úsvitem, protože noční hmyz dělal zrovna takový rámus jako hmyz denní.

Teď ale bylo ticho, jako by všechno živé zadrželo dech, a právě to Menolly znepokojovalo. Podvědomě přidala do kroku a něco ji pořád ponoukalo, aby se ohlédla přes pravé rameno, k severovýchodu – tam, kde clonil obzor šedivý závoj…

Šedivý závoj? Anebo stříbřitý?

Menolly se roztřásla, jak v ní prudce bujel strach zároveň se stále zřetelnějším poznáním, že je příliš daleko od bezpečí držby, než aby se tam dokázala vrátit dřív, než ji dostihnou Vlákna. Těžká kovová vrata, která tak nedbale nechala otevřena, jistě rychle zavřou a zajistí závorami, takže se dovnitř nedostane ani Vlákno, ani ona. A dokonce i kdyby ji už pohřešili, nikdo sem pro ni nepřijde.

Rozběhla se a jakýsi instinkt ji naváděl směrem k okraji útesu ještě dřív, než si vybavila převis, pod kterým se schovávala před útoky malé zlaté královny. Jenomže to je úkryt příliš malý. Neměla by radši utéct do moře? Vlákna se v moři utopí. Ale to by se zřejmě přihodilo i jí, protože nevydrží pod vodou celou tu dobu, než Vlákna přejdou. Jak dlouho by mohlo trvat, než čelo spadu přeletí? Neměla nejmenší ponětí.

Už doběhla na okraj útesu a podívala se dolů na pláž. Vpravo viděla římsu, kde se ukrývala. Kousek odtud ležel kus útesu, který se pod ní tehdy utrhl. To byla pěkně rychlá cesta dolů, to jistě, ale znovu by ji neriskovala a ani po tom netoužila.

Rychle se ohlédla přes rameno. Šedivá clona se táhla přes celý horizont Tentokrát navíc viděla, jak na šedém pozadí probleskují malé plamínky. Plamínky? To jsou přece draci! Konečně vidí draky bojovat proti Vláknům, spalovat ještě ve vzduchu smrtící parazity plamenným dechem na prach. Byli ještě tak daleko, že ta mrkavá světýlka vypadala spíš jako zapomenuté hvězdičky než draci bojující o život všeho živého na Pernu.

Možná se čelo spadu ani nedostane tak daleko, až sem k ní. Možná je v bezpečí… Jenomže, jak říkává matka: „Možná se málokdy stává."

V mrtvém tichu, které ji dosud obklopovalo, se ozval nový zvuk: tiché rytmické hučení, dost podobné nemelodickému broukání malých dětí. Znělo to ovšem trošku jinak. Zdálo se, že podivný hluk přichází z nitra země.

Dřepla si a položila se, jedno ucho přitištěné k holé skále pod nohama. Zvuk skutečně zněl zdola.

No ovšem! Útes je přece plný dutin… tak proto malá královnička…

Po čtyřech se Menolly připlížila k hraně útesu a pátrala zrakem po oné skalní římse někde v půli jeho výšky, u níž má královnička svou skrýš.

Už jednou se jí přece podařilo vchod rozšířit. Takže je docela dobře možné, že se jí povede vstupní otvor zvětšit tak, aby se dokázala protáhnout dovnitř. Královnička ji za to, že jí zachránila celou snůšku, jistě nechá schovat.

A nadto přece Menolly nepřichází jako host s prázdnýma rukama! Přehodila si těžký vak s nasbíranými kraby na záda. Chytila se pořádného drnu mořské trávy na okraji srázu a začala se pomaličku spouštět dolů. Nohama tápala po opoře, až našla jeden příhodný stup, vsunula do něho nohu, co mohla nejdál, a druhou šátrala po další opoře.

Jednou velmi nebezpečně uklouzla, ale zachytila se o výstupek skály a uvázla nohou v rozsedlině dřív, než sjela úplně. Přitiskla obličej k drsné skále a mohutně polykala, aby popadla dech a nabrala novou odvahu. I skrz skálu slyšela ono broukání a kupodivu jí to pozvedlo ducha. V tajemném zvuku bylo zakódováno cosi velmi vzrušujícího a povzbuzujícího.

Čirou náhodou se dostala přímo na římsu malé královničky. Odvážila se jenom několikrát krátce mrknout pod sebe, ale i ta

nepatrná změna těžiště ji skoro připravila o rovnováhu a přivodila pád. Námahou se chvěla tak, že si pak musela odpočinout Už si byla jista, že to broukání přichází z jeskyňky, kde se skrývá královnička.

Hlavu do původního tunelu pohodlně strčila. Víc ale ne. Začala holýma rukama odhrabovat boky tunelu, pak si vzpomněla, že má u pasu svůj nůž. Ostřím odloupla vždycky pěkný kus horniny naráz, takže byla za chvíli skoro zavalená pískem a úlomky kamene. Musela si vytřít písek z očí i z úst a potom teprve mohla pokračovat Pak si uvědomila, že narazila na pevnou skálu.

Dokázala se do úkrytu nacpat jenom po ramena. Ať se točila a vrtěla, jak chtěla, překážel jí výstupek skály, kolem kterého se nedokázala protáhnout Znovu zatoužila po tom, aby byla tak malá, jak děvčata normálně bývají. Sella by docela snadno tou dírou prolezla. Menolly začala usilovně dolovat kolem onoho výběžku skály nožem, až se jí od rázných úderů zachvívala celá paže i rameno, ale skálou to ani nehnulo.

Zuřivě přemýšlela, jak dlouho by jí mohlo trvat, než sešplhá až dolů, k úpatí útesu. Kolik času jí zbývá, než jí na nechráněné tělo začnou padat Vlákna?

Tělo? Možná se kolem té skalní boule nemůže protáhnout jenom rameny… a co zkusit to opačně? Otočila se tak, že postupně chodidla, lýtka, stehna, boky, všechno až po ramena vsoukala do bezpečí, pod pevnou skálu. Hlavu jí ale jen taktak chránil nevelký skalní výstupek nad ústím tunýlku.

Jestlipak Vlákno *vidí*, kam padá, když se snáší k zemi? Mohlo by si všimnout, až poletí kolem ní, že je tady tak vecpaná v díře jako zátka? Potom si všimla popruhu od svého vaku, který při kopání pověsila na jakýsi hrotitý kámen, trčící z římsy, aby ho měla při ruce, ale teď už na něj nemohla dosáhnout Co když Vlákno sežere všechny ty kraby?

Vysoukala se z tunýlku dost daleko, aby se mohla rozhlédnout po obloze. Zatím nebylo nic stříbrného vidět! Neozýval se pořád žádný jiný zvuk než neustále hlasitější mručení. To přece nemá s Vlákny nic společného, ne?

Popruh měchu byl k římse jakoby přibitý a měla co dělat, aby ho vůbec dokázala sebrat. Musela za něj pořádně trhnout Jak se vak uvolnil, síla jejího škubnutí ji celou odhodila zpět, takže hlavou narazila do stropu nory a vzápětí jí podlaha chodbičky začala ujíždět pod zadkem, sunula se dolů a ven. Menolly se chvatně soukala do

nitra skály, zatímco římsa se před jejíma očima zvolna odloupla od masivu útesu a spadla dolů na pláž.

Menolly rychle couvala dál a dál, protože se bála, že se utrhne ještě další kus skály, a znenadání se ocitla v jeskyni, pěkně široké, vysoké a hluboké, tiskla k sobě vak s kořistí a zírala na teď už široce otevřené ústí dutiny.

Hučení jí znělo hned za zády, a tak se prudce otočila, protože ji vyděsilo, že na ni číhá ještě nějaké další nebezpečí.

Na stěnách jeskyně byli usazeni ohňoví dráčci a drželi se různých výstupků a škvír. Všichni upírali oči na hromádku vajíček, uložených uprostřed písčitého dna skalní dutiny. Mručení vycházelo z hrdélek všech dráčků, kteří byli tak dalece zaujati tím, co se bude dít s vejci, že jejímu dramatickému příchodu nevěnovali nejmenší pozornost.

Zrovna když si Menolly uvědomila, že se zřejmě stává svědkem líhnutí, začalo se prvé z vajíček kolébat a na skořápce se objevily praskliny.

Vejce se skutálelo z hromádky ostatních, a jak dopadlo na zem, puklo. Z polovin skořápky se vydralo droboučké stvoření, sotva na píď velké, hnědě se blýskalo a hladově broukalo, kývalo hlavičkou dopředu a dozadu a odbatolilo se několik nejistých krůčků kupředu. Dráček rozvinul průhledná blanitá křidélka, chabě jimi zaplácal, aby mu oschla, a hned se pohyboval jistěji. Jeho broukání přešlo do nespokojeného syčení a maličký hnědáček se rozhlížel kolem sebe, hotov se bránit, kdyby to bylo potřeba.

Dospělí dráčci mručeli a povzbuzovali mládě kupředu. To ze sebe vyrazilo směšné zlostné vypísknutí a rozběhlo se k východu z jeskyně. Minulo Menolly tak těsně, že by si na ně byla mohla sáhnout.

Malý hnědáček skočil z odrané hrany východu a zoufale začal vířit křidélky, aby se udržel ve vzduchu. Menolly zatajila dech, když se tvoreček propadl, pak ale úlevně vydechla, když se zase vznesl vzhůru a odletěl směrem nad moře.

Znovu se ozvalo broukání dospělých dráčků a to přilákalo pozornost Menolly zpátky ke snůšce. V krátkých intervalech se líhli další a další ohňoví dráčci, roztřásali křidélka a potom, povzbuzováni dospělými, vyskakovali z jeskyně a odlétali k ústí zálivu, vzdorně nezávislí a hladoví.

Vylíhlo se několik zelených a modrých, bronzáček a další dva

hnědáčci a prošli kolem Menolly. A potom, když pozorovala jednoho z modráčků, jak skáče do volného prostoru, zděšeně vykřikla. Ve chvíli, kdy se drobné modré dráče odvážilo opustit bezpečí útesu, si Menolly všimla, že se venku snáší tenké, kroutící se stříbrné Vlákno. V následujícím okamžiku byl modráček obalen tenkými smrtícími nitkami. Vyrazil se sebe strašlivý výkřik a vzápětí zmizel. Zahynul? Nebo uskočil do *mezimezí* jako velký drak? Ale určitě je těžce poraněný.

Kolem děvčete procházela další dvě mládatka a teď už Menolly nezaváhala.

„Ne! Ne! To nemůžete! Vždyť vás to zabije.“ Vrhla se jim do cesty.

Zuřivá mládata ji začala klovat do nekrytého obličeje, a když si přikryla tvář rukama, obě jí utekla. Jak slyšela zvenčí jejich zavřeštění, sama hlasitě vykřikla.

„Nedovolte jim odejít!“ prosila přihlížející ohňové dráčky. „Jste přece starší. Vy víte, co jsou Vlákna zač. Povězte jim, ať počkají!“ Napolo lezla a napolo běžela k výstupku skály, na kterém seděla zlatá královnička.

„Řekni jim, ať nechodí ven! Venku přece padají Vlákna! Všechny je to pozabíjí!“

Královnička se po ní podívala a v mnohofasetových očích jí zlobně zavířilo. Pak na ni zakvokala a zařičikala a dál povzbudivě pobrukovala, protože už roztahoval křidélka další novorozenec a nejistým krokem se vypravil vstříc jisté smrti.

Vzrušení z toho, že je svědkem líhnutí ohňových dráčků, se rázem změnilo v čirou hrůzu. Draky je potřeba chránit, protože střeží bezpečnost celého Pernu. Menolly se v té hrůze a zmatku drobní ohňoví dráčci jaksi smísili s jejich velikánskými příbuznými.

Otočila se k ostatním ohňovým dráčkům a prosila je, ať něco udělají. Zoufale se vrhla k východu z jeskyně a pokoušela se obracet maličká mládata zpátky, chytala je do rukou, bránila jim v další cestě celým tělem. Ale jejich hlad, krutý hlad, který jim svíral útroby, nad ní zvítězil. Jen chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že ta síla, která dráčky žene vytrvale kupředu, takže nehledí vůbec na nic, je právě hlad. Museli prostě něco sníst. Vzpomněla si, že když se vylíhnou velcí draci, taky se musí hned nakrmit, a potravu dostávají od chlapců, se kterými se zasvětili.

Menolly divoce chňapla po svém vaku. Jednou rukou bránila

dráčatům v cestě k východu a druhou vybírala z měchu kraby. Mrňavý bronzový dráček jen jednou zapištěl, pak udeřil kraba těsně za oči a jednou ranou ho zabil. Potom zavířil křídly, aby se vysvobodil z Menollyina sevření a s mnohem větší silou, než by byla u novorozence čekala, odletěl se svou kořistí do kouta a tam začal hodovat.

Menolly nahodile znovu sáhla před sebe a překvapeně zůstala koukat do dlaně: chytila jedinou královničku z celé snůšky. Volnou rukou zalovila v měchu a vytáhla hned dva kraby a položila je i s královničkou do dalšího kouta. Konečně jí došlo že takhle z ruky celou snůšku nenakrmí, tak raději obrátila vak vzhůru dnem a všechny korýše z něho vytřepala Ven.

Nově vylíhlí dráčci se rojili kolem a lovili kraby. Menolly chytila další dvě mládata těsně před tím, než dorazila k ústí jeskyně, a položila je rovnou doprostřed jejich první potravy. Snažila se ohlídat, aby každý nově vylíhlý dráček dostal svého koryse, ale vtom ji cosi píchlo do ramene. Překvapeně se tam podívala a viděla, že jí na tunice sedí maličký bronzáček. V okrouhlých očkách mu vířilo a bylo jasné, že má ještě hlad. Dala mu kraba, kterého ještě neulovil žádný z jeho sourozenců, a položila ho zpátky do jeho koutku. Přistrčila další jídlo i drobné královničce a chytila ještě několik krabíků pro své oblíbené drobečky.

Z nově se líhnoucích tvorečků už se jich příliš mnoho k východu z jeskyně netlačilo. Proč taky, když měli tolik potravy doslova pod nosem? Měla krabů v měchu požehnaně, ale stejně netrvalo dlouho a hladová drobotina zlikvidovala i toho posledního kraba. Malá ubožátka měla pořád ještě hlad, kolébala se po jeskyni, klopýtala o prázdná klepeta a skořápky krabů a zbytečně pátrala, jestli nezbylo nějaké přehlédnuté sousto. Zůstávala ale v jeskyni a teď se k nim připojili i dospělí dráčci, mazlili se s nimi, šťouchali do nich tlamičkami a něžně pobrukovali.

Menolly byla totálně vyčerpaná. Opřela se o stěnu jeskyně a pozorovala rej malých dráčků. Alespoň nezahynou všichni. Pátravě se zahleděla vchodem ven z jeskyně a neviděla, že by kolem padala ještě další smrtící, svíjející se Vlákna. Zaostřila pohled dál. Na horizontu už nebylo po hrozivém šedivém závoji ani památky. Spad už musel přejít.

A byl věru nejvyšší čas. Teď začala vnímat myšlenky všech ohňových dráčků a všechny se týkaly hladu. A byl to zážitek dost

hrozný. Uvědomila si totiž, že i ona má děsný hlad, Královnička, ta stará, začala poletovat po jeskyni a vyrážela ze sebe přísné skřípavé pokyny, aby všechnu tu čeládku zvládla. Pak se vydala ven a její staré hejnko ji poslušně následovalo. Dráčata kvapně spěchala za starými dráčky, pouštěla se do svého prvého letu a během chviličky byla jeskyně prázdná – zůstala v ní jen Menolly, její roztržený vak, hromádka prázdných skořepin po sežraných krabech a druhá hromádka rozbitých skořápek, ze kterých se vylíhli malí dráčci.

Když dráčci odešli, jako by pocit hladu polevil, a Menolly si vzpomněla, že má v brašničce u pasu kus chleba. Cítila se trošku provinile, že si na něj nevzpomněla dřív, ale vděčně spolykala i nejmenší drobeček, který z chleba našla.

Pak si udělala v písku dolík, pod ramena si rozprostřela rozervaný měch a usnula.

KAPITOLA 6

Víš, pane pyšné držby, tvůj dům je vlastně maličký:
tlusté zdi, vrata ze železa a ani stéblo travičky.

Spad už byl dávno pryč, družstva s vrhači plamene se v pořádku vrátila do držby a teprve pak se zjistilo, že chybí Menolly. Všimla si toho Sella, protože se jí nechtělo pečovat o Prastrýce. Zase ho postihl jeden z jeho záchvatů a bylo potřeba, aby byl někdo pořád u jeho lůžka.

„To je tak asi všechno, k čemu je teď dobrá," povídala Sella matce, a když se po ní Mavi přísně podívala, chvatně dodala: „No co, vždyť nedělá nic jiného, než že se utahaně vláčí po celé držbě a chová tu svou ruku v náručí, jako kdyby to bylo kdoví co. Vyhnula se tím každé *opravdové* práci…" Sella si ztěžka povzdechla.

„Jako bychom neměli i tak dost trápení s tím, že někdo dneska ráno nechal vchod do držby otevřený a zrovna padala Vlákna…" Mavi se při té hrozné myšlence celá rozechvěla. Svíral se jí žaludek z pouhé představy, že by se Vlákno sneslo dolů a vsoukalo se do nitra držby. „Tak jdi, najdi Menolly a hleď jí říct všechno, co má dělat, kdyby stařík dostal další záchvat."

Selle trvalo skoro hodinu, než si uvědomila, že Menolly není ani v držbě, ani schovaná mezi dlouhými šňůrami s mnoha nalíčenými háčky. Nenašla ji ani v žádném z družstev, která se vrátila z pochůzky s vrhači plamene. Vlastně si nikdo nevzpomínal, že by ji vůbec ten den viděl nebo s ní mluvil.

„Venku, že by sbírala zeleninu, jak to obyčejně dělá, být nemůže," pravila zamyšleně jedna stará tetička a špulila rty. „Vlákna začala padat zrovna ve chvíli, kdy jsme ráno pili klah. A pak jsem ji v kuchyni vůbec neviděla. A ona nám vždycky tak moc pomáhá, i když má jen jednu ruku zdravou, a vůbec je to takové zlatíčko."

Napřed byla Sella jenom pořádně naštvaná. Tohle je Menolly zrovna podobné, ztratit se, když je jí třeba. Mavi je k té holce až moc shovívavá. No, když nebyla ráno v držbě, tak ji venku dostala Vlákna. A dobře jí tak.

Pak už si Sella nebyla tak jistá. V hlavě se jí začaly vynořovat první náznaky strachu. Jestli byla Menolly během spadu venku, tak by jistě zůstalo… něco… něco, co Vlákno nesežere.

Při té myšlence začala rychle polykat, aby překonala nával

nevolnosti. Rozběhla se najít svého bratra Alemiho, který byl venku ve družstvu s vrhači plamene.

„Alemi, neviděls náhodou něco… nezvyklého… když jste kontrolovali okolí?“

„Něco ‚nezvyklého’? O čem to mluvíš?“

„*Víš*, nějaké stopy…“

„Čeho stopy? Sello, já nemám čas se bavit nějakými hádankami.“

„Myslím, jako kdyby někdo zůstal během spadu Vláken venku, poznal bys to?“

„O čem to pořád meleš?“

„Menolly není nikde v držbě ani v přístavu, prostě nikde. Nebyla ani v žádném družstvu…“

Alemi se zamračil. „To nebyla, ale myslel jsem, že Mavi si ji na nějakou práci nechala v držbě.“

„Tak! A žádná z tetiček si nepamatuje, že by ji dneska ráno viděla. A *navíc* byl ráno vchod do držby otevřený!“

„Myslíš, že Menolly odešla z držby tak brzy ráno?“ Alemi nepochyboval, že tak silné, vysoké děvče jako Menolly by závory na vratech snadno otevřelo.

„Však víš, jaká byla, co se jí to stalo s tou rukou. Vykradla se ven vždycky, kdy to jen šlo.“

To Alemi věděl, protože měl pro svou neohrabanou sestru slabost, a hodně mu scházel její zpěv. Vůbec nesdílel Yanusovo odmítání Menollyiných schopností. A nesouhlasil ani s tím, že Yanus sestřino hudební nadání utajil před harfeníkem, zvlášť když teď mají držbě schopného harfeníka, který by ji určitě dokázal udržet na uzdě.

„No tak?“ naléhala Sella a vyrušila ho z jeho úvah.

„Nic nezvyklého jsem neviděl.“

„A bylo by tam něco? Kdyby ji dostalo Vlákno?“

Alemi upřel na sestru dlouhý, tvrdý pohled. Říkala to tak, jako by byla ráda, kdyby Menolly skutečně Vlákno zabilo.

„Kdyby ji Vlákno dostalo, tak by nezůstalo nic. Ale letkám z Bendenu neuniklo ani jedno.“

S tím se otočil na patě a odešel pryč, nechávaje sestru stát s ústy dokořán. To, co jí řekl, Sellu kupodivu vůbec nepotěšilo. Ale buď jak buď, Menolly očividně zmizela a Sella už se těšila, jak to poví Mavi a přidá ještě svou teorii, že to byla právě Menolly, kdo spáchal ten strašný zločin a nechal vrata držby dokořán.

„Menolly?“ Mavi zrovna vydávala hlavnímu kuchaři mořskou sůl a

koření, když se přihrnula Sella se svými novinkami. „Menolly?“

„Jo, Menolly. Je pryč. Nikdo ji neviděl a určitě to byla ona, kdo nechal vchod otevřený. A ještě ke všemu, když padala Vlákna!“

„Yanus objevil otevřený vchod dřív, než začala padat Vlákna,“ opravila ji Mavi mechanicky. Zachvěla se při myšlence, že by někdo, byť by to byla její vzpurná dcera, uvízl venku v dešti stříbřitých Vláken.

„Alemi říkal, že žádné Vlákno drakům neuniklo, ale jak si může být tak jistý?“

Mavi neříkala nic, zavřela pečlivě skříňku s kořením a stáhla přes ni roletu. „Musím to říct Yanusovi. A s Alemim si taky promluvím. Ty bys udělala líp, kdybys šla opatrovat Prastrýce.“

„Já?“

„Ne že by to byla opravdová práce, ale přesně vyhovuje tvé povaze a tvým schopnostem.“

Yanus hodně dlouho mlčel, když se dověděl novinku o tom, že Menolly zmizela. Nesnášel, když se stávaly nepatřičné věci, jako například když zůstal vchod do držby nezajištěný. Trápilo ho to po celý spad a taky během lovu po spadu. A pro Mořského držebníka vůbec není dobré, když má v hlavě jiné věci než to, co zrovna dělá. Trošku se mu ulevilo, když se tajemný přestupek objasnil, a taky cítil úzkost a obavu o osud děvčete. Udělala pěknou pitomost – odejít z držby tak časně. Od toho výprasku měla pořád špatnou náladu. Mavi ji asi nezaměstnávala tak, aby se jí to nesmyslné brnkání vykouřilo z hlavy.

„Slyšel jsem, že v pobřežních útesech je spousta jeskyní,“ řekl Elgion. „Děvče asi zalezlo do některé z nich.“

„Ano, tak to asi bylo,“ přidala se Mavi už veseleji a byla harfeníkovi vděčná, že vymyslel takové rozumné řešení. „Menolly zná pobřeží velice dobře. Teď už asi věděla o každé škvíře.“

„Tak se vrátí,“ řekl Yanus. „Jen jí dopřejme čas, aby se vzpamatovala z té hrůzy, že byla venku během spadu. Však ona se vrátí.“ Yanuse taková teorie uspokojila a vděčně se vrátil k řešení méně tísnivých záležitostí.

„Ale je teprve jaro,“ řekla Mavi, spíš jen pro sebe než ostatním. Jenom harfeník v její poznámce zachytil úzkostný tón.

Uběhly dva dny a Menolly se nevrátila. Dívčino zmizení vyburcovalo celou mořskou držbu. Nikdo si nevzpomínal, že by ji toho dne, kdy padala Vlákna, vůbec zahlédl. A nikdo ji od té doby

neviděl. Děti, které vycházely sbírat purpurové kraby a maliny, po ní nenašly ani stopu, nebyla ani v žádné jeskyni, kterou znaly.

„Nemá valný smysl posílat někoho, aby ji hledal," říkal jeden z lodních kapitánů, který vycházel z myšlenky, že je jistější chytat ryby než hledat bláznivou holku. Zvlášť když má zmrzačenou ruku. „Buďto je v bezpečí a nechce se vrátit zpátky, nebo…"

„Ale mohla si ublížit… Třeba ji popálilo Vlákno nebo si zlomila nohu nebo ruku…" oponoval Alemi. „Třeba se sama vrátit nemůže."

„Stejně neměla co chodit ven, když nikomu neřekla, kam jde." Kapitán střelil očima po Mavi, která si ostentativně nevšímala náznaku, že si počínala nedbale.

„Chodívala vždycky hned brzy ráno sbírat zeleninu," řekl Alemi. Když nikdo jiný nechce Menolly bránit, tak to musí říct on.

„Nosila nůž u pasu? Nebo kovovou sponu?" ptal se Elgion. „Kovu se Vlákno ani nedotkne."

„Jestli ji vůbec dostalo Vlákno," prohlásil kapitán temně. On sám spíš předpokládal, že zapadla do nějaké průrvy anebo spadla z útesu, když běžela v hrůze z toho, že ji venku zastihl spad Vláken. „Její tělo by se mohlo objevit někde u Dračích kamenů. Tam proud zanese a vyplaví většinu trosek, které se dostanou do moře."

Mavi zalapala po dechu a znělo to spíše jako vzlyk.

„Já to děvče neznám," řekl rychle harfeník, když viděl, jak Mavi trpí. „Ale jestli byla zvyklá zdržovat se hodně venku, jak říkáte, tak bude znát okolí příliš dobře, než aby spadla z útesu."

„Padající Vlákna dokážou splašit každého…" oponoval kapitán.

„Menolly není pitomá," řekl Alemi s takovou vervou, že se po něm všichni překvapeně podívali. „A to, co sama učila děti, zná tak dobře, že by si věděla rady, kdyby ji zastihl spad venku."

„To už stačilo, Alemi," řekl ostře Yanus a vstal. „Jestli je schopna a chce se vrátit, tak to udělá. Ať se všichni venku pozorně dívají, jestli po ní nenajdou nějakou stopu, jak na zemi, tak na moři. Jako Mořský držebník nemůžu s dobrým svědomím udělat nic víc, pokud je situace taková jako teď. Příliv stoupá. Na lodě!"

I když Elgion nečekal, že by Mořský držebník zorganizoval nějaké intenzivní pátrání po ztraceném děvčeti, přece jen ho Yanusovo rozhodnutí překvapilo. Ale Mavi, jak se zdálo, byla s jeho rozhodnutím smířena, skoro jako by byla ráda, že má sama pro sebe jakousi omluvu, jako by jí to děvče působilo jen samé nesnáze. Kapitána Yanusova nestrannost očividně potěšila. Jediný Alemi

dával najevo rozmrzelost. Harfeník mu gestem naznačil, aby se chviličku zdržel, než ostatní odejdou.

„Mám chvíli volného času. Kam bych se podle tebe měl zajít podívat?“

Alemimu v očích zablesklo nadějí, ale potom se, jakoby z opatrnosti, zase zatvářil netečně.

„Já bych řekl, že pro Menolly bude lepší, aby zůstala tam, kde je…“

„Třeba i zraněná, mrtvá?“

„Jo.“ Alemi ztěžka vzdychl. „A přeju jí štěstí a dlouhý život“

„Takže si myslíš, že je naživu a rozhodla se žít mimo držbu?“

Alemi si harfeníka mlčky měřil očima. „Myslím, že je živá a že je jí líp kdekoli jinde, než by jí mohlo být tady v Půlkruhové.“ Po těchto slovech mladý námořník odešel za ostatními a nechal harfeníka, ať si ty náznaky přebere sám.

Elgion se necítil v držbě U Půlkruhového moře nešťastný, to vůbec ne. Ale Mistr Harfeník měl pravdu, když říkal, že se bude muset s lecčíms vyrovnat a přizpůsobit se životu, jaký se v téhle mořské držbě vede. Robinton mu říkal, že to bude veliký úkol, pokusit se rozšířit omezený rozhled a zkostnatělé myšlení téhle izolované skupiny lidí. Teď si ale Elgion říkal, jestli náhodou Mistr Harfeník hodně nepřecenil jeho schopnosti, když nedokáže Mořského držebníka nebo někoho z jeho rodiny přimět ani k tomu, aby se pokusili zachránit člověka své vlastní krve.

Potom, když si připomenul spíš tón hlasu než obsah slov, si Elgion uvědomil, že tahle Menolly představovala pro držbu ještě jiný problém než jen svou zmrzačenou ruku. Za nic na světě se Elgion nedokázal upamatovat, že by kdy to děvče viděl, ačkoli si myslel, že už osobně zná všechny lidi z držby do jednoho. Hodně času strávil se všemi rodinami, které v držbě žily, s malými dětmi v Menší síni, s rybáři i se staroušky na odpočinku.

Pokoušel si vzpomenout, jestli někdy zahlédl děvče se zraněnou rukou, a vybavil si jenom velmi mlhavý dojem vytáhlé, neohrabané postavy, která rychle vybíhala z Velké síně jednou večer, když hrál shromážděným držebníkům. Neviděl té dívce do obličeje, ale kdyby ji uviděl, podle postavy by ji poznal.

Trpce litoval, že držba U Půlkruhového moře je tak osamocená a není možné poslat odsud bubnovou zprávu. Ale mohl by zamávat na prvního drakena, který poletí kolem, a poslat zprávu do

Bendenského Weyru, to by šlo. Průzkumní jezdci by se mohli dívat po osamoceném děvčeti a zpravit o něm i ostatní držby kolem slatin a podél pobřeží. Neměl potuchy, jak by se mohla dostat při spadu Vláken tak daleko, ale věděl, že bude klidnější, když udělá alespoň nějaká opatření na její záchranu.

Elgion taky ani v nejmenším nepostoupil ve své snaze odhalit identitu onoho písničkáře. A Mistr Harfeník mu uložil, že toho chlapce má co nejdřív dopravit do Síně Harfenického cechu, aby se tam začal školit. Nadaný skladatel je velice vzácný jev. Takové je třeba vyhledávat a s láskou vychovávat.

Teď už bylo Elgionovi jasné, proč byl zdejší starý harfeník tak opatrný, když toho chlapce popisoval. Yanus nemyslel na nic jiného než na moře, rybolov, zkrátka jak využít každého muže, ženu i dítě z mořské držby co nejúčelněji. Všechny je měl náramně vycvičené. Yanus by určitě dohlédl na to, aby schopný, zdravý chlapec netrávil zbytečně moc času nějakým notováním. Vlastně nenašel v celé držbě nikoho, kdo by ho mohl nějak podpořit při večerních představeních. Jeden schopný hoch měl ucházející smysl pro rytmus a Elgion už ho pomalu začal učit hrát na buben, ale většina jeho žáků byli naprostí nekňubové. Pravda, Poučné balady znali do puntíku, ale hudebně byli naprosto pasivní. Žádný div, že Petiron tak nadšeně popisoval jediné talentované dítě, které objevil mezi tolika pro hudbu mrtvými hlavičkami. Je hrozná škoda, že starý harfeník umřel dřív, než mu došla Robintonova zpráva. To už by onen chlapec věděl, že je víc než nadějným kandidátem na školení v Síni Harfenického cechu.

Elgion počkal, až rybářská flotila vyplula z přístavu, a pak svolal několik chlapců, od tetičky v kuchyni vyprosil pro všechny rolády s masem a vydal se s dětmi ven, jako na sběračskou výpravu.

Coby zdejší harfeník se s nimi se všemi znal, ale vědomí, že je to sám harfeník, vedlo chlapce k tomu, že na něho pohlíželi s přílišným respektem a udržovali si od něho odstup. Ve chvíli, kdy jim řekl, že by měli mít oči na stopkách, jestli neuvidí Menolly, nebo její nůž, jestli ho poznají, nebo přezku z opasku, se zcela nevysvětlitelně jejich odstup ještě zvětšil. Všichni věděli, i když Elgion pochyboval, že by jim to řekli dospělí, že se Menolly už několik dní pohřešuje. Všichni do jednoho se zdáli být naprosto neochotní se po ní jen podívat anebo mu naznačit místa, kde by se po ní mělo pátrat Elgion si zklamaně a rozzlobeně říkal, že se snad *obávají toho*, že by ji harfeník mohl najít Pokusil se obnovit jejich důvěru tím, že jim řekl

Yanusův pokyn, aby se po ztraceném děvčeti dívali všichni, kteří se pohybují po okolí držby.

Vrátil se se svými svěřenci do držby s plnými vaky ovoce, zeleniny a s několika purpurovými kraby. Jediná informace, kterou byli ochotni mu chlapci o Menolly sdělit, zněla, že dokázala nasbírat mnohem víc krabů než kdo jiný.

Nakonec Elgion ani nemusel na žádného drakena mávat Následujícího dne na pláž před Půlkruhovou držbou připlachtil velitel bendenské letky na bronzovém drakovi, přívětivě Yanuse pozdravil a žádal, aby si mohl promluvit s harfeníkem.

„Ty budeš harfeník Elgion, že?“ řekl mladý draken a pozvedl ruku na pozdrav. „Já jsem N’ton, jezdec na Liothovi. Slyšel jsem, že tě sem poslali.“

„Co bych pro tebe mohl udělat, N’tone?“ ptal se Elgion a taktně odváděl drakena z Yanusova doslechu.

„Slyšel jsi o ohňových dráčcích?“

Elgion se po N’tonovi překvapeně podíval a potom se rozesmál. „To je přece stará bajka!“

„Vůbec to není bajka, příteli,“ řekl N’ton. Bez ohledu na ohníčky, které mu tančily v očích, mluvil naprosto vážně.

„Že to není bajka?“

„Vůbec ne. Nevíš, jestli zdejší chlapci náhodou na nějakého při pobřeží nenarazili? Většinou snášejí vajíčka na písčitých plážích. No a právě ta vajíčka bychom chtěli získat“

„Ano? Vlastně je tady neviděli chlapci, ale syn Mořského držebníka, a to není žádný vtipálek, ačkoli jsem mu v tomhle příliš nevěřil… Viděl prý nějaké u jakýchsi skal zvaných Dračí kameny. Kus cesty támhle po pobřeží.“ Elgion ukázal rukou směr k Dračím kamenům.

„Poletím se tam podívat sám. Víš, stalo se tohle. F’nor, jezdec na hnědém Canthovi, se zranil…“ N’ton jako by se na okamžik zarazil. „Léčil se v Jižní držbě. Našel tam, a taky zasvětil,“ draken se znovu, tentokrát významně, odmlčel, aby podtrhl význam posledního slova, „královnu ohňového dráčka…“

„Zasvětil? Myslel jsem, že jenom draci…“

„Ohňoví dráčci jsou v mnoha směrech stejní jako draci, jenom v miniaturním vydání.“

„To by ale znamenalo…“ A Elgiona docela ohromilo, jaký význam má tenhle objev.

„Ano, přesně tak, harfeníku," řekl N'ton a zeširoka se na něho usmál. „A teď prostě kdekdo chce ohňového dráčka. Nedokážu si představit, že by Yanus marnil čas a síly svých lidí, aby hledali snůšky ohňových dráčků. Ale jestli tady někdo dráčky doopravdy viděl, tak může být snůška v každém teplém zálivu, kde je písčitá pláž."

„Letos na jaře jsou velmi vysoké přílivy, takže skoro všechny zálivy jsou zaplavené."

„To je mizérie! Zkus navnadit pár dětí z držby, jestli by se nechtěly po těch vajíčkách podívat Myslím, že nebudou moc proti."

„Vůbec ne." A Elgion si uvědomil, že ačkoli teď byl N'ton drakenem, musel v dětství snít stejné sny o tom, jak polapí ohňového dráčka, jako je kdysi snil Elgion. „Co máme dělat, kdybychom nějakou snůšku našli?"

„Tedy, *kdyby* se vám to podařilo," řekl N'ton, „tak vytáhni signální vlajku a hlídkový jezdec nám o tom dá zprávu. Kdyby vajíčka ohrožoval příliv, tak je přeneste někam jinam a uložte je do teplého písku anebo do kožešin a zahřívejte je."

„Říkal jsi, že když se začnou líhnout, je možné je zasvětit…"

„Doufám, že budeš mít to štěstí, harfeníku. Jenom mláďata nakrmte. Nacpěte jim tolik žrádla, co dokážou spolykat, a při tom na ně pořád mluvte. A tím si je zasvětíte. Ale byl jsi přece na nějakém líhnutí ve Weyru, ne? Takže víš všechno, co je třeba. Princip obou líhnutí je stejný."

„Ohňoví dráčci…" Ta představa Elgiona okouzlila.

„Jenom je nezasvěť všechny, harfeníku. Rád bych jednoho toho tvorečka získal pro sebe."

„Nejsou zlí?"

„Vůbec ne, chovají se jako mazlíčci. Nejsou zdaleka tak inteligentní jako tuhle můj Lioth," a N'ton se shovívavě usmál na svého bronzáka, který si otíral o písek jedno líce své obrovské hlavy. Když se otáčel zpátky k Elgionovi, všiml si řádky dětí, lemujících přístavní zídku a ohromeně zírajících na to, co provádí Lioth. „Jak vidím, nebudeš mít o pomocníky nouzi."

„Když už mluvíš o pomoci, N'tone, pohřešujeme jedno mladé děvče ze zdejší držby. Odešla ráno před tím posledním spadem ven a od té doby ji nikdo neviděl."

Velitel letky tiše hvízdl a soucitně přikývl. „Povím o tom hlídkovým jezdcům. Jestli má alespoň špetku rozumu, našla si

nějaký úkryt. Tyhle palisádové útesy jsou provrtané jeskyněmi. Jak daleko jste ji hledali?“

„V tom je právě háček. Nikdo se o to nezajímá.“

N’ton se zaškaredil a úkosem pohlédl směrem k Mořskému držebníkovi. „Jak je to děvče staré?“

„Když nad tím tak přemýšlím, tak vlastně nevím. Pokud je mi známo, je to jeho nejmladší dcera.“

N’ton znechuceně odfrkl. „Život přece nejsou jen samé ryby.“

„Taky jsem tomu kdysi věřil.“

„Nebuď přece tak zapšklý, Elgione, ještě na to nemáš věk. Doufám, že se uvidíme v Bendenu na příštím líhnutí.“

„Přijdu velmi rád.“

„To si myslím.“ N’ton mu pokynul na rozloučenou a vyrazil ke svému bronzákovi, ponechávaje Elgiona přece v trošku světlejší náladě a s vyhlídkou na chvilkovou úlevu od monotónního života v mořské držbě.

KAPITOLA 7

Kdo chce,
může.
Kdo zkouší,
Uspěje.
Kdo miluje,
žije.

Menolly trvalo čtyři dny, než našla ty správné kameny, kterými se jí konečně podařilo vykřesat oheň. Tak měla dost času na to, aby nasušila chaluhy a nasbírala dřevo z odumřelých keřů mokřadního maliníku, ba aby si po straně veliké jeskyně postavila malou pícku pod místem, kde ústil přírodní komín, který mohl odvádět kouř vzhůru. Nashromáždila také pořádnou kupku sladké trávy z mokřisek, ze které si ustlala lůžko, a rozpárala vak, aby z něho získala jakousi přikrývku. Nebyla sice dost dlouhá na to, aby se pod ni vešla celá, pokud se nestočila do klubíčka, ale její ohňoví dráčci trvali na tom, že budou spát s ní a u ní, a jejich tělíčka ji zahřívala. Výsledek byl ten, že v noci spávala docela pohodlně.

A když měla i oheň, mnoho jí ke spokojenosti nescházelo. Objevila místo, kde rostly mladé stromky, z nichž se sbírala kůra na vaření klahu, a třebaže výsledný nápoj chutnal poněkud drsně, po probuzení jí báječně zvedl náladu. Zašla také na místa, odkud brala Půlkruhová držba hlínu, a nabrala si tam dostatek materiálu, aby si mohla vyrobit a v ohni vypálit několik hrníčků, talířů a hrubých nádob na uložení potravin. Do otvorů ve stěnách si nanosila taky několik miskovitých kamenů z porézní horniny, ve kterých si mohla vařit vodu. Pod nosem měla moře a v něm tolik ryb, kolik potřebovala, takže jedla stejně dobře jako v držbě, ne-li lépe. Jenom chleba jí scházel.

Dokonce si dokázala upravit na stěně útesu i jakousi stezku. Vydlabala jamky pro nohy a zatloukla do spár několik kolíků, za které se držela rukama, takže mohla lézt nahoru i dolů mnohem bezpečněji.

A měla taky společnost Devět ohňových dráčků bylo neustále s ní.

Ráno po napínavém dobrodružství Menolly doslova ztuhla, když se probudila s nezvyklou zátěží teplých tělíček na sobě i kolem sebe. Dokonce ji to i vyděsilo, ale když se dráčkové probudili, zavalila ji změť jejich myšlenek, jak jsou zase hladoví, jak ji mají rádi a jak jim

na ní záleží. Jejich hlad ji přiměl sešplhat po zrádné skalní stěně dolů k moři a nasbírat jim prstenky, které uvízly v mělkých loužích, zanechaných na pláži ustupujícím mořem. Nedokázala odlomit mlže přisedlé na kamenech, ale když předvedla, kudy je možno se dostat do ulity, dráčky už jejich instinkt navedl k tomu, aby velice dovedně svými dlouhými a drsnými jazýčky vyloupili chutný obsah ulity. Když své přátele nakrmila, byla Menolly tak unavená, že už nedokázala jít hledat křesací kameny a snědla uloveného platýse syrového. Pak se do plížila i se svými dráčky zpátky do jeskyně a znovu usnula.

Protože se celé dny starala o to, aby ukojila hlad nenasytných dráčků, neměla Menolly čas starat se příliš o vlastní pohodlí. Výsledkem toho, že měla neustále tolik napilno, bylo, že neměla pokdy samu sebe litovat anebo se bát, co s ní bude. Musela svoje kamarády nakrmit, postarat se o jejich pohodlí i je pobavit. Musela se taky postarat sama o sebe – pokud jí síly stačily – a byla schopna dokázat mnohem víc, než by kdy byla čekala. Začala taky přemýšlet o spoustě věcí, které se v držbě braly jako samozřejmé.

Automaticky například vycházela z toho, jako ostatně všichni v držbě, že když někoho zastihne spad Vláken venku, je to totéž, jako už by byl mrtvý. Nikdo si neuvědomil, že drakeni naprostou většinu Vláken zničí ještě ve vzduchu, než stačí spadnout na zem – kvůli tomu přece draky chovají! – takže zůstane jen velmi málo Vláken, která na člověka venku mohou spadnout. Myšlení držebníků ztuhlo do jakéhosi neohebného vzoru – když při spadu nemáš úkryt, tak jsi vlastně předem po smrti.

Nehledě na to, že byla Menolly stále samostatnější, stejně by se brzy cítila příliš osamocená, takže by možná zalitovala své nerozvážnosti a vrátila by se do mořské držby. Jenomže společnost těch úžasných ohňových dráčků jí poskytovala všechno rozptýlení, kterého se jí zachtělo. A navíc milovali hudbu.

Nebyl žádný velký zázrak udělat si rákosovou píštalu, ale mnohem zábavnější bylo spojit jich pět k sobě, aby mohla hrát i různě laděné melodie. Ohňoví dráčci zvuk jejích píšťal zbožňovali, seděli neustále kolem ní a pěknými hlavičkami kývali do taktu podle hudby. Když zpívala, broukali s ní. Napřed to znělo falešně, ale zdálo se jí, že postupně se jim sluch vytříbil, takže ji doprovázel tichý melodický sbor. Menolly jim přezpívávala všechny Poučné balady, hlavně ty, které pojednávaly o dracích, a brala to jako zábavnou povinnost.

Dráčci asi nedosahovali rozumových schopností ani tříletého dítěte, ale když spustila některou z dračích písní, reagovali nadšenými výkřiky a plácáním křidélek, jako kdyby se jim líbilo, že zpívá zrovna o jejich rodě.

Menolly ani v nejmenším nepochybovala, že tihle milí tvorečkové jsou příbuznými velikých draků. Jak to bylo možné, to nevěděla a ani ji to nezajímalo. Ale když s nimi zacházela tak, jako zacházeli lidi z Weyrů s obrovskými draky, chovali se malí ohňoví dráčci zrovna tak jako ti velicí. A ona naopak začínala chápat jejich nálady a potřeby, a pokud to bylo v jejích možnostech, tak jim dopřávala, co potřebovali.

V prvních dnech rostli její svěřenci velice rychle. Vyspívali tak, že měla opravdu co dělat, aby je dokázala opatřit potravou. Ostatní mláďata, která krmila jenom náhodně nebo vůbec ne, spatřila Menolly málokdy. Vídala ta rozkošná stvořeníčka, jak se spolu se zbytkem svého weyru krmí na přisedlých měkkýších, když byla voda při odlivu dost nízko. Stará královnička i její bronzový přítel často kroužili ve vzduchu a pozorovali Menolly s její skupinkou. Královnička na Menolly občas pokřikovala anebo snad peskovala některého z ohňových dráčků, kteří se drželi při děvčeti. Menolly si ale nebyla jista, kterého zrovna plísní. Sem tam dokonce královna přiletěla k některému z mláďat a hlasitě je vyplácela údery křídel. Menolly nikdy nepřišla na to, čím se mládě provinilo, ale pokáraný drobeček se pokorně podrobil.

Někdy Menolly nabízela potravu i jiným dráčkům, ale dokud se nevzdálila, nikdy si ji nevzali. Stejně tak staří dráčci, královnu nevyjímaje. Menolly si nakonec řekla, že je to tak dobře, protože jinak by nemohla dělat nic jiného než krmit lenošné ohňové dráčky. Uživit těch devět, které zasvětila, jí dalo práce až dost.

Když si Menolly u mladé královničky poprvé všimla rány na kůži, začala přemýšlet, kde by vzala olej. Potřebovali by jím natřít všichni. Pokud by museli mladí ohňoví dráčci skočit do *mezimezí*, bylo pro ně poranění kůže smrtelně nebezpečné. A když uvážila, kolik mají po okolí přirozených nepřátel, jako byli divocí werýsi a stejně divocí kluci z blízkých držeb, uvědomila si, že skok do *mezimezí* pro ně znamená spásu.

Nejbližší zdroj oleje plaval v moři. Jenomže neměla žádnou loďku, aby z ní mohla lovit hlubokomořské olejnaté ryby, a tak pátrala na pobřeží po mrtvých rybách a skutečně našla paklína, vyplaveného na

břeh během noci. Mršinu rozpárala svým nožem, velmi opatrně a vždycky ostřím od sebe, a z kůže vymačkávala olej do hrnečku. Nebyla to zrovna příjemná práce. A když skončila, měla pouhý jeden hrníček ohavně páchnoucího žlutého oleje. Ale i ten bude dobry. Královnička možná nebude vonět příliš lákavě, ale olej překryje poškození pokožky. Aby byla spravedlivá, potřela olejem i všechny její druhy.

Toho večera byl puch v jeskyni tak ukrutný, že to sotva bylo možné snést, a když usínala, usilovně přemyslela nad možnostmi, jak tenhle problém vyřešit. Ráno se všechny možnosti soustředily do jediné: přidat do rybího oleje nějakou voňavou mokřadní bylinu. Nebylo ovšem v jejích možnostech připravit čistý vonný olej, jaký se užíval v držbě, protože ten se dovážel z Neratu, kde jej lisovali z tropického ovoce, které hojně rostlo v tamních deštných lesích. Olejnatá semena přímořských rostlin nebudou k mání dříve než na podzim a na získání trošičky oleje z bahenních ostružin by musela nasbírat spoustu plodů, které radši sní.

Se svými ohňovými dračky jako okřídlenou eskortou chodívala na jih a do vnitrozemí, do krajiny, kam jen zřídka zavítal někdo z mořské držby, protože v této době to byla končina příliš vzdálená od bezpečného úkrytu.

Menolly vycházela s úsvitem a střídala vytrvalý krok s lehkým klusem. Rozhodla se zajít tak daleko, kam až se dostane do chvíle, kdy slunce vystoupí do nejvyššího bodu své dráhy. Nemohla riskovat, že by ji překvapilo setmění někde příliš daleko od jeskyně.

Ohňoví dráčci byli vzrušením bez sebe a vířili vzduchem a vyváděli, dokud je nevyplísnila, že zbytečně plýtvají silami. Spotřebovali už tak dost potravy i bez všeho toho poletování a tady, v ploché bažinaté krajině, nemohli počítat s ničím víc než s trochou malin a raných trpkých slív. Začali kroužit a usedali jí na ramena i do vlasů, až ji maličký hnědáček zatahal tak, že je všechny zahnala.

Brzy se dostala do míst, která ještě neznala, a raději zpomalila. Vůbec by nebylo dobré, kdyby zapadla někde do močálu. Poledne ji zastihlo hluboko ve slatinách, jak sbírala maliny pro sebe, svoje malé kamarády a do košíku. Podařilo se jí taky nasbírat nějaké aromatické byliny, pro které hlavně šla, ale ještě jich nebylo dost. Rozhodla se vrátit zpátky ke svému útesu širokým obloukem. V té chvíli zaslechla vzdálený křik.

Malá královnička slyšela ty znepokojivé zvuky také, přistála

Menolly na rameni a odříkala jí svůj rozčílený komentář.

Menolly ji okřikla, ať je zticha, aby mohla poslouchat, a k jejímu úžasu královnička okamžitě poslechla. Ostatní následovali jejího příkladu a všichni jako by čekali, co se bude dít. Teď, když ji nic nerušilo, Menolly rozeznala křik poděšeného werýse.

Vydala se po hlase, přeběhla nevysoký pahorek a v následujícím bažinatém údolíčku uviděla křičícího ptáka, který plácal křídly a škubal hlavou, ale nohy i tělo měl pevně uvězněné ve zrádném tekutém písku. Menolly zapomněla na rozčílené ohňové dráčky, kteří ve werýsovi poznali svého odvěkého nepřítele, a běžela k němu s nožem v ruce. Pták určitě ozobával maliny z keřů, sousedících s tekutými písky, a jak už byl pitomý, zašel přímo do třasoviska. Menolly se k tomu místu přibližovala velmi opatrně a neustále se ujišťovala, že došlapuje na pevnou zem. Dostala se docela blízko – k smrti vyděšený pták si ani neuvědomoval, že se přiblížila – a zabodla mu nůž do zad, do míst, odkud vyrůstal krk.

Ještě jeden vylekaný skřek a werýs byl mrtvý – zvadlá křídla sebou plácla do bahna a mrtvola se začala rychle potápět.

Menolly chvatně odepjala opasek a navlékla konec do přezky, aby získala smyčku. Chytila se pevných větví maliníkového keře a mohla se naklonit zrovna tak daleko, aby mohla přehodit smyčku mrtvému ptáku přes hlavu. Zadrhla ji a pomaličku začala táhnout.

Nejen že se werýsím masem nasytí ona i dráčci, ale vrstva tuku, uloženého pod tuhou kůží, ji zásobí nejlepším dosažitelným prostředkem na ošetřování křehké kůže jejích malých přátel.

Menolly velmi překvapilo, že malá královnička zřejmě správně pochopila celou situaci. Zaťala drobné spárky do werýsího křídla a vytahovala je z bláta. Nazlobeně křikla na své druhy, a než si Menolly uvědomila, co se děje, všichni se chopili nějaké příhodné části uloveného weryse a společně ze všech sil táhli kořist z bahnitého písku.

Stálo to spoustu tahání a křiku ohňových dráčků, ale nakonec se jim společnými silami přece jen podařilo dostat weryse z bažiny a vytáhnout ho na pevnou zemi.

Zbytek dne Menolly zabralo kuchání a stahování tuhé kůže, aby získala čistou kořist Ohňoví dráčci se nadšeně živili na vnitřnostech a krvi, vytékající z werýsího krku. Z té podívané se Menolly udělalo trošku nevolno, ale zaťala zuby a snažila se nevšímat si žravosti, s níž se její jinak jemní společníci vrhli na neočekávanou pochoutku.

Doufala, že chuť syrového teplého masa nějak nezmění jejich letoru, a spoléhala na to, že z draků se taky nestávají surovci, přestože se krmí pouze živým masem. Proč by to nemělo platit i pro ohňové dráčky? Když nic jiného, byli pro dnešek nakrmeni až až.

Werýs byl pořádně veliký, nepochybně vykrmený někde v nižších polohách neratské vrchoviny, protože jeho tuková vrstva byla pěkně šťavnatá. Tohle nemohl být pták odněkud ze severu. Než ho Menolly stáhla, musela dvakrát nabrousit nůž. Odřezala maso od kostí a uložila je v kůži, v níž je odnese domů. Když skončila, měla připravený pořádný náklad a ještě zůstalo dost masa na kostech. Věčná škoda, že nemůže staré královně povědět, kde kostra leží.

Montovala opasek k werýsí kůži s masem, aby si udělala vak s popruhem přes čelo, a náhle vzduch kolem ní ožil spoustou ohňových dráčků. Stará královnička a její hejnko bronzáčků nadšeně zatrylkovali a posedali na kosti. Menolly kvapně ustupovala stranou, aby ohňoví dráčci ještě nezaútočili na maso, které si odnášela s sebou.

Při dlouhé a únavné cestě zpátky do jeskyně na mořském pobřeží měla spoustu času přemýšlet o tom, jak se tam mohli objevit Samozřejmě připouštěla, že zlatá královnička chápe, co jí chce Menolly sdělit, a že ti ostatní ji sledují a poslouchají. Ale mohla mladá královna nějak dát zprávu svým starším druhům? Anebo se Menolly nevědomky podařilo navázat nějaký křehký kontakt i se starou královnou?

Její dráčci nejevili nejmenší snahu zůstat na hostině s ostatními, nýbrž jí neustále dělali společnosti, tu a tam zmizeli anebo vytáčeli ve vzduchu bláznivé figury. Občas jí královnička usedla na rameno a několik dračích délek se nechala nést, přičemž jí sladce čiřikala do ucha.

Ještě dlouho před tím, než Menolly dorazila ke svému útulku, padla na krajinu tma. Jedině díky měsíčnímu světlu a tomu, že byla obeznámena se všemi záludnostmi terénu, dokázala dojít až k útesu a po něm slézt do jeskyně. V její pícce mrzutě doutnalo pár uhlíků, které unaveně přiživila a rozfoukala do příjemného ohně. Byla příliš unavená, než aby mohla zvládnout víc než zabalit kus werýsího masa do širokého listu chaluhy a zahrabat jej do horkého písku vedle ohniště, aby se porce do rána propekla. Pak se stulila pod rozpáraný vak a v mžiku spala.

Tuk z weryse přepouštěla několik následujících dní a neustále při tom toužila po jediném – mít pořádný hrnec na vaření. Do rozpuštěného tuku přidávala spoustu voňavých bylin a směs nalévala do hliněných hrnečků, aby tam vychladla. Werýsí maso chutnalo trošku po rybách, z čehož se dalo usuzovat, že ten pitomý pták patřil nejspíš k nějakému přímořskému hejnu. Ale zchladlý a ztuhlý tuk voněl po bylinách. Menolly ovšem byla přesvědčena, že ohňovým dráčkům je srdečně jedno, jak tuk páchne či voní, hlavně že jim s ním bude natírat svědící kůži.

Natírání mastnotou byla procedura, kterou nade všechno milovali, lehali si při tom na záda, rozprostírali křidélka a vinuli se jí k ruce, když jim natírala jemnější pokožku na břiše. Mručeli nadšením, že jim věnuje takovou pozornost, a když s některým skončila, dráček jí vždycky otíral malou klínovitou hlavičku o lícka a v blýskajících očích mu vířily jasné barvy.

Začínala mezi svými devíti svěřenci pozorovat drobné rozdíly. Malá zlatá královnička byla přesně taková, jaká být měla: o všechno se starala, každého komandovala a chovala se zrovna tak panovačně a žádala tolik pozornosti, jako by byla samotným Mořským držebníkem. Ale když mluvila Menolly, tak poslouchala vždycky velmi tiše a pozorně. Poslouchala i starou královnu, ale ostatních si ani nevšimla, pokud dělali to, co jim přikázala. Když neposlechli, vzápětí provinilce ztrestala.

Pak tu byli dva bronzáčci, tři hnědí dráčci, modrý a dvě zelené. Menolly bylo modráčka trošku líto, protože měla dojem, že ho ostatní odstrkují anebo předhánějí. Obě zelené ho neustále peskovaly. Pojmenovala ho Strýc a zelené pak Tetka Jedna a Tetka Dvě. Dvojka byla nepatrně menší než Tetka Jedna. Protože jeden z bronzáčků nejraději lovil měkkýše přisedlé na kamenech, zatímco druhý skákal a potápěl se do louží po odlivu a lovil tam prstenky, přiřkla jim jména Skalník a Skokan. Hnědáčci si byli tak podobní, že je dlouho nedokázala nijak pojmenovat. Postupně ale zjistila, že největší z jejich tria obyčejně usne, kdykoli se k tomu naskytne možnost, a tak ho pojmenovala Lenoch. Druhému říkala Šašek, protože pořád opakoval to, co viděl dělat jiné dráčky. Třetí zůstal Hnědáčkem, protože na něm nebylo nic zvláštního, podle čeho by mohl dostat jiné jméno.

No a malá královnička byla Kráska, protože taková skutečně byla, věnovala nesmírnou péči svému zjevu a vyžadovala mnohem víc

pozornosti a natírání tukem než ostatní. Věčně si tlamičkou čistila spárky, roztahovala je, aby je mohla olízat i mezi prsty, anebo čistila sebemenší poskvrnku, kterou objevila na ocásku, či si leštila výstupky krčního hřebínku o písek nebo o trávu.

Zprvu Menolly na svoje dráčky mluvila hlavně proto, aby vůbec slyšela vlastní hlas. Později s nimi rozmlouvala, protože se jí zdálo, že rozumějí tomu, co jim povídá. Přinejmenším dávali najevo všechny známky toho, že jí vědomě naslouchají, a když se chvíli odmlčela, mručeli a broukali, aby ji povzbudili k další řeči. A nikdy se nedokázali nabažit toho, když jim zpívala anebo hrála na své rákosové píšťalky. Nemohla by tvrdit, že jsou schopni tvořit svými hlásky harmonické tóny k její melodii, ale tiše pobrukovali v té tónině, ve které hrála.

KAPITOLA 8

Jen vrť se a vytáčej
nebo hoř a krvácej.
Zelená, modráku,
hnědý i bronzáku –
do mezimezí skoč,
obrať se a zaútoč!
Drakeni létat musí,
Pern když Vlákna dusí.

Nakonec to dopadlo tak, že Elgiona na pátračskou výpravu za nepolapitelnými ohňovými dráčky odvezl k Dračím kamenům sám Alemi. Jednoho větrného dne krátce po N'tonově návštěvě si totiž mladý syn Mořského držebníka zlomil nohu, když s ním prudký náraz vlny mrštil na kormidelníkovu budku. Stalo se to, když už vplouvali do přístavu, ovšem díky vysokému přílivu byla hladina rozbouřená víc, než čekal. Yanus se něco nabrblal, že Alemi je přece tak zkušený námořník, a přece se zranil, ale Mavi mu to zatrhla, když mu připomněla, že se alespoň teď ukáže, jestli první důstojník z Alemiho lodi bude schopen převzít velení na lodi, která se dokončuje v jeskynním doku.

Alemi se pokoušel brát své zranění z příjemnější stránky, ale po čtyřech dnech v posteli, když ustoupil otok, se začal strašlivě nudit a byl pořád jako na jehlách. Otravoval Mavi tak, že mu nakonec dala hůl, kterou mu původně mínila dát až za další sedmidení, a poznamenala, že jesdi si někde srazí vaz, bude si za to moci jen on sám.

Alemi ale nebyl nijak zbrklý a pohyboval se po strmých a tmavých vnitřních schodištích opatrně a pomaličku. Kdykoli mohl, zdržoval se raději na širších vnějších schodištích, chodbách a v hlavních místnostech držby.

Dokud byla rybářská flotila na moři, neměl celkem nic na práci, i když už se mohl trošku pohybovat Brzy ho přilákaly hlasy z Menší síně, kde harfeník učil děti novou baladu. Elgion si ho všiml a pokynem ruky ho pozval dovnitř. Pokud děti překvapilo, že se naráz vedle jejich hlasů začal ozývat i baryton, měly k harfeníkovi takovou úctu, že se neodvážily ničeho víc než jedním očkem mrknout, co se děje, a vyučování pokračovalo dál.

Alemi s potěšením zjistil, že se učí nová slova i melodii zrovna tak rychle jako děti a vyučování ho velice bavilo. Skoro mu přišlo líto, když je Elgion pustil z hodiny pryč.

„Co dělá noha, Alemi?“ ptal se harfeník, když se třída vyprázdnila.

„Budu teď moci podle ní předpovídat počasí.“

„To sis ji zlomil kvůli tomu?“ zeptal se Elgion se širokým úsměvem. „Taky jsem slyšel, žes to udělal proto, aby měl Tilsit možnost velet lodi.“

Alemi posměšně odfrkl. „Nesmysl. Neodpočinul jsem si od té poslední pětidenní bouřky. To je moc pěkná balada, co jsi teď učil.“

„A ty máš moc pěkný hlas, jak jsem slyšel, když jsi zpíval s sebou. Pročpak nezazpíváš častěji? Už jsem si začínal myslet, že tady ty mořské větry odfouknou hlas každému, kdo doroste dvanácti oběhů.“

„To bys měl slyšel mou ses…“ Alemi se zarazil, zčervenal a sevřel rty jako čelisti svěráku.

„To mi připomíná, že jsem si dovolil požádat N’tona, jezdce na Liothovi, aby v Bendenském Weyru rozhlásil, že se ztratila. Možná je ještě pořád naživu, však víš.“

Alemi zvolna přikývl.

„Vy, lidi z mořské držby, mi připravujete samá překvapení,“ řekl Elgion a pokusil se stočit řeč na nějaké méně bolavé téma. Přešel k poličkám, kde byly uloženy voskové tabulky, a vytáhl odsud dvě, které hledal. „Tohle musela být práce toho osvojence, který převzal vyučování po Petironově smrti. Na ostatních tabulkách jsou tradiční notové zápisy, které používal starý harfeník. Ale tyhle… Mládenec, který umí něco takového, patří do Harfenického cechu. Nevíš náhodou, kde bych ho teď mohl najít, co?“

Alemim zmítaly protichůdné pocity – na jedné straně stála povinnost k držbě a na druhé láska k sestře. Jenomže ona už v držbě stejně není a zdravý rozum Alemimu napovídal, že už musí být bohužel mrtvá, když se tak dlouho nenašla, přestože po ní pátrají i drakeni. Menolly je přece jenom děvče a do Harfenického cechu by stejně vstoupit nemohla, i když se její popěvky zdejšímu harfeníkovi líbí. Alemimu se nadto vůbec nechtělo prozradit, že jeho otec zalhal. A tak bez ohledu na fakt, že písničky na Elgiona tak zapůsobily, Alemi po pravdě odpověděl, že neví, kde by mohl být *ten chlapec*, který je měl složit.

Elgion voskové tabulky velmi opatrně zabalil a lítostivě u toho vzdychal. „Stejně je pošlu do harfenické Síně. Robinton je určitě k

něčemu použije.“

„Že je použije? To jsou tak dobré?“ zeptal se užasle Alemi a zalitoval, že neřekl pravdu.

„Jsou zatraceně dobré! Možná, až je ten mládenec uslyší, se k nim sám přihlásí.“ Elgion se na Alemiho smutně usmál. „Myslím si totiž, že mi z nějakého důvodu nemůžeš jeho jméno říct.“ Alemi reagoval tak prudce, až se harfeník uchechtl. „No tak, člověče, ten chlapík asi odešel kvůli něčemu nečestnému, co? To se přece stává, to ví každý harfeník, který má aspoň tolik v hlavě, aby si zasloužil kůrku chleba – a taky to chápe. Čest držby a tak dál. Ale už tě s tím nebudu otravovat Však on vyplave na hladinu, jak uslyší své vlastní písničky.“

Pak už mluvili o všedních věcech až do chvíle, kdy se vracela flotila z lovu – však to byli muži stejného věku, jenom rozdílného zázemí: jeden s neutuchajícím zájmem o svět mimo hranic své mořské držby, druhý více než ochotný jeho zájem uspokojit Elgiona vskutku těšilo, že Alemi po Yanusovi nezdědil nic z oné necitelnosti a škrobeného, neohebného ducha, a nakonec začínal mít dojem, že by snad přece jen mohl splnit alespoň část z Robintonova ambiciózního plánu na rozšíření zájmu držebníků i mimo to, co se děje v mořské držbě.

Alemi přišel i následujícího dne. Objevil se hned poté, co harfeník pustil děti z vyučování, a měl připraveny další otázky, na které chtěl znát odpověď. Nakonec se zarazil uprostřed věty a kajícně se harfeníkovi omlouval, že ho připravuje o tolik času.

„Já ti něco povím, Alemi. Já tě naučím všechno, co chceš vědět, když ty mě naučíš plachtit a vůbec zacházet s lodí.“

„Naučit tě zacházet s lodí?“

Elgion se usmál. „Ano, zacházet s lodí. I nejmenší dítě z mé třídy o tom ví daleko víc než já, takže to ohrožuje moje profesionální postavení. Od harfeníka se nakonec čeká, že bude umět všechno, ne?

Možná se mýlím, ale nedovedu si představit, že potřebuješ obě nohy, abys mohl řídit některou z těch malých loděk, co na nich plují děti.“

Alemimu se rozzářila tvář a nadšeně praštil harfeníka do zad.

„To se ví, že to zvládnu. U První skořápky, to jsem rád, člověče, že to pro tebe můžu udělat Moc rád.“

A potom už se Alemi nedal ničím odradit a hned vedl harfeníka dolů do Přístavní jeskyně, aby mu tam vyložil základy námořnického

řemesla. V tomto oboru byl Alemi zrovna tak dobrý učitel jako harfeník v tom ostatním, takže na konci první lekce dokázal Elgion sám překodrcat přes přístav. Je ovšem pravda, že vítr foukal zrovna z toho správného úhlu a moře bylo klidné, což byly, jak poznamenal Alemi, ideální podmínky pro ovládání lodi.

„A ty bývají jen málokdy, co?“ ptal se Elgion a usměvavý Alemi ho ujistil, že je to tak. „No nevadí, časem se všechno poddá, a tak bude lepší, když se budu učit prakticky.“

„Ale i teoreticky…“

Tím, jak si navzájem vyměňovali vědomosti a trávili spolu spoustu času, se jejich přátelství neustále utužovalo. Ačkoli probírali množství všelijakých témat, Elgion přece jen váhal, má-li se zmínit o záležitosti s ohňovými dráčky anebo o tom, že po něm Weyr chce, aby pátral po stopách těch nepolapitelných stvoření. Už ovšem prozkoumal celé pobřeží, které mohl zvládnout pěšky. Zůstávalo několik pláží, které by bylo dobře prozkoumat z moře. Elgion doufal, že když ho Alemi naučí ovládat loďku, brzy bude schopen dokázat to sám. Byl si totiž naprosto jist, že Yanus by opovržlivě zamítl jakékoli pátrání po ohňových dráčcích, a tak nehodlal Alemiho zaplést do žádného plánu, který by na jeho hlavu mohl přivolat Yanusův hněv. Alemi už si i tak užil dost uštěpačných poznámek o zlomené noze.

Jednoho jasného a svěžího dopoledne se rozhodl Elgion podrobit své schopnosti zkoušce. Brzy pustil děti z vyučování a pak vyhledal Alemiho s tím, že je nejen pěkný den, ale moře je dost neklidné, aby na něm mohl vyzkoušet, co už zvládne. Alemi se smál, znalecky prozkoumal mraky na obloze a řekl, že odpoledne bude moře klidné jako voda ve vaně, ale že plavba hned teď by mohla být pro harfeníka dobrou zkušeností.

Od tetičky, točící se po kuchyni, Elgion vymámil pořádný balíček rolád s rybím masem a pár kořeněných koláčků a oba chlapíci vyrazili. Alemi i se svou hůlkou a nohou upevněnou v dlaze chodil docela svižně, ale vítal každou záminku, která mu umožnila vyplout na moře.

Jakmile vyklouzli ven z klidné zátoky, chráněné rameny útesů kolem Půlkruhové držby, dostali se na moře, zvlněné příčným proudem a větrem. Tady skutečně bude Elgion moci předvést, co už se naučil. Alemi, nevšímaje si občasných spršek, které vyletěly do vzduchu, když lodka zajela do úžlabí mezi vlnami, zůstával jen

mlčenlivým pasažérem, zatímco harfeník se potýkal s kormidelní pákou a plachetním lanem, aby lodku udržel v kursu souběžném s pobřežím, jak mu ho Alemi určil. Námořník si všiml změny větru o nepatrnou chvilku dřív než Elgion, ale jako učiteli mu dělalo čest, že harfeník si všiml změny dost rychle.

„Vítr utichá."

Alemi přikývl a narazil si čepici trošku víc, aby se připravil na závan větru z nového směru. Pluli dál, ale vítr utichal a jen zlehka vydouval plachtu a na rychlosti jejich plavby se podílel více mořský proud než vítr.

„Mám hlad," prohlásil Alemi ve chvíli, kdy s Elgionem na závětrné straně zahlédli Dračí kameny, sražená, podsaditá, nafialovělá skaliska.

Elgion uvolnil lano, Alemi stáhl plachtu a s profesionální zručností ji ovinul kolem ráhna. Elgion zase upevnil kormidlo tak, aby je proud snášel volně podél pobřeží.

„Nevím proč," ozval se Alemi s ústy plnými rybí rolády, „ale na moři jídlo vždycky chutná líp."

Elgion jenom přikývl, protože kvůli ohromnému soustu nemohl mluvit. Taky mu chutnalo, a to, jak si sám přiznával, za sebou neměl žádnou těžkou práci, jenom držel kormidelní páku a povoloval či přitahoval plachetní lano.

„Když nad tím tak přemýšlím, nemívám na moři příliš často volnou chvilku, abych se najedl," dodal Alemi. Gestem obsáhl jejich lenošivou plavbu, samu lodku a blažené hodování. „Takhle jsem se na lodi nepovaloval od té doby, kdy jsem byl dost starý na to, abych mohl tahat sít." Protáhl se, potom zvolna přesunul zraněnou nohu jinam a šklebil se při tom, protože se mu sedělo nepohodlně. Náhle se naklonil kupředu, nakoukl pod hrazení paluby a sáhl do malé skříňky, připevněné k trupu. „Myslel jsem si to." S úsměvem vytáhl rybářskou šňůru, háček a sušenou návnadu.

„Nedokážeš si to odepřít?"

„Cože? Abych Yanusovi nahrál na řeči o zahálčivých rukách?" Alemi dovedně navázal háček na šňůru a napíchl návnadu. „Tak. Ty si taky můžeš zkusit uvázat háček a nastražit udici. Anebo by ti Mistr Harfeník vytýkal, že se zabýváš i jiným řemeslem?"

„Čím víc řemesel umíš, tím líp, říkává Mistr Robinton." Alemi přikývl a zrakem zkoumal proud. „No jo, posílat kluky jako osvojence do jiných mořských držeb, to asi není zrovna to pravé,

co?“ Zkušeným pohybem vrhl nastraženou šňůru do moře a pozoroval, jak se noří do vody a jak ji proud odnáší od pomalu plující lodi.

Elgion se pokusil co možná přesně napodobit svého přítele a pak se posadil, aby stejně jako Alemi čekal, jaký výsledek to přinese.

„Copak bychom tady asi tak mohli chytit?“ Alemi skepticky zkřivil koutky úst „Nejspíš nic. Příliv stoupá, je tady silný proud a je poledne. Ryby se krmí ráno, jinak jen tehdy, když padnou Vlákna.“

„Tak proto jsi na háček navlékl sušeného červa? Že se podobá Vláknu?“ Elgion při pomyšlení na volně se snášející Vlákno nedokázal potlačit zachvění, které mu proběhlo celou páteří. „Správně.“

Loďkou se rozhostilo ticho, které je pro rybáře typické. „Jestli vůbec něco, tak žlutopásého sledě,“ odpověděl konečně Alemi na otázku, kterou Elgion už skoro zapomněl „Žlutopáska anebo hodně hladového paklína. Ti sežerou všechno.“

„Paklín? To je moc dobra ryba.“

„Šňůra by nevydržela. Na tuhle je paklín moc těžký.“

„Aha.“

Proud je neúprosně snášel blíž a blíž k Dračím kamenům. Ačkoli Elgion chtěl Alemiho navést, aby o nich něco řekl, nemohl najít žádnou slušnou myšlenku, kterou by se k těm tajemným skaliskům dostal. Pravě když měl Elgion dojem, že už by se měl ozvat, než je proud zanese až na skaliska, se Alemi náhodně rozhlédl. Byli jen na několik dračích délek od útesu, který trčel nejdál do moře. Voda mírumilovně pleskala o základnu skály, ale občas se objevily blýskavé vrcholky ponořených skal a kolem jiných se na vodě objevovaly víry. Alemi rozvinul plachtu a vytáhl ji na stěžeň.

„V těchhle místech potřebujeme mít větší odstup. Jsou tady nebezpečné ponořené skály. Když stoupá příliv, může tě proud zatáhnout rovnou na ně. Kdybys tudy plul někdy sám, a už brzy to klidně zvládneš, tak si dávej pozor, ať od nich pořád máš slušný odstup.“

„Chlapci mi říkali, že jsi tady jednou viděl ohňové dráčky.“ Elgionovi ta věta vyklouzla z úst dřív, než si mohl rozmyslet, co vlastně řekne.

Alemi na něho upřel dlouhý, pobavený pohled. „Řekněme, že jsem si nedokázal představit, co jiného by to mohlo být. Werýsi to nebyli, protože to létalo příliš rychle a bylo to příliš malé, werýs navíc

nedokáže tak prudce manévrovat. Ale že by to byli ohňoví dráčci?“ Zasmál se a pokrčil rameny, aby dal najevo, že on sám v ně příliš nevěří.

„A co když ti řeknu, že skutečně existují? Že ten Canthův jezdec, F’nor, jednoho zasvětil na Jihu a stejný kousek se povedl ještě dalším pěti nebo šesti drakenům? Že Weyry pátrají po dalších snůškách jejich vajíček a že mě dokonce požádali, abych prohlédl všechny pláže?“

Alemi na harfeníka užasle zíral. Pak se loďka rozhoupala na jednom z příčných proudů. „Teď pozor, přitáhni kormidlo hodně na stranu. Ne, člověče, u tebe doleva!“

V rozhovoru pokračovali teprve tehdy, když měli Dračí kameny hodný kus za zádí.

„Takže člověk se může zasvětit s ohňovým dráčkem?“ Alemi to říkal nedůvěřivě, ale v očích mu jiskřilo dychtivé světýlko a Elgion pochopil, že v něm získal spojence. A tak mu pověděl všechno, co sám věděl.

„No ovšem, to by vysvětlovalo, proč jsou dospělí dráčci tak zřídka k vidění a proč se tak chytře vyhýbají všem nástrahám. *Slyší* každého, kdo se k nim přiblíží.“ Alemi se smál a vrtěl hlavou. „Když si vzpomenu na doby, kdy…“

„Já taky.“ Elgion se usmíval zrovna tak, připomínaje si klukovské pokusy vymyslet úspěšnou past.

„Nepodíváme se po plážích?“

„Právě to mi N’ton navrhoval. Písčité pláže, chráněná místa, co možná nepřístupná, která nenajdou ani malí čilí kluci. Tady kolem dokola je spousta takových míst, kde by královnička ohňového dráčka mohla schovat snůšku.“

„Když jsou teď tak vysoké přílivy, tak ne.“

„Musí tady přece být nějaké pláže, které budou sahat dostatečně vysoko.“ Elgion neměl dost trpělivosti, aby zvažoval Alemiho námitky.

Námořník Elgionovi naznačil, aby ho pustil na kormidelnickou lavičku, a zručně otočil loď.

„Viděl jsem ohňové dráčky kolem Dračích kamenů. A zrovna v těchhle útesech by mohli najít docela dobré weyry. Nemyslím, že bychom měli dneska to štěstí a znova je zahlédli. Krmí se za úsvitu, tehdy jsem je viděl i já. Jenomže,“ uchechtl se Alemi, „jsem si myslel, že mě šálí zrak, protože jsem končil s dlouhou hlídkou a za

úsvitu dokážou unavené oči člověku někdy sehrát pěkný kousek.“

Alemi navedl loď mnohem blíž k Dračím kamenům, než by se Elgion kdy odvážil. Uvědomil si, že se ze všech sil drží palubního krytu a naklání se od čnících věžovitých skal, kolem kterých loď, hnaná slabým větrem, pomalu klouzala. Bylo zřetelně vidět, že skály jsou plné děr, které by mohly dobře sloužit ohňovým dráčkům jako weyry.

„Kdyby nebyl příliv tak vysoký, nikdy bych se neodvážil připlout tak blízko,“ řekl Alemi Elginonovi, když proplouvali mezi nejvnitrnějším skaliskem a nedalekým pobřežím, zatopeným přílivem. „I při polovičním přílivu je tady pěkný chlívek, samá skála, která ti udělá do dna díru jako vrata.“

Bylo ticho, vlny tiše olizovaly úzký proužek písku mezi mořem a palisádovým útesem. Bylo takové ticho, že se přes vlny k Elgionovým uším donesl nezaměnitelný tón píšťaly.

„Slyšel jsi to?“ chytil harfeník Alemiho za paži.

„Co jsem měl slyšet?“

„Tu hudbu!“

„Jakou hudbu?“ Alemi si v první chvíli říkal, jestli snad slunce pálí tolik, že by mohl harfeník dostat úpal. Ale nastražil uši, nezaslechneli nějaký nezvyklý zvuk, a sledoval směr Elgionova pohledu, upřeného na útesy. Na okamžik mu srdce radostně poskočilo, ale pak řekl: „Hudba? Nesmysl! Tyhle útesy jsou proděravělé jeskyněmi a škvírami. Slyšel jsi vítr…“

„Teď přece žádný nefouká…“

To musel Alemi uznat, protože vyklonil ráhno a začal uvažovat, jestli budou mít dost větru na to, aby zvládli obrat, kterým by dostali do zorného pole severní okraj Dračích kamenů.

„A podívej,“ pokračoval Elgion, „támhle je díra ve srázu. Je dost velká, aby se do ní dostal i člověk, to bych se vsadil. Nemohli bychom se dostat blíž ke břehu?“

„To nemohli, pokud se nechceš vracet domů pěšky anebo čekat na další vysoký příliv.“

„Alemi! To je přece hudba! Žádný zvuk větru ve škvírách. Někdo tady hraje na píšťaly.“

Alemimu přes tvář přeletěl kradmý nešťastný výraz tak zřetelný, že Elgionovi všechno došlo. Všechny kousíčky skládačky náhle zapadly na svá místa.

„Tvoje sestra, ta co se ztratila. To *ona* napsala ty písničky. Ona

učila děti, žádný propuštěný osvojenec!“

„Menolly na píšťalky hrát nemůže, Elgione. Rozřízla si levou ruku, když kuchala paklína, a nedokáže dobře ohýbat prsty.“

Elgion ohromeně dosedl zpátky na palubu, ale pořád slyšel čisté tóny píšťal. Píšťal? Aby mohl člověk hrát na spojené píšťaly, k tomu potřebuje všech deset prstů. Hudba zeslábla, a jak dokončili obrat kolem Dračích kamenů, vítr ji přehlušil docela a odevzdal tu klamavou melodii pouze jeho paměti. Mohl to konečně být i vítr, který vanul z pevniny, vířil kolem hrany útesu a rozeznával se ve skalních dutinách.

„Ale děti učila Menolly, že?“

Alemi pomalu přikývl. „Yanus je přesvědčený, že je to hanba, když v mořské držbě namísto harfeníka učilo děvče.“

„Hanba?“ Elgiona znovu ohromilo, jak je Mořský držebník natvrdlý. „Jaká hanba, když je učila tak dobře? Když dokáže složit takovou melodii, jako jsou ty, které jsem našel?“

„Už nikdy nebude moci hrát, Elgione. Bylo by kruté po ní něco takového žádat. Nemohla by ani po večerech zpívat Jakmile jsi začal hrát, hned odcházela.“

Takže jsem měl pravdu, říkal si Elgion, to vysoké děvče opravdu byla Menolly.

„Jestli je ještě naživu, tak je mnohem šťastnější, když je z držby pryč. Jesdi je mrtvá…“ Alemi větu nedokončil.

Dál pluli mlčky, vyhýbali se vzájemnému pohledu a Dračí skály za nimi se zmenšovaly a rozplývaly do nejasných fialových obrysů.

Teď už Elgion chápal řadu věcí kolem Menollyina zmizení a také všeobecný odpor držebníků, pokud se o ní měli zmínit nebo ji jít hledat. Vůbec nepochyboval, že zmizela úplně dobrovolně. Každý, kdo měl v sobě tolik citu, aby mohl složit takové melodie, musel nakonec dospět k poznání, že je pro něho život v mořské držbě nesnesitelný. A když navíc člověk podléhal Yanusovi coby Mořskému držebníkovi, který byl ke všemu jejím otcem, to muselo být ještě dvakrát horší. A nadto snášet představu, že znamená pro svou držbu hanbu! Elgion proklínal Petirona, že do celé záležitosti včas nevnesl dost světla. Kdyby jen byl Robintonovi napsal, že ten slibný komponista je děvče, mohla být v Síni Harfenického cechu dávno před tím, než se zranila oním nešťastným nožem.

„V zálivu u Dračích kamenů nemůže být žádná snůška,“ ozval se Alemi a přerušil smutné Elgionovy úvahy. „Je tam moc vysoký

příliv, voda sahá až ke stěně. Ale znám jedno místo… Po příštím spadu Vláken tě tam vezmu. Je to dobrý den plavby kolem pobřeží. Říkáš, že člověk může *zasvětit* ohňového dráčka?“

„Vystavím signál pro N’tona, aby si s tebou po spadu zaletěl popovídat“ Elgion byl vděčný za jakoukoli drobnost, která mohla odstranit ten odstup, který se mezi nimi objevil. „Je jasné, že ty nebo já můžeme ohňového dráčka zasvětit, ačkoli obyčejní harfeníci a námořníci by asi v seznamu čekatelů na vajíčka figurovali hodně při konci.“

„U jitřní hvězdy, když si pomyslím, kolik hodin jsem jako malý kluk strávil…“

„A kdo ne?“ usmál se na něho Elgion, dychtivý té šance zrovna jako Alemi.

Tentokrát bylo jejich mlčení přátelské, a když si vyměnili pohled, tak jenom proto, že si připomínali své klukovské přání – polapit mytického a toužebně přaného ohňového dráčka.

Když pozdě odpoledne zatočili do Přístavní jeskyně, vzal si Alemi naposled slovo:

„Jistě chápeš, proč nemůžeš vědět, že to byla Menolly, kdo učil děti?“

„Mořská držba pro to žádnou hanbu neutrpěla.“ Elgion cítil, jak mu na rameni těžkne Alemiho ruka a přikývl. „Ale nikdy tvou důvěru nezradím.“

Pokud jeho vážná odpověď námořníka uklidnila, v Elgionovi naopak ještě posílila rozhodnutí zjistit, kdo to u Dračích kamenů hrál na píšťaly. Bylo by možné hrát na spojené píšťaly jednou rukou? Byl přesvědčen, že slyšel hudbu, žádný vítr skučící v dírách. Nějak se na to místo musí dostat, ať už pod záminkou pátrání po ohňových dráčcích nebo jinou, aby mohl tu jeskyni v zálivu u Dračích kamenů prozkoumat.

Příští den bylo deštivo, z nebe drobně mrholilo, což sice rybáře neodradilo, ale Elgionovi ani Alemimu se nechtělo podstupovat v tomto počasí dlouhou a možná zbytečnou plavbu v otevřené lodici.

Téhož večera Yanus požádal Elgiona, aby ráno uvolnil děti z vyučování, protože bude třeba, aby sbíraly chaluhy na uzení ryb. Elgion uvážlivě přislíbil, a maskoval tím pokušení poděkovat Mořskému držebníkovi za volný den.

Rozhodl se vstát časně a vyrazit na průzkumnou výpravu, aby odhalil pravdu o oné tajemné hudbě.

Vstal zároveň se sluncem, byl první ve Velké síni, takže si musel sám otevřít těžká kovová vrata (a trošku si vyčítal, že provádí cosi, co by se mohlo v budoucnu stát precedentem, který by mořské držbě přinášel dost problémů). S rybími roládami a sušeným ovocem v brašně, s flétnou zastrčenou vzadu za opaskem a smotkem pořadného lana, přehozeným křížem přes prsa (protože vcelku počítal s tím, že bude muset sešplhat z útesu dolů), Elgion zmizel.

KAPITOLA 9

Ach, ústa moje, jásavě a zplna zazpívejte
o naději a touze, o křehkých křídlech dráčete.

Menolly probudil ze spánku hlad jejích ohňových dráčků. V jeskyni nebylo vůbec nic k snědku, protože minulý den bylo dost deštivo, takže se jim nechtělo z jejich skalního obydlí vůbec ven. Teď ale viděla, že odliv už klesl hodně daleko a že je jasno.

„Když sebou mrskneme, tak se můžeme dostat na pobřeží včas a nasbírat spoustu krabů. Ale brzo nám zmizí," povídala svým přátelům. „Anebo se můžeme podívat po nějakých přisedlých škeblích. Tak pojďme, Krásko."

Malá královnička na ni zabroukala z teplého hnízda v suché trávě a ostatní dráčci se začali vrtět. Menolly natáhla ruku a polechtala na krku Lenocha, který jí ležel u nohy. Plácl po ní křidélkem, ale probral se už natolik, že dokázal mohutně zívnout. Otevřel všechna oční víčka a v očkách mu zadoutnaly načervenalé jiskřičky.

„No tak, jen se do mě všichni nepusťte. Vzbudila jsem vás, abychom se včas dostali ven. Když pořádně pohneme, už nebudete dlouho hladoví."

Zatímco svižně slézala na pláž, její kamarádi elegantně plachtili z jeskyně dolů, kde už se pár ohňových dráčků na mělčinách krmilo. Menolly na ně zavolala, aby je pozdravila. Říkala si, jako už několikrát, jestli divocí ohňoví dráčci – s výjimkou jejich královny – si vůbec její přítomnosti všimnou. Připadalo jí ale neslušné je nepozdravit, ať na její pozdrav reagovali nebo ne. Třeba si na ni časem zvyknou tak, že jí jednoho dne skutečně odpoví.

U vzdálenějšího konce zálivu uklouzla na vlhké skále a ucukla bolestí, jak skrz tenčící se podrážku bot o sobě dal bolestivě vědět ostrý hrot kamene. *Tohle* je problém, který bude muset co nejdříve nějak vyřešit – pořídit si nové podlážky k botám. Po drsné zemi, která je všude kolem, přece nemůže chodit bosky. A už vůbec nemůže bosá šplhat po útesu, leda že by jí narostly drápy jak hlídacímu wherovi. Bude muset sehnat ještě jednoho werýse a vydělat kůži z jeho chodidel, aby náležitě změkla. Ale dokáže pak přišít novou kůži na staré podrážky svých bot? Podívala se na nohy a snažila se našlapovat opatrněji, aby si chránila podrážky i chodidla.

Vyrazila se svou skupinou do nejvzdálenějšího zálivu, kam se

zatím dostali, který ležel tak daleko, že z toho místa pobřeží byly Dračí kameny vidět jen jako hrbolky na obzoru. Ale dlouhá procházka stála za tu námahu, protože po široké, mírně se stáčející pláži divoce pobíhali sem a tam četní krabi. Útes se na některých místech snižoval tak, že jí sahal sotva do výše hlavy, a na nejvzdálenějším konci zálivu vtékala do moře malá říčka.

Kráska i ostatní dráčci si brzy s kraby hráli na honěnou, jenomže to byla trošku krutá hra, protože se vždycky snesli dolů na vybranou kořist a pak s ní odplachtili na hranu útesu, kde ji sežrali. Když Menolly nasbírala krabů plnou sítku, začala pátrat po troskách vyplavených mořem, aby si mohla zapálit ohníček. A při tom našla další snůšku ohňového dráčka, přikrytou tak, že skoro splývala s úrovní okolní pláže. Všimla si ale slabého obrysu jakéhosi kopečku, který měl podezřele pravidelný kruhový tvar. Odhrábla jen tolik písku, aby odkryla skvrnitý povrch nejhořejšího tvrdnoucího vajíčka. Opatrně se rozhlédla kolem sebe, jestli se někde neobjeví královna, které snůška patří, ale viděla jen svých devět hladovců. Opatrně se prstem dotkla vajíčka; bylo ještě dost měkké. Rychle nahrnula písek zpátky a spěšně snůšku opustila. Stopa nejvyššího přílivu na téhle pláži byla hodně daleko od hnízda, takže zaplavení vajíčkům nehrozilo. Potěšilo ji, když si uvědomila, že zdejší pláž je na hony daleko od nejbližší držby a že jsou vajíčka ohňových dráčků v bezpečí.

Sesbírala dostatek dřeva, připravila hrubé ohniště a zažehla v něm oheň; zručně usmrtila kraby, nakladla je na příhodný placatý kámen, a než se upečou, vypravila se na další průzkum.

Říčka proudila do moře širokým ústím, písčitými břehy prorážel nespočet klikatých kanálků. Menolly šla podél toku do vnitrozemí a hledala výhonky sladké řeřichy, která často rostla právě v místech dostatečně zásobených vodou. Proti proudu se vydávali i obyvatelé moře a Menolly uvažovala, jestli by nemohla chytit jednoho z těch velkých tečkovaných pstruhů. Alemi se často holedbal, že je umí chytat, když bojují s protiproudem, takže mu sami skočí do rukou. Pak si ale vzpomněla na kraby, kteří se opékají na kameni, a řekla si, že to nechá na jindy. Chtěla přece nějakou zeleninu. Šťavnatá řeřicha nechává v ústech zvlášní natrpklou chuť a ke krabům chutná výborně.

To, co hledala, našla až hodně vysoko nad hranicí nejvyššího přílivu. V těch místech říčku napájela spousta potůčků a pramínků,

vytékajících ze slatí, skrz něž se vinul její tok v mnoha zákrutech. Nacpala si lačně plnou pusu zelených výhonků ještě dřív, než se vůbec rozhlédla kolem sebe. V dálce, nízko nad horizontem, na pozadí šedé oblohy tančily drobné záblesky.

Vlákna! Hrůzou jako by přirostla k zemi a skoro se udusila napolo sežvýkanou porcí zeleniny. Pokoušela se vymanit z ochromení a vzdorovat děsu tím, že počítala záblesky dračího ohně, vytvářející na obloze měnivé vzory, které se táhly do veliké šířky. Jestliže drakeni už s Vlákny bojují, tak by se až sem nemusel spad vůbec dostat. Byla od něho ještě velmi daleko.

Ale je to vzdálenost opravdu bezpečná? Poprvé se ukryla v jeskyni. Teď je ale příliš daleko, než aby se tam stihla včas dostat, i kdyby běžela seberychleji. Za sebou má moře. Voda! Vedle ní teče říčka. Vlákno se ve vodě utopí. Ale jak hluboko se ponoří živé, než se utopí?

Přísně si řekla, že teď není čas na nějakou paniku. Přinutila se polknout zbytek šťávy z rozžvýkané řeřichy. A pak přestala ovládat své nohy. Samy se daly do pohybu, a tak běžela, běžela k moři a k bezpečí, do kamenného úkrytu své jeskyně.

Nad hlavou se jí objevila Kráska, pokřikovala a vyváděla ve vzduchu akrobatické kousky, protože zachytila Menollyiny pocity hrůzy. Skalník a Skokan spolu se Šaškem vyskočili z *mezimezí* chviličku za svou královnou. I oni sdíleli Menollyin děs a divoce jí kroužili kolem hlavy, jak ze všech sil běžela hledat bezpečí, a pronikavě vytrubovali výzvu k boji. A potom všichni zmizeli. Tak se Menolly utíkalo mnohem snáz a mohla se soustředit na to, kam šlape.

Běžela napříč krajinou, aby přeťala oblouk tvořený plážemi, a na okamžik zapochybovala, jestli by byla neudělala lépe, kdyby kopírovala linii pobřeží. Byla by tak přece jen blíž pochybnému bezpečí, které by mohla najít ve vodě. Přeskočila příkop a sotva udržela rovnováhu, když se jí na druhé straně při doskoku zvrtla noha; několik kroků vrávorala, než dokázala pokračovat v pravidelném běhu. Ne, na pobřeží je mnohem víc kamenů a skal, které by ji brzdily v běhu a násobily nebezpečí, že si vymkne kotník.

Ve vzduchu nad ní se zlatě zableskly dvě královničky a s nimi se vrátili Skalník a Skokan, spolu s nimi přišli i Lenoch, Šašek a Hnědáček. Královničky zlostně zacvrlikaly a Menolly si s překvapením všimla, že samečci okamžitě přeletěli kus před ni a dost

vysoko, aby ji nerozptylovali. Běžela dál.

Běžela teď do kopce a svah ji připravil o dech, takže na vrcholek sotva do vrávorala a dál musela pokračovat krokem. Ruku si tiskla na pravý bok, kde se jí ozvala bodavá bolest, ale přece jen se pohybovala kupředu. Před sebou viděla Dračí kameny, už větší než pahrbky, jak se jevily od říčky, ale přece jen příliš vzdálené, než aby ji ten pohled uklidnil. Jediný pohled přes rameno na oblohu, na níž vybuchovaly dračí plameny, jí prozradil, že ji Vlákna dohánějí.

Znovu se rozběhla, královničky jí plachtily přímo nad hlavou a Menolly to dodávalo zdání jakési ochrany. Chytila druhý dech, její běh nabyl na rychlosti a měla pocit, že by dokázala utíkat navěky. Kdyby jen tak dokázala běžet dost rychle, aby zůstala mimo dosah Vláken… Neustále upírala oči k Dračím kamenům, varovala se ohlédnout dozadu, protože ten děsivý pohled by jí ubral dechu, který tolik potřebovala k běhu.

Běžela tak blízko hrany útesu, jak se odvážila. Už z jednoho takového útesu sjela a nic hrozného se jí nestalo; kdyby jí nic jiného nezbývalo, udělala by to znovu, aby se dostala do vody.

Běžela a běžela, jedním okem pozorovala Dračí kameny, zatímco druhým kontrolovala půdu před sebou.

Zaslechla zašumění a ulekané výkřiky ohňových dráčků, zahlédla stín a spadla na zem, rukama si instinktivně přikrývajíc hlavu, s tělem napjatým v očekávání prvního útoku Vlákna, zažírajícího se jí do masa. Ucítila pach ohňovce a vzduch nad ní jako by podivně ztěžkl.

„Vstávej, ty blázne pitomá! A rychle! Čelo spadu už je skoro u nás!“

Menolly nevěřícně vzhlédla, aby se zahleděla přímo do vířících očí hnědého draka. Poškubával hlavou a naléhavě mručel.

„Naskoč si!“ volal na ni jezdec.

Menolly vrhla jediný chvatný pohled na rozkvétající výšlehy dračího ohnivého dechu a linii manévrujících a mizících draků a dál už nemarnila čas. Vyškrábala se na nohy, chňapla po natažené jezdcově ruce, druhou rukou po volném řemeni bojového dračího postroje a vyšvihla se obkročmo na hnědákův hřbet, hned za jeho jezdce.

„Pevně se mě drž. A ničeho se neboj. Vezmu tě *mezimezím* rovnou do Bendenu. Bude tam chvíli mráz a tma ale budu tam s tebou.“

Úleva, že ji zachránil ve chvíli, když už čekala kruté zranění nebo

smrt, jí nedovolila ani promluvit. Hnědý drak se rozběhl a skočil dolů z útesu, aby získal kolem sebe dostatek místa, a potom vyletěl do výšky. Menolly se tiskla v měkkému a teplému dračímu tělu a zabořila hlavu do kožené blůzy svého zachránce, pokoušejíc se nabrat dech z plných plic, aby ulevila křečí sevřenému hrudníku. Jednou nakratičko zahlédla své ohňové dráčky, kteří se je marně pokoušeli sledovat, a náhle drak prokmid do *mezimezí.*

Pot na čele a na tvářích jí ihned zmrzl, stejně tak na zádech a na lýtkách, zmrzly jí i promočené a rozbité boty a poraněná chodidla. Neměla kolem sebe žádný vzduch, kterého by se mohla nadechnout, a ničil ji pocit, že se dusí. Podvědomě tiskla ze všech sil ruce kolem drakena, ale jeho tělo necítila, stejně jako necítila tělo draka, o kterém přece věděla, že ji nese.

Tak, říkala si tím kouskem mysli, která nebyla ochromena panikou, teď už úplně chápu tu Poučnou baladu. Je to hrozné, ale konečně jsem ji pochopila.

Náhle se jí vrátil zrak, sluch, cit i volný dech. Kroužili v široké spirále dolů ze závratné výšky, v níž se zhmotnili nad Bendenským Weyrem. Byť držba U Půlkruhového moře byla pořádně veliká, tohle sídlo draků a drakenů bylo ještě o polovinu větší. Celý ohromný přístav v Půlkruhové by se do zdejšího Žlebu pohodlně vešel, a ještě by na všech stranách zůstalo několik dračích délek místa.

Jak se drak snášel dolů, uviděla obrovské Hvězdné kameny a mezi nimi Kamenné oko, které prozradí, kdy začne Krvavíce se svým osudovým Míjením. Vedle Hvězdných kamenů si všimla strážného draka a slyšela ho vytrubovat na pozdrav hnědákovi, na kterém přilétala. Vnitřní stranou nohou ucítila vibrace a zároveň se hnědému, drakovi vydrala z hrdla rachotivá odpověď. Na dně žlebové kotliny viděla i další draky a kolem nich drobné lidské postavy, zahlédla i schody vedoucí do královského weyru a zívající otvor do líhniště. Benden byl mnohem rozlehlejší, než si ho představovala.

Hnědák přistál nedaleko ostatních draků a tehdy si Menolly uvědomila, že všichni tito draci utrpěli zranění od Vlákna a teď je ošetřují. Hnědý drak napolo složil křídla a otočil krk dozadu, aby se podíval na své pasažéry.

„Už můžeš povolit ty ruce, chlapče, než mě udusíš," řekl hnědý jezdec pobaveně, ale chápavě a odepínal od pasu karabiny bojového postroje.

Menolly ulekaně stáhla ruce a zamumlala jakousi omluvu. „Nemůžu ti ani dost poděkovat, žes mě našel. Vlákna už mě dohánělа a byla by mě dostala.“

„Jak to, že tě pustili z držby, když měla padat vlákna?“

„…sbírat kraby. To se musí vyjít hodně brzy.“

Jezdce tohle chvatné vysvědení uspokojilo, ale Menolly hned zatrnulo, jak bude moci tuhle báchorku udržet. Nemohla si vzpomenout ani na jméno nejbližší držby na neratské straně Půlkruhového moře.

„Tak seskoč, chlapče. Musím se připojit ke své letce, abychom to skoncovali.“

Už podruhé jí řekl „chlapče“.

„Ale běžel jsi jen co je pravda. Dokonce jsem si jednu chvíli myslel, že je to nějaký běhoun, který utekl z držby.“

Hnědý jezdec jí pomohl přes sebe dopředu, aby mohla sklouznout po hnědákově přední noze. V okamžiku, kdy se dotkla nohama země, myslela, že bolestí omdlí. Zoufale se chytila hnědákovy přední nohy. Ten se o ni soucitně otřel nosem a cosi na svého jezdce zabručel.

„Branth říká, že jsi zraněný.“ Jezdec rychle sklouzl k ní dolů.

„Moje nohy!“ Aniž by si toho všimla, prodřela podrážky tak, že z nich nic nezůstalo, a rozdrásaná chodidla od špičky po patu měla samou krev.

„Hned to zařídím. Už jdeme.“

Chytil ji za zápěstí a zkušeně si ji přehodil přes ramena.

Spěchal ke vchodu do Dolních jeskyní a při tom volal, ať někdo přinese hrnec s uspavcovou mastí.

Posadil ji na židli a slyšela, jak jí v uších hučí krev. Kdosi jí zvedl rozbité nohy na stoličku a z několika stran se k ní sbíhaly ženy.

„Hej, Manoro, Feleno!“ hulákal hnědý jezdec naléhavě. „Podívejte se na ty jeho nohy!“

„T’gran! Kde jsi ho…“

„Viděl jsem ho, jak se snaží utéct před Vlákny dole v Neratském zálivu. Ale bylo to těsné, už šlo fakt o život…“

„To je vidět na těch nohou! Manoro, mohla bys na okamžik?“

„Neměli bychom jí to napřed vymýt nebo…“

„Ne, napřed hodně masti,“ navrhoval T’gran. „Ty boty budete muset rozřezat…“

Někdo jí ke rtům přiložil hrneček a přikázal jí, ať to vypije do dna.

Až na pár lístků řeřichy měla žaludek docela prázdný, takže felysová šťáva zabrala okamžitě a kruh obličejů kolem ní se rozplynul do zmateného chumlu.

„Dobré nebe, ti držebníci se asi dočista zbláznili, když chodí ven do spadu.“ Menolly si říkala, že podle hlasu by to mohla být Manora. „Tohle je dneska už druhý, kterého jsme našli.“

Potom se hlasy rozplizly do nezřetelného mumlání. Menolly nebyla schopna zaostřit pohled. Měla pocit, jako by se vznášela několik pídí nad zemí. A to se jí docela zamlouvalo, protože nemusela užívat nohou.

U stolu na opačném konci kuchyňské jeskyně seděl Elgion. Napřed si myslel, že chlapec omdlel úlevou z toho, že ho zachránili. Dokázal takové pohnutí mysli docela dobře pochopit, protože jeho samotného zahlédl draken ve chvíli, kdy pelášil zpátky do Půlkruhové držby, docela bez dechu a zoufale se snažící zachránit si život. Teď, když měl žaludek plný chutného dušeného masa, jak je dělají ve Weyru, když se mu uklidnil dech i myšlenky, zaobíral se úvahami o tom, jaký byl blázen, že odešel z držby tak těsně před spadem. Ještě horší bylo pomyšlení na to, co ho asi čeká po návratu do držby U Půlkruhového moře. Ty řeči, že vrhl hanbu na Půlkruhovou držbu! A on to může vysvětlit jen tím, že hledal vajíčka ohňových dráčků, což mu u Yanuse dvakrát neposlouží. A co si pomyslí Alemi? Elgion povzdechl a díval se, jak několik žen odnáší chlapce k obytným jeskyním. Napolo vstal, protože ho napadlo, že by jim měl nabídnout pomoc. Pak ale uviděl prvního ohňového dráčka a na všechno ostatní zapomněl. Byla to maličká zlatá královna, která vletěla do jeskyně a žalostně volala. Zdálo se, jako by se nehybně vznášela ve vzduchu, a pak mu náhle zmizela z očí. O chviličku později se znovu v jeskyni objevila, už méně rozrušená, ale něco či někoho hledala.

Z obytných jeskyní vyšla dívka, a když uviděla ohňového dračka, natáhla ruku. Královnička elegantně přistála, maličkou hlavičkou se mazlivě otírala o dívčinu tvář a děvče ji konejšilo. Obě vyšly ven, do Žlebu.

„Ještě jsi žádného neviděl, harfeníku?“ zeptal se pobavený hlas, který vytrhl Elgiona z okouzlení a harfeník si konečně všiml ženy, která mu chystala jídlo.

„Ne, neviděl.“

Hlas mu zazněl tak toužebně, až se žena rozesmála. „To byla Grall, F’norova královnička,“ prozradila mu Felena. Pak se rychle

harfeníka zeptala, jestli by si nedal ještě porci masa.

Zdvořile jí poděkoval, protože už snědl dva plné talíře. Nadbytek jídla byl asi způsob zdejšího Weyru, jak uklidnit ty, které se jim podařilo zachránit před Vlákny.

„Měl bych si zjistit, jestli bych se mohl nějak dostat zpátky do držby U Půlkruhového moře. Určitě přijdou na to, že tam nejsem, a pak…“

„Z toho neměj strach, harfeníku, protože už jsme vzkázali bojové letce. Oni dají ve tvé držbě vědět, že jsi v bezpečí tady.“

Elgion ze sebe vysoukal náležité poděkování, ale pořád se užíral představou, že bude muset vzdorovat Yanusově zlosti. Mohl by prostě a jasně říct, že jen respektoval příkaz Weyru, a Yanus na poslušnost Weyru dbal jako na máloco. Ani tak se ale Elgion na návrat do mořské držby netěšil. Taky by nebylo slušné trvat na tom, že chce jít hned, když se draci vracejí do Weyru unavení po tom, co úspěšně zhubili padající Vlákna.

Část z nejhorších Elgionových obav rozptýlil T’gellan, bronzový velitel letky, který velel dnešnímu boji s Vlákny.

„Já osobně jsem jim řekl, že jsi v pořádku a v bezpečí. Už se chystali vyrazit k pátrání. A to je u starého Yanuse nevídaný ústupek.“

Elgion se zašklebil. „Řekl bych, že je to proto, že by asi nevypadalo moc dobře, kdyby ztratili dva harfeníky tak těsně po sobě.“

„Nesmysl. Yanus už si tě cení víc než ryb! Alespoň mi to tak říkal Alemi.“

„Byl hodně naštvaný?“

„Kdo? Yanus?“

„Ne, Alemi.“

„Proč? Řekl bych, že měl mnohem větší radost než Yanus, když zjistil, že jsi v bezpečí a nezraněný v Bendenu. Ale co je důležitější, *viděl* jsi nějakou stopu po snůšce ohňového dráčka?“

„Neviděl.“

Tgellan povzdechl, rozepjal si široký letecký opasek a rozhalil koženou blůzu. „A my ty malé hlupáčky tolik potřebujeme.“

„To jsou tak užiteční?“

T’gellan si ho dlouze prohlížel. „Možná nejsou. Lessa si myslí, že to jsou jen takoví malí neřádi, jenomže oni vypadají a chovají se jako velcí draci. A mohli by zprostředkovat těm úzkoprsým, omezeným,

koženým a necitlivým Pánům držeb tolik potřebnou představu, co to je řídit draka. A *tohle* by nám ve Weyrech usnadnilo… a zpříjemnilo život.“

Elgion velmi zadoufal, že se mu drakenova slova snad podaří vysvětlil Yanusovi. Chystal se nějak taktně naznačit, že už je připravený vrátit se zpátky do Půlkruhové držby, když bronzového jezdce náhle odvolali, aby se šel podívat na jednoho draka se zraněným křídlem.

Elgion si řekl, že tohoto odkladu musí nějak využít. Rozhodl se, že si prohlédne všechno, co je kolem k vidění, a vyloží svou návštěvu v Bendenu tak, aby se opět dostal do Yanusovy přízně – protože teď měl možnost vidět život ve Weyru tak, jak se o něm v ságách a baladách nezpívá. Dokud zraněnému drakovi neošetří zranění uspavcovou mastí, naříká zrovna tak lítostivě jako dítě. A stejně žalostně naříká, když utrpí zranění jeho jezdec. Elgion pozoroval dojemný obrázek, jak zelená dračice úzkostlivě kňourá nad svým jezdcem, který se jí opírá o přední nohu, zatímco ženy z Weyru mu ošetřují ruku popálenou Vláknem. Harfeník se díval na weyrlinky, jak koupou a natírají olejem svá mladá zvířata, v čemž jim pomáhalo několik ohňových dráčků. Viděl, jak děti plní vaky novým ohňovcem, aby byly připraveny pro nový spad, ale neušlo mu, že vykonávají méně těžkých pomocných prací, než by museli dělat chlapci z držby. Odvážil se dokonce nakouknout na líhniště, kde ležela zlatá Ramoth, ochranitelsky stočená kolem hromady svých vajec. Odkradl se zase pryč a doufal, že si ho nevšimla.

Čas ubíhal tak rychle, že harfeníka překvapilo, když zaslechl ženy z kuchyně volat všechny k jídlu. Točil se kolem vchodu a nevěděl, co si má počít, v tom ho ale popadl za ruku T’gellan a vedl ho k prázdnému stolu.

„G’sele, zajdi sem s tím svým bronzovým nezbedou. Chtěl bych, aby se na něho mrkl tuhle harfeník z Půlkruhové. G’sel má dráčka z původní snůšky, kterou objevil F’nor na Jihu,“ pokračoval polohlasem a díval se s harfeníkem na podsaditého mladého muže, který se prodíral k jejich stolu a na předloktí mu balancoval bronzový ohňový dráček.

„Tohle je Rill, harfeníku,“ pravil G’sel a napřáhl ruku před Elgiona. „Rille, chovej se slušně, tohle je harfeník.“

Ohňový dráček velmi důstojně rozvinul křidélka a předvedl něco, o čem si Elgion myslel, že by to mohla být úklona, a pozorně si

Elgiona prohlížel jiskřivýma očkama. Ten ovšem nevěděl, jak se pozdravit s ohňovým dráčkem a tak k němu zkusmo natáhl ruku.

„Poškrábej ho na těch hrbolcích nad očima," poradil mu G'sel. „Všichni to mají hrozně rádi."

Elgion užasl a nadchlo ho, když dráček jeho mazleni nejen strpěl, ale protože mu harfeníkovo škrábání pomohlo od svědění, přivíral při tom rozkošnicky oční víčka.

„Tak, získali jsme dalšího přeběhlíka na stranu ohňových dráčků," řekl T'gellan, rozesmál se a rozvalil se pohodlně v židli. Zvuky, které při tom vyloudil, probraly dračka ze slastné dřímoty a potichu na T'gellana zasyčel. „Jsou to taky nebojácná zvířátka, víš, harfeníku, protože nerozlišují mezi tím, jak vysoké má kdo postavení."

To byl očividně starý vtípek, protože G'sel si toho vůbec nevšímal, pohodlně se usadil, ale přiměl Rilla vyšplhat na rameno opatřené vycpávkou a tam se usadit, aby se mohl sám pustit do večeře, kterou právě přinášeli.

„Kolik toho dokážou pochopit?" ptal se Elgion, který se posadil vedle Csela, aby na Rilla dobře viděl.

„Podle toho, co říká Mirrim o těch svých třech, tak všechno."

T'gellan si pobaveně a pochybovačně odfrkl.

„Můžu požádat Rilla, aby odnesl zprávu na kterékoli místo, kde už jednou byl. Ba dokonce tomu kterému *člověku*, kterého zná v držbě nebo Weyru, kde už se mnou byl. Sleduje mě všude, ať se hnu kam se hnu. Dokonce i během spadu." Po dalším T'gellanově odfrknutí G'sel dodal: „Říkal jsem ti, T'gellane, abys dneska dával pozor. Rill byl s námi."

„Dobře, ale ještě Elgionovi pověz, jak dlouho Rillovi trvá, než se vrátí, když ho pošleš s nějakou zprávou."

„Ano, jistě," odpověděl se smíchem G'sel a něžně dloubal Rilla prstem. „Až budeš sám jednoho mít, T'gellane…"

„Možná, možná," řekl bronzovýjezdec pobaveně. „Dokud pro nás Elgion nenajde další snůšku, tak ti můžeme jenom závidět"

Tgellan změnil předmět rozmluvy a ptal se na Půlkruhovou držbu, ale jen na obecné věci, které Elgiona nepřiváděly do rozpaků nebo ho nenutily k tomu, aby držbu nějak kompromitoval. Bylo zjevné, že T'gellan dobře ví, jaké pověsti se Yanus těší.

„Jestli se tam cítíš příliš osamělý, harfeníku, stačí jen vyvěsit signál, my pro tebe skočíme a můžeš strávit večer tady s námi."

„Brzo bude líhnutí,“ připomněl G’sel, usmál se a zamrkal na harfeníka.

„To sem musí přijít určitě,“ souhlasil T’gellan.

Potom Rill otevřel tlamičku a dožadoval se kousku jídla, takže bronzový jezdec neprome̊škal příležitost v žertu G’sela vyplísnit, že ze svého dráčka vychovává dotěrného žebráka. Ale jak si Elgion dobře všiml, T’gellan zároveň vybíral pro bronzáčka ty nejlepší kousky jídla a on sám rovněž nabídl Rillovi na špičce nože drobet masa, který to milé stvořeníčko blahosklonně přijalo.

Než s jídlem skončili, byl Elgion odhodlán čelit nejhorší Yanusově nelibosti a hněvu, ale pevně se rozhodl, že najde hnízdo ohňových dráčků a s jedním z nich se zasvětí. Tahle vyhlídka mu přece jen trošku zpříjemnila nevyhnutný návrat do držby.

„Tu čest si vyhradím pro sebe, Elgione,“ řekl T’gellan, vstávaje od stolu. „A taky tě raději zavezu dost brzy. Nemá smysl Yanuse dráždit víc, než je nezbytné.“

Elgion si nebyl jist, jak si má vykládat poslední poznámku a mrknutí, kterým ji draken doprovodil, zvlášť když už byla tma jak v ranci, a jak dobře věděl, vchod do držby se v Půlkruhové zavírá časně. Teď už je pozdě na to, aby se proklínal, že se přece chtěl vrátit hned, jak draken přiletěl z boje proti Vláknům. Jenomže to by nepoznal Rilla.

Vzlétli a Elgion si tentokrát zážitek z letu vychutnával, natahoval krk, aby toho viděl v čistém nočním vzduchu co nejvíc. Zahlédl jenom vrcholy pohoří Vysoký Benden a potom už T’gellan požádal Monartha, aby je vzal do *mezimezí.*

Když se zhmotnili ve vzduchu nad přístavem držby U Půlkruhového moře, zdaleka nebyla taková tma jako v Bendenu, protože slunce viselo ještě slušný kousek nad blyskotající se hladinou.

„Povídal jsem ti, že tě sem zavezu dost brzy,“ řekl Pgellan a s úsměvem se otočil na harfeníka, který překvapeně vykřikl. „Neměli bychom sice létat *mezi* časy, ale dnes pro to byl dobrý důvod.“

Monarth líně kroužil dolů, takže než přistáli na hlavní cestě před držbou, stačili se shromáždit všichni obyvatelé mořské držby. Yanus vystoupil na několik kroků před ostatní, ale Elgion pátral zrakem, kde je Alemi.

T’gellan svižně seskočil z bronzákovy přední nohy a teatrálně pomáhal Elgionovi sesednout, zatímco celá držba hlasitě zdravila

svého harfeníka, který se v pořádku vrátil.

„Nejsem přece mrzák ani nějaký stařík," mumlal Elgion pod vousy, protože si byl vědom, že se k nim blíží Yanus. „Nepřeháněj to tak."

T'gellan objal harfeníka kamarádsky paží kolem ramenou a culil se na přicházejícího Mořského držebníka. „Vůbec ne," odpověděl koutkem úst. „Weyr to může potvrdit."

„Mořský držebníku, já jsem hluboce na rozpacích kvůli těm nesnázím…"

„To ne, harfeníku Elgione," přerušil ho T'gellan, „všechny omluvy musí přednést Weyr. Ty jsi přece neustále trval na tom, že se chceš okamžitě vrátit do Půlkruhové držby. Jenomže, víš, Yanusi, Lessa chtěla slyšet jeho zprávu, a tak jsme museli počkat"

Harfeník ráno při odchodu jistě pochybil, ale ať už se mu Yanus chystal říci cokoli, T'gellan mu vzal vítr z plachet tím, že jednoznačně odkázal na vůli Weyru. Mořský držebník se trošku zhoupl na podpatcích a nerozhodně pomrkával, jak si musel znovu utřídit myšlenky.

„Kdybyste někde narazili na sebemenší známku po přítomnosti ohňových dráčků, je potřeba informovat o tom Weyr tak rychle, jak to bude možné," pokračoval T'gellan zvesela.

„Takže ta povídačka je pravdivá?" zavrčel Yanus a zjevně tomu nechtěl věřit, „Ty… ty ještěrky doopravdy existují?"

„Skutečně existují, můj Pane," odpověděl nadšeně Elgion. „Já jsem bronzového ohňového dráčka viděl, hladil jsem se ho a krmil jsem ho. Jmenuje se Rill a je asi tak velký jako moje předloktí…"

„Viděl jsi ho? Jaký je?" Alemi se prodíral zástupem, popadaje dech po vší té námaze a vzrušení, když celou cestu z držby až sem kulhal, co nejrychleji mohl. „Takže jsi v té jeskyni něco našel?"

„V jeskyni?" Elgion docela zapomněl na původní cíl své ranní výpravy.

„Jaká jeskyně?" ptal se naléhavě T'gellan.

„No ta jeskyně…" Elgion polkl a pak drze pokračoval ve lži, kterou začal T'gellan, „co jsem o ní vyprávěl Lesse. Jistě jsi u toho byl taky."

„Jaká jeskyně?" vrčel Yanus, který přistoupil až k nim a vypadal dost naštvaně, že ho mladší muži vynechávají z debaty.

„Jeskyně, kterou jsme s Alemim objevili na pobřeží čtvrt míle severně od Dračích kamenů," řekl Elgion a snažil se používat

správných námořnických termínů. „Alemi je ten námořník," vysvětloval T'gellanovi, „který loni na jaře viděl ohňové dráčky právě poblíž Dračích kamenů. Přede dvěma či třemi dny jsme pluli kolem pobřeží a uviděli jsme tam jeskyni. Myslím, že právě tam bychom mohli najít vajíčka ohňových dráčků."

„No, když už jsi bezpečně zpátky ve své držbě, harfeníku Elgione, musím tě opustit" T'gellan se nemohl dočkat, až se vrátí na hřbet svého Monartha a zaletí rovnou k oné jeskyni.

„Dáš nám vědět, kdybys něco našel, ano?" volal za ním Elgion a dočkal se v odpověď jenom divokého zamávání rukou a pak už se bronzový jezdec vyšvihl do Monarthova sedla.

„Nenabídli jsme mu žádné pohostinství za to, že se obtěžoval tě vrátit na držbu," zabručel Yanus, který se zdál trošku zneklidněný a dotčený chvatným drakenovým odchodem.

„Zrovna se najedl," uklidňoval ho Elgion a díval se za velkým bronzovým drakem, který mocně zabíral křídly nad sluncem rozžíhanými vodami přístavu.

„Tak časně?"

„No, bojoval přece s Vlákny. A je to velitel letky. Musí se vrátit do Weyru."

To udělalo naYanuse dojem.

Drak s jezdcem náhle zmizeli a ozvaly se užaslé a nadšené výkřiky obecenstva shromážděného před držbou. Alemi zachytil harfeníkův pohled a Elgion musel potlačit pobavený úsměv; s Alemim se o ten žert podělí později. Nebyl by to ale hodně pitomý vtip, kdyby po všech těch polopravdách T'gellan našel v jeskyni vajíčka ohňového dráčka… nebo onoho pištce?

„Harfeníku Elgione," řekl Yanus přísně, pokynem ruky poslal ostatní držebníky pryč a ukázal na vchod do držby. „Harfeníku Elgione, rad bych slyšel pár slov na vysvětlenou."

„Ovšem, můj Pane, a mám pro tebe taky spoustu zpráv o tom, co se děje ve Weyru." Elgion uctivě následoval Mořského držebníka. Věděl už, jak vyjít s Yanusem, aniž by se napříště musel uchylovat k vytáčkám nebo lžím.

KAPITOLA 10

Pak se mi nohy zvedly, jak poručila kolena,
a mé tělo musí přec své nohy poslouchat.
Řeřichy plnou pusu, i v dlaních se mi zelená,
a náhle mám v krku sucho, že nemůžu polykat.

Když se Menólly probudila, nacházela se na tichém, temném místě a něco jí konejšivě broukalo do ucha. Poznala, že je to Kráska, ale divila se, že je jí po celém těle tak teplo. Pohnula se a cítila, že má nohy nějaké veliké, jako čímsi obalené, a velmi bolavé.

Musela zřejmě vyloudit nějaký zvuk, protože vzápětí zaslechla tichý pohyb a pak se v rohu místnosti napolo odkryl košík se světlenem.

„Cítíš se pohodlně? A co nohy, bolí tě?“

Teplo, které Menolly cítila na uchu, náhle zmizelo. Menolly v duchu pochválila Krásku, jak je chytrá, a ulevilo se jí, protože se neustále bála, že ji někdo objeví.

Teď se nad ní někdo nakláněl a upravoval jí kožešinovou přikrývku kolem ramenou; ten někdo měl jemné ruce, hladivé, vonící po čistých bylinách a trošku i po uspavcové masti.

„Jen je trošku cítím,“ odpověděla Menolly ne zcela podle pravdy, protože jí v chodidlech tepala bolest tak, že se bála, jestli to ta žena neslyší.

Její tiché broukání a citlivé ruce naznačovaly, že Menollyinu stoicismu tak docela nevěří.

„Určitě musíš mít hlad. Spala jsi celý den.“

„Celý den?“

„Dali jsme ti felysovou šťávu. Jak jsi běžela, rozbila sis chodidla na kaši…“ Podle hlasu jako by žena trošku zaváhala. „Ale stačí jedno sedmidení a bude to v pořádku. Žádné hluboké rány tam nejsou.“ Tichým hlasem se zavlnil náznak humoru. „T’gran je přesvědčený, že jsi nejrychlejší… běžec na Pernu.“

„Já nejsem běžec. Já jsem jenom děvče.“

„Jak to myslíš, ‚jenom’ děvče? Přinesu ti něco k jídlu. A pak bude nejlíp, když zase usneš.“

Když Menolly osaměla, pokoušela se nemyslet na bodáni v nohou a na to, že se jí vlastní tělo zdálo těžké jako z kamene a docela nepohyblivé. Měla obavu o vystrašenou Krásku a o ty ostatní, kteří

by sem mohli přiletět a pak by je tahle žena mohla objevit, a co se stane s Lenochem, když ho nikdo nebude nutit, aby lovil sám pro sebe a…

„Já jsem Manora," řekla žena, když se vrátila s miskou kouřícího masa a s hrnečkem. „Víš o tom, že jsi v Bendenském Weyru? Dobrá. Abys věděla, můžeš tady zůstat tak dlouho, jak budeš chtít."

„To bych mohla?" Menolly zaplavila vlna úlevy tak zřetelná, jako byla její bolest.

„Ano, můžeš." Rázná odpověď neodvolatelně potvrdila, že skutečně smí zůstat.

„Jmenuju se Menolly…" Zarazila se, když Manora jen přikývla. „Jak to víš?"

Manora jí pokynula, aby jedla. „Viděla jsem tě v Půlkruhové, víš, a tamní harfeník požádal našeho velitele letky, abychom po tobě pátrali… když jsi zmizela. O tom teď nebudeme mluvit, ale ujišťuju tě, že můžeš zůstat vBendenu."

„Prosím, *neříkejte jim…*"

„Jak si přeješ. Dojez to maso a vypij všechno, co v tom hrnečku je. Musíš spát, aby se ti to hojilo."

Zmizela zrovna tak bezhlučně, jako se objevila, ale Menolly už byla klidná. Manora je přece představená vjeskyních Bendenského Weyru, a co řekne, to platí.

Jídlo bylo výborné, dostala pořádné špalíky masa dušeného s bylinkami. Už byla s jídlem skoro u konce, když zaslechla tichý hluk, jak se vrátila Kráska, kňourající hladem. Menolly s povzdechem přistrčila misku své královničce pod nos. Kráska ji vylízala dosucha, pak tiše zabroukala a otírala si hlavičku dívce o tvář.

„Kdepak jsou ostatní?" zeptala se znepokojená Menolly.

Královnička znovu zabroukala a začala se svinovat do klubíčka u ramene své paní. Nebyla by asi tak klidná, kdyby ostatní měli nějaké nesnáze, pomyslela si Menolly a upíjela felysovou šťávu.

„Krásko," šeptala Menolly a šťouchla do ní, „kdyby někdo přišel, tak se ztrať. Nikdo tě tady nesmí vidět. Rozumíš?"

Královnička otráveně zašelestila křídly.

„Krásko, nikdo tě tady nesmí vidět," řekla Menolly tak přísně, jak jen dokázala, a královnička otevřela jedno očko, ve kterém jí pomalu vířilo. „Copak, drahoušku, ty mi nerozumíš?" Maličká královna tiše a konejšivě zavrněla a potom přes očko přetáhla a pevně zavřela obě

oční víčka.

Felysová šťáva už začínala na Menolly působit a ruce i nohy jako by ztrácely svou váhu. Hrozná bolest v chodidlech ustoupila. Oči se jí neúprosně klížily, ale napadla ji ještě poslední myšlenka: jak mohla Kráska vědět, kde ji najde?

Když se Menolly zase probudila, slabě slyšela veselý dětský smích, nakažlivý smích, který i ji přiměl se usmát a zamyslet se, co asi vyvolalo tolik radosti. Kráska byla pryč, ale místečko vedle Menollyiny hlavy, kde ležela, bylo ještě na dotek teplé. Závěs, přepažující místnost, se rozdělil a objevil se černý obrys postavy, zřetelně patrný proti světlejšímu pozadí.

„Co se to s tebou děje, Reppo, co naráz tak vyvádíš?“ říkala ta dívka potichu někomu, koho Menolly neviděla. „No dobře. Teď se musím na chvilku obejít bez tebe.“ Otočila se a všimla si, že se na ni Menolly dívá. „Tak jak se dneska cítíš?“ Otevřela košík se světleny naplno, takže Menolly uviděla, že je to děvče asi stejně staré, s černými vlasy pevně staženými dozadu a unaveným, podivně dospělým obličejem. Pak se usmálo a dojem dospělosti se ztratil. „Je pravda, žes přeběhla celý Nerat?“

„Ale vůbec ne, i když mě bolí nohy, jako kdybych to doopravdy udělala.“

„Představ si to! A ty, která ses narodila v držbě, jsi byla venku při spadu Vláken.“ V hlase se jí ozýval nechtěný obdiv.

„Utíkala jsem do úkrytu.“ Menolly cítila povinnost uvést věci na pravou míru.

„Když už mluvíš o běhání, Manora zrovna teď někam odběhla a nemůže přijít, aby se na tebe podívala, takže tu povinnost předala mně. Řekla mi přesně, co mám dělat,“ a děvče se zatvářilo tak, že si Menolly dokázala docela dobře představit, jak přesně a pečlivě ji asi Manora dávala svoje instrukce. „Ale já mám spoustu zkušeností…“ Přes obličej jí přeletěl úzkostný a bolestný výraz.

„Ty jsi Manořina osvojenkyně?“ ptala se Menolly zdvořile.

Zvláštní výraz v jejím obličeji jako by byl ještě zřetelnější, ale vzápětí děvče všechny výrazy z tváře smazalo a hrdě se vypjalo v ramenou. „Ne, já jsem Brekkina osvojenkyně. Jmenuju se Mirrim. Dřív jsem žila v Jižním Weyru.“

Prohlásila to takovým tónem, jako by už mělo být Menolly všechno docela jasné.

„Tím myslíš na Jižním kontinentu?“

„Jasně," přitakala Mirrim otráveně.

„Nevěděla jsem, že tam vůbec někdo bydlí." Ještě než to Menolly dořekla, vzpomněla si na jakýsi útržek z rozhovoru, který na to téma vedl její otec s Petironem.

„Kde jsi to celý život žila?" ptala se Minim popuzeně.

„V držbě U Půlkruhového moře," opáčila Menolly pokorně, protože nechtěla děvče urazit.

Mirrim na ni zůstala koukat.

„Copak jsi o ní nikdy neslyšela?" Teď se Menolly dočkala své chvíle a blahosklonně dodala: „Máme tam největší Přístavní jeskyni na celém Pernu."

Mirrim zachytila její pohled a potom se obě dívky rozesmály. Od té chvíle začalo jejich přátelství.

„Koukej, já ti teď pomůžu, ať si taky odskočíš, vždyť bys za chvíli pukla…" a Mirrim rázně odhodila kožešinovou přikrývku. „Jen se o mě pořádně opři."

Menolly nic jiného nezbylo, protože ji nesnesitelně bolely nohy, dokonce i když Minim vlastně nesla většinu její váhy. Naštěstí bylo příslušné místo nedaleko, jen pár kroků od pokoje. Než se Menolly dovlekla zpátky na postel, celá se chvěla.

„Zůstaň pěkně na břiše, Menolly. Budou se mi tak líp vyměňovat obvazy," řekla Minim. „Je pravda, že s nohama jsem toho příliš nedělala, ale bude lepší, když nebudeš vidět, jak to vypadá. Všichni v Jižním Weyru říkali, že mám jemné ruce, a natřu ti celé šlapky uspavcovou mastí. Anebo chceš trochu felysové šťávy? Manora říkala, že ti můžu klidně dát."

Menolly zavrtěla hlavou.

„Brekke…" a Mirrim na chviličku selhal hlas, „Brekke mě naučila, jak se mají vyměňovat přilepené obvazy, protože jsem… Och, propána, ta noha vypadá jako kus syrového masa. Ufff, to jsem asi zrovna nemusela říkat, ale je to tak. Ale to *bude* v pořádku, jak říkala Manora," a v jejím hlase bylo tolik víry, že Menolly ráda uvěřila taky. „To taková rána po Vlákně… to je děsné. Odrala sis z chodidla všechnu kůži, víš, ale myslím, že to cítíš taky. Promiň. Chyť se tady. Jak ti naroste nová kůže, tak ti nezůstanou ani žádné jizvy, a je zvláštní, jak rychle taková nová kůže naroste. Aspoň co sem mohla já vidět Ale rána od Vlákna, to je svinstvo, nechce se hojit. Nikdy docela nezaroste. Měla jsi kliku, že tě T'granův Branth viděl, jak utíkáš. Draci mají výborný zrak, víš? Tak, tohle by ti mělo ulevit…"

Menolly mimovolně zalapala po dechu, když jí Mirrim na pravou nohu nanesla chladnou uspavcovou mast. Zatínala zuby, aby překonala bolest, a Minim zatím vskutku velmi jemně odstraňovala krví nasáklé a ztuhlé obvazy. Náhlá úleva od bolesti na ni zapůsobila jako šok. Jestli jenom přišla o kůži na chodidle, proč to bolí o tolik víc, než ji bolela rozříznutá ruka?

„Tak, už nám zbývá jen levá noha. Ten uspavec zabírá, co? Už jsi z něho někdy vařila mast?“ zeptala se Minim, zavrčela a jako obyčejně nečekala na odpověď. „Tři dny jsem zatínala zuby a zacpávala si nos a pořád jsem si musela připomínat, že by to bylo *mnohem* horší, kdybychom uspavcovou mast neměli. Podle mě je to dobrý příklad toho, co říká Manora, že ve všem špatném je něco dobrého. No ale určitě se ti uleví, že na nohách nemáš ani stopu infekce…“

„Infekce?“ Menolly trhla hlavou vzhůru, zvedla se na lokty a natahovala krk dozadu.

„No tak, co kdybys zůstala v klidu?“ Minim se na ni zamračila tak autoritativně, že se Menolly přinutila zase si lehnout Neviděla ze svých nohou nic víc než paty popadané mastí. „A máš velikánské štěstí, že tam není žádná infekce. Vlastně jsi bosýma nohama běžela po písku, špíně a kdoví po čem ještě. Trvalo celou věčnost, než jsme tu špínu vymyly.“ Minim soucitně zavzdychala. „Ještě že jsme ti dali tolik felysu.“

„A jseš si jistá, že tentokrát tam žádná infekce není?“

„Tentokrát? Snad se ti to už někdy dřív nestalo?“ ptala se vylekaně Minim.

„Ne, na nohách ne. Na ruce.“ A Menolly se otočila na bok, aby mohla ukázat rozříznutou ruku. Nějak zvláštně ji uspokojilo, jak se Minim při prohlídce jizvy zatvářila soucitně a lítostivě.

„Jak se ti to mohlo stát?“

„Kuchala jsem paklína a sjel mi nůž.“

„Mělas štěstí, že sis nepřeřízla šlachy.“

„Co že jsem?“

„No, dokážeš pohybovat všemi prsty. Ale ta jizva je hodně stažená.“ Minim s profesionálním nesouhlasem mlaskla jazykem. „Jestli tohle je ukázka ošetřovatelských schopností na vaší držbě, tak váš ranhojič asi za moc nestojí.“

„Sliz z paklína je pěkný prevít, svým způsobem zrovna tak nebezpečný jako zranění Vláknem,“ zamumlala Menolly, jako by nesmyslně chtěla chránit svou bývalou držbu.

„To je možná pravda," pravila Minim a naposled ovinula bandážované chodidlo, „ale *my* se postaráme, abys s nohama žádné problémy neměla. Tak, a teď ti přinesu něco k jídlu. Už jistě umíráš hlady…"

Teď, kdy byla nejhorší část ošetření odbyta a uspavcová mast umrtvila bolest v nohou, Menolly skutečně ucítila svírání v prázdném žaludku.

„Hned jsem zpátky, Menolly, a kdybys pak ještě něco potřebovala, stačí zavolat na Sanru. Ta je dole, v přízemí, stará se o nejmenší děti, a ví, že má dávat pozor, jesdi nevoláš."

Jak Menolly s chutí pořádala pořádnou porci jídla, kterou jí Minim donesla, musela se vyrovnat s neodbytnými, velmi nepříjemnými myšlenkami. Mavi jí přece výslovně říkala, že tu zraněnou ruku už nikdy nebude moci normálně používat. A Mavi byla příliš zkušená ranhojička, než aby nevěděla, že nůž minul šlachy, které ohýbají prsty. Schválně nechala její ruku zahojit s příliš staženou jizvou. Bylo to bolestné zjištění, ale Menolly teď věděla zcela jasně, že Mavi, a zrovna tak Yanus, ani za nic nechtěli dopustit, aby ještě někdy byla schopna hrát na nějaký nástroj.

Menolly si drsně přísahala, že se už nikdy, nikdy v životě nevrátí do Půlkruhové držby. V hloubi duše zapochybovala, jesdi skutečně bude moci zůstat v Bendenském Weyru, jak ji ujišťovala Manora. Ale nevadí, může přece utéct znovu. Utíkat umí, a žít bez držby taky. A zrovna tak by to udělala. Může přece utíkat přes celý Pern… A proč ne? Menolly ta představa začala docela lákat Vlastně by jí nic nebránilo utíkat rovnou do mistrovské Síně Harfenického cechu ve Fortské držbě. Možná Petiron přece jen *poslal její* písničky Mistru Robintonovi. Možná jsou něco víc než jenom nějaké hloupé fidlání. Možná… ale žádné možná neplatí pro to, že by se měla vrátit do Půlkruhové držby! Už nikdy se tam nechce vrátit…

Po několik dalších dnů ji hrozně svědily nohy – podle Mirrim to bylo dobré znamení, že se kůže hojí – a Menolly se začala užírat, že musí pořád ležet v posteli.

Bála se také, co se děje s jejími ohňovými dráčky, protože se o ně teď nemohla starat Ale když se večer objevila Kráska a malýma očkama těkala po místnosti, jestli je tam Menolly sama, nebylo na ní znát ani v nejmenším, že by měla nějaký hlad. Zdvořile přijala pár soust, které pro ni Menolly opatrně schovala od večeře. Skalník se Skokanem se objevili právě ve chvíli, kdy začínala usínat. Ale hned

se stočili do klubíčka, přilehli jí k zádům a chystali se taky spát, což by jistě neudělali, kdyby měli hlad.

Ráno se zase ztratili, ale Kráska otálela a mazlivě otírala hlavičku Menolly o tvář, dokud se z chodby neozvaly kroky. Pak ji Menolly poslala pryč a nakázala jí, ať zůstane s ostatními.

„Vím, je to nudné, trčet pořád v posteli," přikyvovala Mirrim a zhluboka si povzdechla, aby jako Menolly naznačila, že by si s ní ráda vyměnila místo, „ale aspoň nepřijdeš na oči Lesse. Když… eh…" Mirrim na okamžik zaváhala a přebírala slova, která chtěla říci. „Když teď Ramoth trčí u těch svých vajec, tak všichni máme trošku horko pod nohama, a lepší to nebude, dokud se nevylíhnou, a tak buď ráda, že jsi tady."

„Přece tady musí být nějaká práce, kterou bych mohla dělat, když už je mi teď líp. Rukama dovedu leccos…" a tentokrát se v rozpacích zarazila zase Menolly.

„Mohla bys Sanře pomáhat s našimi prcky, kdybys chtěla. Umíš vyprávět nějaké pohádky?"

„No jasně…" a Menolly by skoro vybrebtala, co vlastně jistý čas dělala v mořské držbě, „…určitě je zabavím."

Děti narozené ve Weyru byly jiné než děti z držby.

Menolly zjistila, že jsou fyzicky mnohem živější a byly posedlé neukojitelnou zvědavostí po každé podrobnosti, když jim vyprávěla o tom, jak se loví ryby a jak se pluje na lodi. Během prvního dopoledne, které s nimi strávila, si oddechla jenom tehdy, když je učila vyrábět malé lodičky z kůry, dřívek a širokých lístků a potom je poslala k jezeru na konci Žlebu, ať na jeho hladině vyzkoušejí, jak jejich výtvory plavou.

Odpoledne ty nejmenší zabavila obšírným líčením toho, jak ji T'gran zachránil. Vlákna v těchhle dětech nevyvolávala automaticky panickou hrůzu, jak tomu bylo u dětí z držby, a mnohem víc je zajímalo, jak utíkala a jak ji draken zachránil, než to, před čím utíkala. Podvědomě své vyprávění skládala do rytmického vzoru a musela se ostře zarazit těsně před tím, než k němu začala vytvářet melodii. Naštěstí se zdálo, že si toho děti nevšimly, a pak už jim nastala povinnost loupat hlízy k večeři.

Dělalo jí ohromné problémy, aby při práci nemyslela na tu melodii. Měla přesně takový rytmus, v jakém doopravdy utíkala o život…

„Och!"

„Copak, řízla ses?" ptala se Sanra, která seděla naproti ní u stolu.

„Ne,“ odpověděla Menolly a usmála se na ni, protože ji napadlo cosi báječného a důležitého, co si doteď neuvědomila. Není už přece v mořské držbě. A nikdo ze zdejších lidí neví, že zastupovala harfeníka. A tak ani nikoho nenapadne, že si brouká svoje vlastní písničky, když ji zrovna nějaká napadne. A tak si začala pobrukovat svou skladbičku o velkém běhu a dvojnásob ji potěšilo, když zjistila, že rytmus ladí i s pohyby, kterými loupala hlízy.

„To je příjemné, když člověk vidí, že je někdo šťastný,“ poznamenala Sanra a povzbudivě se na Menolly usmála.

Menolly si tehdy uvědomila to, co matně vnímala celý den – že atmosféra v obytných jeskyních připomíná chvíle, kdy rybářská flotila na moři bojovala s bouří a v držbě všichni „čekali“. Mirrim se hrozně bála o Brekke, ale nechtěla říci proč a Menolly zase nechtěla zavádět řeč na to, z čeho byla Mirrim nešťastná.

„Mám radost, že se mi hojí nohy,“ řekla Sanře a rychle dodávala: „Ale ráda bych věděla, co se děje s Brekke. Vím jen, že Mirrim je starostmi o ni úplně vedle…“

Sanra chviličku udiveně na Menolly hleděla. „Chceš říct, žes neslyšela…“ ztišila hlas, aby je nikdo nezaslechl, „žes neslyšela o královnách?“

„Ne. V mořské držbě děvčatům nikdo nic neřekne.“

Sanra se pořád dívala nechápavě, ale tohle vysvětlení jí přišlo jako dostačující. „No, Brekke bývala v Jižním Weyru, to víš, ne? Dobrá. A když F’lar potrestal ty mizerné Pamětníky a poslal je na Jih, museli se drakeni z Jižního Weyru přestěhovat jinam. T’bor se stal vůdcem Fortského Weyru, Kylara…“ a Sanřin obvykle jemný hlas zlobně zhrubl, „Kylara byla weyrena a jezdkyně na Prideth, Brekke zase byla zasvěcená s Wirenth…“ I Sanra měla problémy, aby tu událost souvisle vypověděla, a tak byla Menolly ráda, že se nevyptávala rovnou Mirrim. „Wirenth vzlétla k zásnubnímu letu, ale Kylara…“ žena weyrenino jméno nenávistně vyprskla, „Kylara neodvedla Prideth dost daleko. Ona se taky chystala k zásnubnímu letu, a když Wirenth vzlétla a bronzáci za ní, odstartovala Prideth…“

Sanře se oči zalily slzami a neschopna pokračovat jen vrtěla hlavou.

„Obě královny… zahynuly?“

Sanra přikývla.

„Ale Brekke je naživu… nebo ne?“

„Kylara přišla dočista o rozum, a všichni se strašně bojíme, aby to

nepotkalo i Brekke…“ Sanra si utírala slzy a posmrkávala.

„Ubohá Mirrim. A ke mně se chová tak pěkně.“

Sanra znovu posmrkla, ale tentokrát popuzeně.

„Mirrim si ráda představuje, že jí leží na ramenou všechny starosti celého Weyru.“

„Tedy, já si jí naopak vážím, když se v takové situaci dokáže ovládat, místo aby si zalezla někam do koutku a jenom se litovala.“

Sanra se po Menolly nevraživě podívala. „Nemusíš se hned tak štětit, děvče, a jestli se tím nožem budeš dál takhle ohánět, tak se určitě pořežeš.“

„Bude Brekke v pořádku?“ zeptala se Menolly, když se několik minut věnovala jenom loupání zeleniny.

„Doufáme, že ano,“ odpověděla Sanra, ale neznělo to moc přesvědčeně. „No, vlastně se o to pokusíme. Víš, Ramothina snůška se bude co nevidět líhnout a Lessa si je jistá, že by se Brekke mohla zasvětit s mladou královnou. Víš, ona umí mluvit se všemi draky, zrovna tak jako Lessa, a Grall s Berdem jsou pořád u ní… Tuhle jde Mirrim.“

Menolly musela připustit, že Mirrim, která byla stejně stará jako ona, se někdy chová dost dotěrně. Chápala, že starší žena, jako třeba Sanra, to nemusí snášet zrovna nejlíp. Ale Menolly si stejně nemohla na Mirrim a její péči stěžovat A tak se podvolila, když ji Mirrim poháněla do jejího pokojíku, aby jí vyměnila obvazy.

„Celý den po nich pajdás, tak se chci ujistit, jestli se ve strupech neobjeví nějaká špína,“ pravila rázně.

Menolly si poslušně lehla na břicho na postel a pak zkusmo navrhla, že by si třeba zítra už mohla vyměnit obvazy sama, aby Mirrim ušetřila práci.

„Nebuď hloupá. Tvoje nohy sice vypadají nepříjemně, ale *ty* se chováš výborně. To bys měla slyšet, jak skuhrá takový C’tarel. Během posledního spadu ho zasáhlo Vlákno. Člověk by pomalu řekl, že on je jediný na celém světě, komu se to stalo. A mimo to Manora *řekla,* že se o tebe mám starat S tebou je to snadné, ty neskučíš, nevzdycháš, nestěžuješ si a nekleješ jako ten C’tarel. Teda, hojí se to *parádně.* I když tobě to tak možná nepřipadá. Manora říká, že bolest v nohách je nejhorší z celého těla, jen ruce bolí ještě hůř. Myslím si, že právě proto ti to připadá tak zlé.“

Menolly neměla co namítnout a vydechla si z plných plic, když byla ta bolestivá záležitost za ní.

„Tos byla *ty*, kdo učil malé weyrlinky, jak se dělají ty lodičky, že?“

Menolly se na posteli polekaně otočila, napadlo ji, že snad udělala něco špatného, ale Mirrim se usmívala.

„Tos měla vidět, jak draci kolem jezera funěli a poháněli lodičky sem a tam.“ Mirrim se zachichotala. „To byla panečku zábava! Už hrozně dlouho jsem se tak nezasmála. To byl bezvadný nápad!“ A Mirrim vyběhla ven za nějakou další pochůzkou.

Druhého dne Menolly pomaličku a s nepříliš velkými bolestmi přešla přes celé obytné jeskyně a poprvé došla až do hlavní kuchyňské jeskyně, aniž by Mirrim, která obezřetně kroužila kolem ní, musela nějak zakročovat.

„Ramothina vejce se užuž chystají líhnout,“ vykládala Mirrim a usazovala ji k jednomu z pracovních stolů, které byly rozestaveny při zadní stěně ohromné jeskyně. „S rukama nic nemáš a potřebujeme každou pomoc, když máme nachystat všechno pro tu velikou oslavu…“

„A třeba se tvojí Brekke povede líp?“

„Ach, Menolly, už aby to bylo, už aby to bylo.“ Mirrim si úzkostně mnula ruce. „Kdyby se to nezlepšilo, nevím co by se s ní a s F’norem dělo dál. Tolik se o ni stará. Manora se o něho bojí zrovna tolik jako o Brekke…“

„To bude v pořádku, Mirrim. Jsem si jistá, že se to spraví,“ řekla Menolly a snažila se do hlasu vložit tolik důvěry, kolik byla schopna v sobě najít.

„Myslíš, opravdu?“ Z Mirrim na okamžik spadla póza člověka neomezených znalostí a schopností a byla pouhým mladým, zmateným děvčetem, které potřebuje upokojit

„No určitě!“ Menolly si vztekle vzpomněla na nelichotivé Sanřiny poznámky z předešlého dne. „Víš, když jsem si už myslela, že mě Vlákna zabijí, tak se objevil T’gran. A když jsem si myslela, že i je všechny pozabíjejí Vlákna…“ Menolly rychle zavřela pusu a horečně přemýšlela, čím by honem pokračovala. Skoro Mirrim vybrebtala, jak zachraňovala ohňové dráčky.

„Někomu přece musí patřit!“ ozval se hlasitý a rozčílený mužský hlas.

Do kuchyňské jeskyně vešli dva drakeni, plácali zaprášenými rukavicemi do vysokých holínek, olepených pískem, á rozepínali si letecké opasky.

„Možná je přilákali ti, které už tady máme, T’gellane.“

„Když uvážím, jak hrozně tyhle tvorečky potřebujeme…“

„Ale ve vajíčkách…“

„To je ale pěkná otrava, mít tady celé krásné hejnko, ke kterému se nikdo nehlásí!“

Vzápětí, než se Menolly nadála, se jí nad hlavou objevila Kráska, vyděšeně zavřískla a přistála Menolly na rameni, které nechránila žádná vycpávka. Ovinula jí kolem krku ocásek, nepříjemně silně utáhla a potom zavrtala hlavičku Menolly do vlasů. Skalník a Skokan se drápky zachytili za látku její košile a nejraději by se jí zavrtali do rukávů. Vzduch jako by byl plný vyděšených ohňových dráčků, kteří na ní chtěli všichni přistát, a Mirrim, která se vůbec nepokoušela bránit, civěla na Menolly v naprostém ohromení.

„Mirrim! Nejsou snad nakonec všichni tvoji?“ křičel T’gellan a rázně kráčel k jejich stolu.

„Ne, to nejsou moji.“ Mirrim ukázala na Menolly. „To jsou její.“

Menolly ze sebe nedokázala vypravit ani slovo, ale podařilo se jí ovládnout Skalníka a Skokana. Ostatní našli útočiště na římsách nahoře nad ní a vysílali k ní zřetelné pocity strachu a nejistoty. Ona však byla zmatená stejně jako její dráčci, protože nechápala, proč se vůbec objevili tady uvnitř. A tady ve Weyru asi o ohňových dráčcích vědí a…

„Však se brzy dovíme, komu patří,“ ozval se v náhodné tiché pauze zlostný ženský hlas. Drobná, štíhlá žena v letecké kombinéze kráčela urputně přes kuchyňskou jeskyni. „Požádám Ramoth, ať si s nimi promluví…“

Spolu s ní šel další dračí jezdec.

„Tady, Lesso, sem!“ zavolal T’gellan a zamával rukou, z Menolly však nespouštěl oči.

Jak zaznělo to jméno, vyskočila Menolly ze židle, takže její dráčci začali křičet a pištět, jak se snažili udržet rovnováhu a zůstat sedět na své paní. Menolly nedokázala myslet na nic jiného, než že se má držet Lesse z cesty, jenomže se zamotala mezi ostatní židle kolem stolu a tvrdě se nakopla do špiček nohou. Mirrim ji chytila za ruku a snažila se ji znova posadit, zatímco vzduchem kolem ní vířilo víc dráčků, než kolik by Menolly uznala za svoje, a všichni divoce křičeli.

„No tak, uklidní někdo tu sebranku?“ vztekala se ta malá snědá žena, stoupla si před Menolly, ruce zaklesla za řemení letecké kombinézy a z očí jí létaly zlostné blesky. „Ramoth! Když budeš tak

hodná…“

Náhle bylo v obrovské jeskyni úplné ticho. Menolly cítila, jak se Kráska, přivinutá k jejímu krku, divoce chvěje a do rukou a do boků se jí zatínaly drápky obou bronzáčků.

„Takhle je to lepší,“ řekla Lessa, ale v očích jí pořád ještě jiskřilo. „A co ty jsi zač? A tihle všichni patří tobě?“

„Jmenuju se Menolly, prosím,“ odpověděla Menolly a nervózně se podívala na ohňové dráčky s vířícíma očima, vyděšeně hřadující na římsách a visící ze stropu jeskyně, „a všichni tihle nejsou moji.“

„Menolly?“ Část Lessina vzteku ustoupila překvapení. „Menolly?“ Pokoušela se to jméno někam zařadit.

„Manora ti o ní říkala, Lesso,“ řekla Mirrim, což Menolly připadalo velmi drzé, ale zároveň si toho považovala. „T’gran ji zachránil před Vlákny. Utíkala, až si úplně rozbila chodidla.“

„Ach ano, už vím. Takže, Menolly, kolik ohňových dráčků se ti podařilo zasvětit?“

Menolly se pokoušela odhadnout, jestli se Lessa zlobí nebo baví a jestli ji kvůli tomu, že má tolik dráčků, nebudou chtít poslat zpátky do držby U Půlkruhového moře. Cítila, že ji Mirrim dloubla do žeber.

„Tihle,“ ukázala Menolly na tři, kteří jí viseli na těle, a ucítila druhé Mirrimino dloubnutí, „a jenom šest z těch, co jsou tamhle nahoře.“

„Jen šest z těch nahoře?“

Menolly si všimla, jak Lessa bubnuje prsty na široký opasek, a slyšela, jak jeden z drakenů užasle zafuněl. Když se po něm podívala, viděla, že má ruku přes ústa. V očích mu ale tancovaly jiskřičky smíchu. Pak se odvážila podívat na Lessu a viděla, že i na weyrenině obličeji se objevil lehký úsměv.

„To je dohromady devět, mám ten dojem,“ řekla Lessa. „Jak se ti mohlo podařit zasvětit devět ohňových dráčků, Menolly?“

„Já jsem to ani nechtěla. Byla jsem v té jeskyni, když se začali líhnout, a byli strašně hladoví. Měla jsem u sebe vak plný purpurových krabů, a tak jsem je krmila.“

„V jeskyni? Kde?“ Lessa se zeptala ostře, ale nikoli zle.

„Na pobřeží. Nad Neratem, kousek od Dračích kamenů.“

T’gellanovi unikl výkřik. „Tys v té jeskyni žila? Našel jsem tam hrníčky a misky… ale po skořápkách ohňového dráčka ani památky.“

„Myslela jsem, že ohňoví dráčci se nelíhnou v jeskyních," poznamenala Lessa.

„To se stalo jen proto, že byl tak vysoký příliv a snůšku by to bylo spláchlo do moře. Pomohla jsem královně odnést vajíčka do té jeskyně."

Lessa se na Menolly dlouho upřeně dívala. „Tak tys pomáhala ohňovému dráčkovi?"

„Ano. Totiž, já jsem spadla dolů z útesu a oni, teda královnička a její bronzáci z té staré snůšky, ne tihle," ukázala Menolly bradou na Krásku, Skalníka a Skokana, „mně nedovolili z pláže odejít, dokud jsem jim nepomohla."

T'gellan na ni užasle zíral, ale zbývající dva drakeni se zeširoka usmívali. Pak si Menolly všimla, že i Mirrim se nadšeně směje. Ani se jí nechtělo věřit, když si všimla, že na Mirrimině rameni se usadil hnědý ohňový dráček a významně pokukuje po Krásce, která ovšem nehodlala vytáhnout hlavičku z úkrytu v Menollyiných vlasech.

„Ráda bych si někdy poslechla tu historii celou, pěkně popořádku," řekla Lessa. „Ale odteď budeš tak hodná a budeš držet ty svoje dráčky pěkně zkrátka a u sebe, ano? Rozčilují Ramoth i všechny ostatní. Devět, páni!" A Lessa se s povzdechem obracela. „Když si pomyslím, jak dobře bych dokázala naložit s devíti vajíčky…"

„Prosím… Vy potřebujete nějaká vajíčka ohňového dráčka?"

Lessa se k Menolly otočila tak prudce, že děvče ulekaně couvlo o krok zpátky.

„To se ví, že potřebujeme! Kdepak jsi byla, že to nevíš?" Otočila se k T'geílanovi. „Ty jsi přece velitel letky. Copak jsi to nedával vědět všem mořským držbám?"

„Ale ano, dával, Lesso," a T'gellan se upřeně podíval na Menolly, „jenomže zrovna v té době Menolly zmizela ze své držby. Je to tak, Menolly? Od té doby se po ní rozhlíželi všichni průzkumní jezdci, ale ona si pěkně krásně zalezla do jeskyně, as ní devět ohňových dráčků."

Menolly zoufale svěsila hlavu.

„Weyreno, prosím tě, neposílej mě zpátky do Půlkruhové držby!"

„Děvče, které se dokázalo zasvětit s devíti ohňovými dráčky," řekla Lessa tak ostře a rozechvěle, až musela Menolly zvednout hlavu a podívat se na ni, „do mořské držby nepatří. T'gellane, vyptej se Menolly, kde je ta snůška, a ihned ji pro nás zajisti. Všichni budeme úpěnlivě doufat, že se ještě nevylíhla." Menolly se

nekonečně ulevilo, protože Lessa se na ni opravdově usmála a očividně už měla mnohem lepší náladu. „Pamatuj, ať ty svoje otravy držíš co nejdál od Ramoth. Mirrim ti pomůže dráčky vycvičit. Ti její jsou už docela užiteční.“

Svižně se otočila a byla pryč. Celá jeskyně zůstala okamžik jako bez dechu. A pak náhle ve všech koutech vybuchla činorodá aktivita. Menolly cítila, jak ji Mirrim tlačí zpátky do židle, a ochable na ni dosedla. Zničeho nic se jí v dlaních objevil hrneček s klahem a slyšela, jak ji T’gellan nabádá, aby se pořádně napila.

„Když se člověk setká s Lessou poprvé, většinou to s ním zamává.“

„Ona je… ona je tak malá,“ řekla Menolly ohromeně.

„Velikost není důležitá.“

Menolly se úzkostně obrátila k Mirrim. „Myslela to doopravdy? Můžu tady zůstat, Mirrim?“

„Když jsi dokázala zasvětit devět ohňových dráčků, patříš přece sem. Ale proč jsi mi o nich neřekla? Tys moje ještě neviděla? Mám jenom tři…“

T’gellan mlaskl na Mirrim jazykem a ona na něho jazyk pro změnu vyplázla.

„Já jsem těm svým říkala, ať zůstanou v jeskyni…“

„A my si tady lámeme hlavy,“ pokračovala Mirrim, „obviňujeme jezdce, že si někde zakřečkovali vajíčka pro sebe…“

„Mirrim, přestaň si z ní dělat kašpary, je ze všeho docela vyplašená. Menolly, vypij v klidu svůj klah a vydechni si,“ vmísil se T’gellan.

Menolly poslušně usrkávala klahu, ale cítila se povinna vyložit tu záležitost s kluky z držby, kteří nemyslí na nic jiného než jak vypátrat ohňové dráčky. A připadalo jí to jako taková špatnost, že se ani nezmínila o tom, že viděla zásnubní let ohňových dráčků.

„Když je to tak, tak jsi udělala to nejlepší, co jsi mohla, Menolly,“ řekl T’gellan. „Ale teď k té snůšce, ať ji můžeme zachránit Kde přesně jsi ji viděla? A za jak dlouho by se mohli dráčci začít líhnout?“

„Když jsem vajíčka našla, to bylo ten den, kdy mě T’gran zachránil, byla ještě docela měkká. A je to asi čtvrt denního pochodu od Dračích kamenů.“

„Pár minut letu na drakovi, ale kam – na sever? Na jih? Kam?“

„No, na jih, tam jak se do moře vlévá ta říčka.“

T’gellan bezmocně obrátil oči v sloup. „Takhle ale vypadá spousta

míst. Nejlíp bude, když tam poletíš se mnou.“

„T’gellane,“ zhrozila se Mirrim, „ale Menolly má nohy nadranc…“

„Tak zní Lessin rozkaz. Obalíme jí nohy pěkně do kožešin, ale ta vajíčka musíme mít. A ty zatím ještě nejsi představená Dolních jeskyní, děvenko,“ řekl T’gellan a pohrozil Mirrim prstem.

Netrvalo dlouho a Menolly byla připravena k cestě. Mirrim, jak to slušelo její snaze ve všem se prosazovat, přinesla svou vlastní leteckou kombinézu a přilbu a pár ohromně velikých bot. Ty opatrně navlékli Menolly na bolavá a zavázaná chodidla a nahoře převázali řemínky, aby jí nepadaly z nohou.

Skalníka a Skokana se podařilo ukonejšit odřezky masa, ale Kráska odmítla odvinout ocásek s Menollyina krku. Zlostně pokřikovala na T’gellana, když Menolly napolo nesl ke svému Monarthovi, který trpělivě čekal před jeskyní.

T’gellan vysadil Menolly na přední nohu, kterou drak úslužně nastavil, a ona se pak za úvazy bojového postroje vytáhla na dračí hřbet, přičemž se musela párkrát bolestivě zapřít nohama.

T’gellan se usazoval před Menolly, ale Kráska ožila a začala na drakena hrozivě syčet a sekat po něm předním pařátkem s roztaženými drápky.

„Nikdy se takhle protivně nechovala,“ řekla Menolly omluvně.

„Monarthe, mohl bys jí domluvit?“ požádal pobavený Tgellan.

Vzápětí Kráska přestala syčet, jako když utne, zkusmo začičikala, oči už jí nevířily tak zuřivě a trošku povolila ocásek, dosud pořád pevně utažený kolem Menollyina krku.

„No, takhle je to hned lepší. Ta se ale umí škaredě podívat!“

„Ach, to je mi líto.“

„Jen jsem žertoval, Menolly. Tak, podívej, mohl bych teď Monartha požádat, aby všem těm tvým dráčkům přesně řekl, co hodláme podniknout, aby nezačali bláznit, až odstartujeme.“

„To bys mohl?“

„To bych mohl, a…“ T’gellan se na chviličku odmlčel, „už se i stalo. Jsme ve vzduchu!“

Tentokrát si mohla Menolly nerušené vychutnat nádherné pocity vzduchoplavce. Nedokázala pochopit, proč se Petironovi zdál ten zážitek tak strašlivý. Ani se neděsila ztráty všech pocitů, když vstoupili do *mezimezí.* Cítila krutou, strašlivou zimu, nejvíc na zpola zhojených chodidlech, ale bolest trvala jen zlomeček vteřiny. Náhle se ocitli nízko nad Dračími kameny a mířili od moře k pevnině. Čiré

nadšení z letu bralo Menolly dech.

„Je možné, že ta první královna naklade snůšku znova do tvé jeskyně," říkal jí T'gellan přes rameno, „ale bude potřeba z ní vyházet všechny tvé věci."

A tak přistáli nejprve na její malé pláži a Monarth se dost otráveně rozhlížel po maličkém zálivu, kde mu voda šplouchala na nohy.

Přiletěla skupinka Menollyiných dráčků a všichni nadšeně trylkovali, když viděli, že se vrátili domů. Nad nimi a kousek stranou se objevil osamocený ohňový dráček.

„Podívej, T'gellane, to je stará královna!"

Jakmile ale Tgellan vzhlédl, dráček zmizel.

„To je škoda, že nás tady viděla. Doufal jsem… Kdepak byla ta snůška, když jsi ji objevila?"

„Zrovna na tom místě stojíme."

Monarth se odvalil kousek stranou.

„On slyšel, co jsem ti říkala?" zašeptala Menolly úzkostlivě T'gellanovi.

„Ano, takže buď opatrná, když o něm budeš mluvit Je velice citlivý."

„Neřekla jsem snad něco, co by se ho mohlo nějak dotknout, nebo ano?"

„Ale Menolly!" podíval se po ní T'gellan s úsměvem. „Dělal jsem si legraci."

„Aha."

„Hmmm. Dobře. Takže tys dokázala po tomhle útesu vyšplhat?"

„To nebylo vůbec těžké. Když se podíváš, najdeš tady spoustu míst, kde se můžeš chytit nebo postavit nohu, a tak to bylo ještě dřív, než jsem si tady udělala pěšinku."

„Pěšinku? Ano… No ovšem. Tak, Monarthe, pomohl bys nám, prosím tě, abychom se dostali trošku blíž?"

Monarth se úslužně přitočil ke skalní stěně a postavil se na zadní. Menolly s úžasem viděla, že z dračího ramene mohou vstoupit přímo do její jeskyně.

Devět dráčků vletělo do otvoru jako šipky vytrubovali a křičeli a jejich křik se náhle zesílil ozvěnou vysoké klenby vnitřní dutiny. Ve chvíli, kdy se do ní s T'gellanem dostali, se náhle zatmělo. Otočila se a viděla, že v otvoru trčí veliká Monarthova hlava a v očích mu líně víří.

„Monarthe, mohl bys laskavě dát tu svou velikou, hloupou palici ze

světla?“ požádal T’gellan svého draka.

Monarth zamrkal, vyloudil ze sebe toužebné zamručení, přece ale obrovskou hlavu ze vchodu vytáhl.

„Jak to, že tě ještě nikdo neobjevil při Pouti, mladá dámo?“ ptal se Tgellan a Menolly si všimla, že ji upřeně pozoruje.

„V naší držbě U Půlkruhového moře ještě nikdy nikoho při Pouti nevybrali.“

„To by mě vlastně nemělo překvapit Tak, kdepak měla stará královnička tu snůšku?“

„Zrovna tam, kde stojíš.“

T’gellan uskočil stranou a znovu se po ní úkosem podíval, ale tomu pohledu Menolly nerozuměla. Klekl si, rukama prosíval písek a z hrdla se mu ozývalo potěšené bručení.

„Tys vyházela všechny skořápky?“

„Ano. To bylo špatně?“

„Nemyslím.“

„Je možné, že by se sem vrátila?“

„Mohla by. Pokud zůstane příliv tak vysoký až do doby, kdy bude znovu klást vejce. Nevzpomeneš si, kdys ji viděla při tom zásnubním letu?“

„Jo, vzpomenu. Hned druhý den tady padala Vlákna a čelo spadu tehdy procházelo přes mokřiny na půl cesty k Neratu.“

„Výborně, děvče!“ T’gellan zvrátil hlavu dozadu, sevřel rty a Menolly si pomyslela, že nejspíš v duchu něco rychle počítá. Alemi měl podobný zvyk, když propočítával lodní kurs. „Ano. A tihle se vylíhli kdy?“

„Já jsem ztratila přehled o tom, jak šly týdny, ale bylo to před pěti spady.“

„To je výborné. Mohla by znovu klást vejce ještě dřív, než vyvrcholí léto, pokud tedy ohňoví dráčci mají stejný cyklus jako draci v průběhu Míjení.“ Rozhlédl se po jeskyni a přelétal zrakem po těch málo věcičkách, kterými si zařídila jeskyni, aby byla obyvatelná, „Budeš něco z těch věcí chtít?“

„Jen málo,“ řekla Menolly a shýbla se ke své pokrývce z rozpáraného vaku. Její píšťalky tam ještě pořád byly schované a draken si jich při první návštěvě jeskyně nevšiml. Znovu je zabalila do přikrývky. „A ještě tenhle olej…“ řekla a sáhla po hrnečku. „Ten budu potřebovat“

„Vlastně ani ne,“ řekl s úsměvem T’gellan, „ale vezmi ho s sebou.

Manora se o takové věci vždycky zajímá.“

Vzala si také sušené byliny a ze všeho udělala úhledný raneček, který si mohla pověsit na záda. Pak začala bez lítosti vyhazovat vlastnoručně vyrobenou keramiku ven ze vchodu do jeskyně.

„Och!“ Zděšeně popoběhla k otvoru a dívala se po Monarthovi.

„Netrefila jsi ho. Má dost rozumu, než aby stál nablízku, když to tady chceme vyčistit“ S těmi slovy T’gellan mrštil ven kámen, který jí sloužil k vaření vody.

„To je myslím všechno,“ řekla.

„Tak pojďme.“

Ve vchodu se Menolly otočila, aby se naposled podívala po jeskyni, a pak se pro sebe usmála. Myslela si, že ji nikdy neopustí, určitě ne tak, že ze vchodu došlápne na ramena velikého draka. Jenomže ji nikdy ani nenapadlo, že by někdy mohla žít v takovéhle jeskyni a tím méně, že by někdy mohla letět na drakovi. Nic teď neprozrazovalo, že by tahle jeskyně někomu sloužila za obydlí. Sypký písek dokonce zahladil i stopy, které tam po nich zůstaly. T’gellan napřáhl ruku, aby jí pomohl na Monarthův hřbet, a pak odletěli, aby vyhledali snůšku ohňového dračka.

KAPITOLA 11

Malá královnička, samo živé zlato,
syčí a proti moři útočí:
jen ať ucouvne,
jen ať nestoupne,
nalétá, bojuje, pak uskočí.

Menolly s T'gellanem přivezli jedenatřicet vajíček, které ve snůšce našli, bezpečně do Bendenského Weyru. Převáželi je uložené ve dvojitém kožešinovém vaku, aby jim neublížil pobyt v *mezimezí* a ani jedinému nepraskla skořápka. Jejich návrat vyvolal náramný rozruch, všichni obyvatelé Weyru se k nim sbíhali, aby se podívali na vajíčka. Přišla i Lessa, kterou o tom hned zpravili, a nařídila přinést koš horkého písku z líhniště. Přikázala, aby ho postavili k menší peci, na níž se vařívala polévka, a aby s košem pravidelně pootáčeli, aby se rovnoměrně zahříval. Prozkoumala vajíčka a usoudila, že než vytvrdnou tak, aby se začala líhnout, uběhne ještě dobré sedmidení.

„I tak," řekla svým obvyklým suchým způsobem, „jedno líhnutí stačí až až. A je výborné, že můžeme darovat vajíčka těm nejpotřebnějším, kteří přijdou na líhnutí Ramothiny snůšky." Bylo zřejmé, že ji tohle řešení neobyčejně potěšilo, a usmála se na Menolly. „Manora říkala, že ještě nemáš zahojené nohy, takže se budeš starat o tuhle snůšku. A Feleno, seber tomu dítěti tyhle směšné boty a najdi pro ni slušné šaty. Ve skladištích určitě najdeš něco, v čem bude vypadat míň ošuntěle."

Lessa odešla a Menolly musela absolvovat pečlivou prohlídku. Felena byla vysoká, jako proutek štíhlá žena s nádhernými černými řasami a zelenýma očima. Hodnou chvíli si ji očima přeměřovala, pak poslala jednu pomocnici pro oblečení z nějaké zvláštní skříně, jinou, ať přivede koželuha, aby jí vzal míru na boty, a ještě nakázala jednomu dítěti, aby jí přineslo nůžky, protože prý musí Menolly ostříhat. Kdopak jí takhle oškubal hlavu? To snad museli dělat nožem! A má takové pěkné vlasy. Menolly má určitě hlad. T'gellan ji vyvlekl z jeskyní a neřekl ani slovo. Přineste sem stoličku a k ní přistrčte ten menší stolek. Nestůjte tady s otevřenou pusou a dejte tomu děvčeti něco k jídlu!

„Kolikpak je ti oběhů?" zeptala se Felena na závěr celé série

příkazů.

„Patnáct, prosím," odpověděla Menolly, dočista zmatená a obtížně přemáhající pláč. Svíralo se jí hrdlo a cítila tlak na prsou a nedokázala prosté uvěřit, co se to s ní děje: tolik lidí se stará o to, jak vypadá a co má oblečené. A ke všemu se na ni Lessa tak usmívala, protože měla radost z těch vajíček. A jak se zdá, vůbec nemusí mít strach, že by ji chtěl někdo posílat zpátky do Půlkruhové držby. To by jí přece tady ve Weyru nenechávali ušít boty a nedávali by jí takové krásné šaty…

„Patnáct? No, to už nebudeš potřebovat příliš dlouhé osvojení, že?" Zdálo se, že to Felenu zklamalo. „No, uvidíme, co s tebou zamýšlí Manora. Ale já bych tě měla ráda jako osvojenkyni."

Menolly propukla v pláč. To vyvolalo kolem ní další zmatky, protože se k ní vrhli ohňoví dráčci a vířili ve vzduchu nebezpečně blízko lidem před obličeji. Když se Felena pokusila uklidňovat Krásku, tak po ní samička klovla.

„No tak, co je to tady za nepořádek?" ozval se nový, autoritativní hlas. Všichni, ovšem vyjma ohňových dráčků, poslušně ustoupili, aby Manora mohla projít. „A ty buď taky zticha," řekla pokřikující Krásce. „No tak," a gestem zaháněla ostatní, „běžte se někam usadit a buďte potichu. No a proč Menolly pláče?"

„Prostě se zničeho nic rozplakala," odpověděla Felena, zrovna tak vylekaná jako ostatní.

„Já jsem jenom šťastná, moc šťastná, hrozně šťastná!" vysoukala ze sebe z Menolly a při každém druhém slově se ozval hluboký vzlyk.

„To se rozumí, že jsi šťastná," řekla Manora chápavě a gestikulovala na jednu z žen. „Byl to pro tebe namáhavý a vzrušující den. Teď pěkně vypij tohle." Žena už se vracela s hrnečkem. „Tak, a všichni si běžte po své práci, ať může zase popadnout dech. No, už to bude dobré."

Menolly se poslušně napila. Nebyla to felysová šťáva, ale jakousi lehce nahořklou příchuť v nápoji cítila. Manora ji pobízela, ať se napije pořádně, a za chviličku Menolly pocítila, že tlak v hrudi odchází, v krku ji přestává bolet a vůbec se uklidňuje.

Vzhlédla a viděla, že u malého stolku s ní zůstala jenom Manora; seděla tam s rukama pohodlně složenýma v klíně a vyvěrala z ní aura klidu a vyrovnanosti, která na Menolly silně zapůsobila.

„Tak už jsi zase ve své kůži? Jen klidně seď a najez se. Víš, jen

zřídka přijímáme do Weyru nové lidi zvenčí, proto je kolem tebe takový poplach. Ale brzy se všechno uklidní. Kolik vajíček ohňového dráčka jste v té sněšce našli?“

Menolly si s Manorou velmi ráda povídala a za chvilku už představené ukazovala svůj olej pro dráčky a vysvětlovala, jak ho připravovala.

„Musím říct, že sis počínala podivuhodně dobře, když jsi byla na všechno sama, Menolly. To bych od někoho, koho vychovávala Mavi, nikdy nečekala.“

Sotva Menolly zaslechla matčino jméno, všechna její pohoda byla ta tam. Podvědomě zaťala levou ruku v pěst, tak silně, že cítila, jak se zbytnělá tkáň v jizvě bolestivě stlačuje.

„Nechtěla bys, abych poslala do Půlkruhové držby nějakou zprávu?“ ptala se Manora. „Abychom jim dali vědět, že jsi v bezpečí tady?“

„To nechci, prosím, nechci! Já bych jim tam stejně k ničemu nebyla.“ Ukázala jí zjizvenou dlaň. „A ještě…“ Zarazila se, protože by byla málem dodala, že v jejich očích znectila celou držbu. „Snad vám tady budu v něčem užitečná,“ řekla rychle a ukázala na koš s vajíčky ohňového dráčka.

„Už jsi, Menolly, určitě jsi.“ Manora vstala. „Teď se najez, popovídáme si ještě později.“

Když Menolly dojedla všechno, co jí přichystali, cítila se mnohem líp. Byla spokojená, že může sedět v koutku u pece a pozorovat, co dělají ostatní. A za chviličku se objevila Felena s nůžkami a ostříhala jí vlasy. Pak se opatrování vajíček ujal někdo jiný a Menolly se mezitím poprvé v životě převlékla do nového a prvotřídního oblečení; byla totiž nejmladším dítětem v početné rodině. Přišel koželuh, a nejen že jí vzal míru na nové pořádné boty, ale přinesl s sebou volné kožené pantofle, které mohla nazout na obinadly ovinuté nohy.

Díky tomu všemu se její vzhled tak změnil, že když Mirrim před večeří procházela kolem jejího stolku, téměř ji nepoznala. Menolly se trošku obávala, že se k ní bude Mirrim, byť třeba podvědomě, chovat trošku odtažitě kvůli tomu, že se zasvětila s devíti dráčky, ale nevšimla si, že by se v jejím vztahu k ní něco změnilo. Mirrim se posadila na žili na protější straně stolu a srdečně jí chválila nový účes, nové šaty i pantofle.

„Slyšela jsem už o té sněšce všechno možné, ale nemohla jsem si

ani chviličku urvat, abych se na ni podívala. Pořád jsem měla napilno, nahoru, dolů, sem a tam, pořád jsem pro Manoru chodila po nějakých pochůzkách.“

Menolly musela potlačit úsměv, protože v té chvíli Mirrim mluvila přesně jako Felena.

Pak Mirrim přiklonila hlavu blíž k Menolly. „Abys věděla, tak jsi v těch pořádných šatech o moc hezčí, skoro bych tě nepoznala. Takže už jen tě občas přimět se usmát…“

V tom okamžiku přiletěl hnědý ohňový dráček, přistál Mirrim na rameni, něžně se jí usadil pod krkem a pod bradou jí pokukoval po Menolly.

„To je tvůj?“

„Ano, tohle je Tolly, a mám ještě dvě zelené, Reppu a Lok. A řeknu ti na rovinu, že těch tří mám až nad hlavu. Jak jsi prosím tě dokázala nakrmit všech devět? Vždyť jsou pořad tak nedožraní!“

Potom jí Menolly líčila, jak se potýkala s tím, aby svoje hejnko uživila, a při tom padly poslední pochybnosti, které v duchu ještě vůči své kamarádce chovala.

Večeře byla hotova a Mirrim, bez ohledu na Menollyiny protesty, že je schopna si pro svoji porci dojít, přinesla jídlo pro obě. K jejich stolu se posadil T’gellan a podařilo se mu uchlácholit Krásku natolik, že si k Menollyinu úžasu vzala i trošku jídla ze špičky drakenova nože.

„Co se diví?“ řekla Mirrim a Menolly se zdálo, že to znělo trošku povýšeně. „Tihle malí chamtiví nenažranci si vezmou jídlo od každého, kdo jim co nabídne. To ale neznamená, že se *zasvětí* s každým, kdo je krmí. Ale stejně, mít jich devět…“ Obrátila oči v sloup s takovým výrazem, že se T’gellan uchechtl.

„Ona žárlí, Menolly, tak je to.“

„To tedy ne. Tři jsou až dost, i když… Ráda bych byla měla královničku. Počkej, zkusíme, jestli ke mně Kráska přijde. Grall by šla.“

Mirrim se soustředila na to, aby přesvědčila Krásku, že si od ní má vzít kousíček masa, zatímco T’gellan si z ní utahoval tak, až si Menolly pomyslela, že to vůči děvčeti není fér. Jenomže Mirrim jeho rýpaní zdatně odvracela a utrousila i tak ostré poznámky, že by se je Menolly nikdy neodvážila říct nějakému staršímu muži, tím méně drakenovi.

Cítila se velmi unavená, ale bylo příjemné sedět ve veliké

kuchyňské jeskyni, poslouchat T'gellana a pozorovat Mirrim, jak konejší Krásku, ačkoli to nakonec byl Lenoch, kdo jí bral jídlo z ruky. Po jeskyni bylo rozesazených víc takových skupinek, které se zapovídaly a neodcházely od stolů, i když měli všichni dojedeno, s jezdci seděly ženy, které s nimi žily. Menolly si všimla, že po jeskyni kolují vinné měchy. Napřed ji to překvapilo, protože v mořské držbě se víno podávalo jenom při naprosto výjimečných příležitostech. T'gellan poslal jednoho chlapce, ať jim přinese poháry a měch s vínem, a nedal jinak, než že si s ním Menolly i Mirrim muse jí vypít pohárek.

„Dobré bendenské víno se přece neodmítá," domlouval Menolly a naléval jí do pohárku. „No tak, řekni, že jsi nikdy nic lepšího nepila?"

Menolly už se chystala poznamenat, že pomine-li víno smíchané s felysovou šťávou, je to poprvé, co vůbec víno pije. Život ve Weyru se očividně řídí jinými pravidly.

Potom začal potichu hrát weyrský harfeník, spíš pro své vlastní potěšení než pro ostatní v jeskyni, a Menolly se nedokázala ubránit, aby jí prsty nezačaly samy od sebe vyťukávat rytmus. Byla to písnička, kterou měla vždycky ráda, i když měla dojem, že jeho akordy jsou nějaké nepřesné, a tak si pro sebe začala broukat jiný hlas, pokud to k jeho melodii šlo. Ani si neuvědomovala, co vlastně provádí, dokud se po ní Mirrim s úsměvem nepodívala.

„To bylo moc pěkné, Menolly. Oharane? Pojď sem k nám, Menolly umí k té tvojí písničce druhý hlas."

„Ne, to nejde," bránila se Menolly.

„A proč ne?" oponoval T'gellan a přilil jí do skleničky ještě hlt vína. „Troška hudby nám všem prospěje. Kolem jsou samé obličeje dlouhé jak deštivý oběh."

Menolly přidala svůj hlas k barytonu harfeníka Oharana, i když napřed jen nesměle, když si připomněla, že měla zakázáno zpívat před lidmi.

„Ano, to se mi moc líbilo, Menolly. Máš výborný cit pro udržení tónu," řekl jí Oharan tak nadšeně, až ji to znovu vylekalo. Kdyby tak Yanus věděl, že teď zpívá tady ve Weyru… Jenomže Yanus tady není a nikdy se to nedoví.

„Poslyš, mohla bys se mnou zpívat ještě tohle?" A Oharan spustil jednu ze starších balad, ve které vždycky zpívala k Petironovi druhý hlas.

Naráz se ozvaly ještě další hlasy, broukající melodii balady, sice potichu, ale jistě. Mirrim se rozhlédla, podezřívavě se zahleděla na T'gellana, ale pak ukázala prstem na Krásku.

„Ona s tebou zpívá! Menolly, jak jsi ji to mohla naučit? A ti ostatní… někteří taky zpívají!" Mirrim užasle kulila oči.

Oharan hrál a kýval hlavou na Mirrim, ať je zticha, aby všichni slyšeli, jak ohňoví dráčci zpívají, zatímco T'gellan nastavoval ucho nejprve ke Krásce, potom ke Skalníkovi, Skokanovi a Hnědáčkovi, kteří mu byli nejblíž.

„Já tomu nemůžu uvěřit," vypravil ze sebe.

„Nepolekejte je! Jen ať pěkně zpívají," nabádal je Oharan potichu a pozměnil akordy, když přecházel do jiné sloky.

A tak dokončili píseň spolu s pobrukujícími ohňovými dráčky, kteří se poslušně drželi Menollyina hlasu. Mirrim se pak domáhala vysvětlení, jak u všech všudy Menolly naučila svoje dráčky, aby s ní zpívali.

„Já jsem jim zpívala a hrála v té jeskyni, víš, aby nám bylo veselo. Jenom takové popěvky."

„Prý jen takové popěvky! Já mám ty svoje tři mnohem déle a vůbec nevím, že mají rádi hudbu."

„To znova dokazuje, že prostě nevíš všechno, co je kolem tebe k vědění, že, malá Mirrirn?" zlobil ji T'gellan.

„To ale není fér," zakročila ve prospěch své kamarádky Menolly a škytla. Uvedlo ji to do rozpaků, ale škytla znovu.

„Kolik jsi jí dal toho vína, T'gellane?" pohoršené se zeptala Mirrim a nevraživě hleděla na bronzového jezdce.

„Určitě ne plný pohárek."

Menolly znova škytla.

„Doneste jí trochu vody!"

„Zadrž dech," radil jí Oharan.

T'gellan donesl vodu, a jak ji Menolly rychle usrkávala, podařilo se jí škytání zastavit. Neustále tvrdila, že vypité víno nijak necítí, ale je velmi unavená. Když má jeden hlídat tolik vajíček… a už je hodně pozdě… Za účastné pomoci T'gellana a Oharana se dovlekla do své komůrky a Mirrim oběma nadávala, že jsou dva zatracení blázni a nemají rozumu ani co by se za nehet vešlo.

Menolly byla ráda, že si lehla, a nechala Mirrim, ať jí stáhne pantofle, svleče ji z nových šatů a přikryje. Spala dřív, než se její ohňoví dráčci stačili uvelebit kolem ní k spánku.

KAPITOLA 12

Drakene, ty drakene,
když máš volnou chvíli,
nemrkej na mě svůdnicky,
že chtěl bys být můj milý.

Mirrim nazítří budila Menolly hodně časně a netrpělivě okřikovala ohňové dráčky, kteří na ni syčeli, když ji viděli, jak hrubě třese s jejich paní.

„Vstávej, Menolly. Potřebujeme v kuchyni každou ruku. Dneska se budou líhnout vejce a přijede k nám půlka Pernu. Otoč se na břicho. Manora tady bude co nevidět, aby se podívala, jak vypadají ty tvoje nohy."

„Auvajs! Nebuď u toho tak hrubá!"

„Řekni Krásce… au… že ti *neubližuju!* Krásko! Nech toho, nebo to povím Ramoth!"

Menolly překvapilo, že Kráska skutečně přestala na Mirrim útočit a s úzkostným výkřikem se uklidila do protějšího kouta místnosti.

„Tys mi ale dala," řekla Menolly, která byla ještě příliš ospalá, než aby si brala servítky.

„No, vždyť povídám, je mi to líto. Hmmm. Ty nohy vypadají doopravdy o moc líp."

„Dnes už dáme menší vrstvu obvazů," řekla Manora, která v té chvíli vešla. „Ty pantofle jsou výborné, chrání ti nohy jako další vrstva obvazů."

Menolly zvedla hlavu a otočila se dozadu, protože cítila, jak Manora jí pevnými ale citlivými prsty otáčí jednu a pak druhou nohu a prohlíží je.

„Ano, dneska jen lehčí obvaz, Mirrim, a dost masti. A na noc už nebudeme dávat žádné obvazy. Víš, ke zranění se musí dostat i čerstvý vzduch. Ale zvládla jsi to výborně. A jak jsem si všimla, vajíčka ohňového dráčka jsou taky v pořádku, Menolly."

Potom Manora odešla a Mirrim se rychle pustila do ošetřování jejích nohou. Když skončila, Menolly vstala, že se oblékne, ale otálela a s potěšením mnula mezi prsty látku nové svrchní košile. Mirrim si zatím s přehnaným povzdechem sedla na uprázdněnou postel.

„Copak se děje?" ptala se jí Menolly.

„Musím si odpočinout, dokud můžu," odpověděla Mirrim. „Nemáš ponětí, jak to tady dneska při líhnutí bude vypadat. Všichni ti držebníci a řemeslníci se budou motat tam a onde, kde *vůbec* nemají co dělat, budou se děsit draků a ti se zase budou lekat jich, budou rozčilovat weyrlinky a vylíhlé dráčky. A kolik, toho snědí!" Mirrim názorně obrátila oči v sloup. „Člověk by si pomalu myslel, že se v životě k jídlu nedostali a…" Mirrim sebou praštila na lůžko a usedavě se rozplakala.

„Mirrim, co je to s tebou? Och, to kvůli Brekke! Snad se jí něco nepřihodilo? Nebo se snad nechce znovu zasvětit? Sanra říkala, že Lessa věří…"

Menolly si přisedla k Mirrim na postel, aby svou kamarádku ukonejšila, protože ji samotnou ty srdcervoucí vzlyky nutily k pláči. Mirrim cosi povídala, ale jejím slovům nebylo pro pláč pořadně rozumět; přesto Menolly dokázala pochytit tolik, že z jakéhosi tajemného důvodu Mirrim nechce, aby se Brekke znovu zasvětila. Brekke prý nechce dál žít a je potřeba přijít na to, jak jí to vymluvit. Když přišla o svého draka, je to jako by ztratila půlku sebe sama, a přitom to vůbec nebyla její vina. Je tak citlivá, tak hodná, a miluje F'nora, což prý však z nějakého důvodu taky není moudré.

Menolly nechala Mirrim vyplakat, protože dobře věděla, jak se jí samotné včera ulevilo, když si mohla od srdce poplakat, a v hloubi duše doufala, že se ještě toho dne Mirrim dočká i slz radosti. Zasloužila by si to. Promíjela Mirrim všechny ty drobné pózy a přehánění, protože jí bylo jasné, že tím Mirrim maskuje veliký strach a zármutek.

Ozvalo se zašustění závěsu ve vchodu do komůrky a rozčílené hudrování ohňového dráčka. Pod závěsem se protáhl Mirrimin Tolly a v očkách mu ustrašeně a rozhořčeně vířilo. Viděl, že Menolly něco provádí s Mirriminými vlasy, roztáhl křidélka a hotovil se na ni skočit, ale v té chvíli na něho ostře zašvitořila Kráska ze svého kouta. Tolly přesto zatřepal křídly, ale když skočil na lůžko, přistál spořádaně na okraji a zůstal tam, upíraje oči napřed na Mirrim a potom na Menolly. Chviličku po něm se objevily i obě zelené samičky. Posadily se vedle sebe na židli a ostražitě pozorovaly, co se děje, na nikoho ale nedotíraly.

Kráska ze svého kouta všechny bedlivě hlídala.

„Mirrim? Mirrim?" To se z kuchyňské jeskyně ozývala Sanra. „Mirrim, ještě nejsi s těma Menollyinýma nohama hotová? Obě vás

tady potřebujeme. A hned!“

Menolly poslušně vstala a Mirrim ji popadla za ruku a stiskla. Potom i ona vstala, protřepala si sukni a vyšla z pokojíku, pomalu následovaná Menolly.

Mirrim vůbec nepřeháněla, když líčila, kolik práce je čeká. Bylo krátce po východu slunce, ale hlavní kuchaři už museli být celé hodiny na nohou, soudě podle spousty pečiva – sladkého, kořeněného i nakyslého – chladnoucího na dlouhých stolech. Dva muži upevňovali na rožeň tělo ohromného stádovce, u menších pecí ženy draly a plnily nádivkou divoké werýse, které budou rožnit později.

Někdo pro jistotu postavil nad košík s vajíčky malý stolek, aby se cenné snůšce nic nestalo. Vajíčkům se dařilo výborně, protože je ze všech stran rovnoměrně vyhříval horký písek. Felena zachytila Menollyin pohled a řekla jí, ať se rychle u polévkové pícky nají. Pak se jí zeptala, jestli ví, jak připravit něco chutného ze sušených ryb, anebo jestli raději bude čistit kořenovou zeleninu.

Menolly si ihned zvolila ty ryby a Felena se zajímala které přísady bude potřebovat. Menolly trošku překvapilo když zjistila, jaké množství ryb má připravovat Neměla ani zdání, že na líhnutí přijde tolik lidí: čekali víc hostů, než kolik lidí *žije* v celé držbě U Půlkruhového moře.

Celý zázrak přípravy chutného jídla ze sušených ryb spočíval v tom, že se musely dlouho dusit, takže Menolly rychle připravila několik velkých hrnců, aby se v nich ryby mohly zvolna připravovat. Zvládla to tak rychle, že ještě stačila očistit spoustu zeleniny.

Ovzduší v kuchyňské jeskyni bylo prosycené vzrušením. Hromada chutných kořenů před Menolly jako by ze všech stran tála, zatímco poslouchala klábosení ostatních děvčat a ženských. Nejvíc se spekulovalo, kdo z chlapců – a děvčat, pokud šlo o královské vejce – se dnes zasvětí s vylíhnutými dráčaty.

„Nikdo se ještě nezasvětil s drakem podruhé,“ pronesla zamyšleně jedna z žen. „Myslíš, že se to Brekke podaří?“

„Nikdo ještě předtím takovou možnost neměl.“

„A měla by se vůbec taková možnost někomu dávat?“ zeptala se jiná.

„*Nás* se nikdo neptal,“ odvětila Sanra a střelila pohledem po té, která se ptala. „To byl Lessin nápad, ani F’norův, ani Manořin…“

„Něco jí přece musí pomoct,“ řekla první hovořící. „Rve mi to

srdce, když ji tam vidím, jak jen leží a leží, jako neživá. Vždycky mi to připomene, jak umřel D'namal. On jaksi… no… úplně se vytratil."

„Když si s tím kouskem, co máš v ruce, trošku pohneš, tak budeme moci dát tenhle hrnec vařit," ozvala se Sanra a svižně vstala.

„Tohle všechno se doopravdy sní?" ptala se Menolly ženy, sedící vedle ní.

„No ano, určitě, a najdou se ještě takoví, kteří budou hledat další jídlo," usmála se její sousedka spokojeně. „Dny líhnutí jsou vždycky báječné. Dneska bude stát na líhništi můj osvojenec i můj vlastní syn!" dodala s pochopitelnou hrdostí. „Sanro," ohlédla se a křikla přes rameno, „na tenhle zbytek bude stačit jeden větší kotlík."

Pak očištěné bílé kořeny nakladly do kameninových hrnců, pokryly je bylinami a daly péci. Lákavá vůně ryb, které připravovala Menolly, se dočkala chvály od samotné Feleny, která hlídala všechny pece a trouby. Potom Menolly, které řekli, ať trošku uleví svým ubohým nohám, zdobila kořeněné pečivo. Když Sanra rozdávala všem dokola kousky z jednoho koláče se slovy, že přece musí ochutnat, jestli je to dobře upečené, smála se spolu s ostatními.

Menolly ovšem nezapomněla otáčet košem se vzácnými vajíčky a stejně tak se starala, aby jejích devět kamarádů nemělo hlad. Kráska se zdržovala pořád na dohled Menolly, ale ostatní prý bylo vidět, jak se koupali v jezeře a pak se slunili, úzkostlivě se vyhýbajíce Ramoth, jejíž vytrubování se ozývalo celé ráno.

„Takhle vyvádí pokaždé, když se její potomci mají zasvětit," povídal T'gellan Menolly, když se přitočil k jejímu stolu, aby tam rychle ukořistil něco k snědku. „Řekni, necháš zase dneska večer ohňové dráčky, aby s tebou pobrukovali? Říkali mi, že lžu, když jsem tvrdil, žes je naučila zpívat."

„Když tam bude víc lidí pohromadě, mohli by dělat problémy anebo se ostýchat, víš."

„Dobře, takže počkáme, až se všechno zklidní, a pak bychom to mohli zkusit, eh? Tak, a já se postarám, aby ses dostala včas na líhniště. Mělo by to být chvíli před polednem, tak mi to aspoň říkali, takže buď připravená."

A když to přišlo, vůbec připravená nebyla. Ucítila vibrace dračího mručení dřív, než něco zaslechla. Ona i všichni ostatní v jeskyni přestali pracovat, jak si postupně uvědomovali ten naléhavý, vzrušující zvuk. Menolly polkla naprázdno, protože poznala, že je to

zvuk velmi podobný tomu, jaký vyluzovali ohňoví dráčci, když se líhla jejich vajíčka.

A náhle už neměla čas, aby se vrátila do své světničky a převlékala se. T'gellan se objevil ve vchodu do jeskyně a naléhavě na ni mával. Vyrazila k němu tak rychle, jak jí bolavé nohy dovolovaly, protože viděla, že před vchodem už čeká Monarth. T'gellan ji bral za ruku, aby jí pomohl, když dívka nešťastně vykřikla, protože si všimla, že má svrchní košili tu a tam promáčenou a má na ní skvrny od vaření.

„Povídal jsem ti, abys byla připravená. Složím tě někam do koutka, bobečku, ale on si stejně dneska nikdo žádných skvrn ani nevšimne," ujišťoval ji T'gellan.

Maličko rozmrzelá Menolly si všimla, že draken si dnes oblékl nové tmavé kalhoty, pěkně vyšívanou tuniku a opasek ozdobený kovem a drahými kameny, ale neodporovala mu.

„Musím tě usadit na místo jako první, protože ještě poletím pro nějaké návštěvníky," řekl T'gellan a čiperně se vyšvihl před Menolly na Monarthův krční hřeben. „F'lar by nejradši nahnal na líhniště každého, kdo je schopen vydržet cestu na drakovi *mezimezím.*"

Monarth byl v mžiku ve vzduchu, ve strmém úhlu vystoupal ze dna weyrského Žlebu do nesmírně rozlehlé kotliny a dostal se až nad obrovskou zeď, ohrazující v jednom místě prostor Weyru, které si doteď Menolly nestačila všimnout. I ostatní draci mířili ke zdi. Menolly zatajila dech, když se vrhli přímo do jakéhosi otvoru. Jeden drak fičel těsně před nimi a další se jim řítil v patách tak těsně, až se vyděsila, že by se mohli srazit Tmavá prostora tunelu se na konci prosvětlila a znenadání vystřelili z ohromné skalní chodby do gigantického jeskynního dómu – líhniště.

Celý severní kvadrant Weyru musí být dutý, říkala si užaslá Menolly. A potom zahlédla blýskající se snůšku dračích vajec a zalapala po dechu. Kousíček stranou stálo jediné nažloutlé vejce, trošku větší než ostatní, a nad ním se tyčila zanícená zlatá Ramoth, jíž v očekávání nadcházejícího líhnutí neuvěřitelně jiskřily oči.

Monarth se prudce propadl, až v Menolly zatrnulo, pak máchl křídly ve zpětném záběru a elegantně dosedl na římsu.

„Tak jsme tady, Menolly. Máš nejlepší místo na celém líhništi. Potom se tady pro tebe zastavím."

Menolly byla vděčná, že si po té ďábelské jízdě může sednout. Měla místo ve třetí řadě při vnější stěně a tak měla skutečně dokonalý výhled po celém líhništi a dobře viděla i na vchod, kterým

začali dovnitř proudit lidé. Všichni byli tak svátečně oblečeni, že se maně pokoušela setřít rukou skvrny na své košili a nakonec si přes hrudník přeložila ruku. Ještě že šaty, které měla na sobě, byly alespoň nové.

Horním vstupem na líhniště přilétali další draci a skládali své pasažéry, často po třech nebo čtyřech naráz. Pozorovala hustý proud návštěvníků, kteří přicházeli od hlavního vchodu. Byla to docela legrace, pozorovat přicházející ženy v elegantních, ale často až nevkusně přeplácaných šatech, které horký písek přinutil k tomu, že si musely zvednout těžké sukně a přeběhnout směšnými drobnými krůčky ke svému místu. Řady sedadel se rychle plnily a vzrušené broukání draků nabralo nový, vyšší tón, takže Menolly stěží dokázala sedět v klidu.

Náhle se ozval výkřik, který upozornil na to, že některá vejce se začínají kolébat. Poslední příchozí se rozběhli trapem, aby se včas dostali na místa, a sedadla kolem Menolly rychle zaplnili řemeslníci z Havířského cechu, jak usoudila podle rudohnědých nášivek na jejich tunikách. Znovu překřížila ruce na prsou, ale pak toho zase nechala, protože se musela naklonit kupředu, aby mezi podsaditými postavami havířů dobře viděla.

Kolébala se už další vejce, vlastně všechna kromě nejmenšího šedivého vajíčka, které bylo jakoby odstrčené dozadu a opíralo se o stěnu líhniště.

Znovu se ozvalo zasvištění dračích křídel a na líhniště přiletěli bronzoví draci, z nichž sestoupily dívky, vybrané za kandidátky zasvěcení s mládětem z královského vejce. Menolly se pokoušela odhadnout, která z nich je Brekke, ale všechny vypadaly sebevědomě a zdravě. Copak ženské dnes ráno v kuchyni nepovídaly, že Brekke leží skoro jako mrtvá? Ramoth tiše syčela a kývala hlavou nad královským vejcem, před kterým se dívky se postavily do volného čtvrtkruhu, v němž zůstalo jedno místo volné.

Teď pochodovali ze žlebové kotliny na líhniště chlapci v bílých tunikách kandidátů, tvářili se cílevědomě, vypínali se v ramenou a mířili zástupem k hlavní části snůšky.

Menolly si nevšimla, kdy vešla Brekke, protože se pokoušela uhodnout, které z divoce se kymácejících vajec se vylíhne jako první. Potom ale jeden z havířů vykřikl a ukázal rukou ke vchodu, odkud přicházela štíhlá žena, která klopýtala, zastavovala se a znovu pokračovala v chůzi, očividně nevnímajíc, že ji do nohou pálí horký

písek.

„To by měla být ona. Ta Brekke," povídal havíř svým kamarádům. „Draken říkal, že by měla stát s ostatními před královským vejcem."

Ano, říkala si Menolly, jde tak, jako by u toho spala. Pak si všimla, že u vchodu stojí Manora a muž, kterého neznala, a pozorují Brekke tak, jako by byli udělali všechno, co bylo vjejich silách, aby Brekke dostali sem na líhniště.

Náhle se Brekke napřímila a potřásla hlavou. Vykročila pomalu ale pevným krokem přes horké písky, aby se připojila k pěti dívkám, které čekaly u zlatého vejce. Jedna z kandidátek se otočila a pokynula jí, aby se postavila na místo, které zůstávalo vjejich formaci prázdné.

Mručení draků utichlo tak náhle, že publikem přeběhla vlna úleku. V tichu plném očekávání bylo zřetelně slyšet tiché zapraskání skořápky a převalování a chřestění ostatních.

Napřed jeden dráček a potom další a další, podivná, nehezká zvířátka, lesknoucí se vaječným slizem, vypadávali a vylézali ze svých skořápek, naříkali a kňourali a jejich klínovité hlavičky se zdály být příliš veliké na krátké a esovitě prohnuté krčky.

Menolly si všimla, jak tiše a zamlkle ti hoši tam dole stojí, stejně užaslí, jako byla ona sama v té maličké jeskyni, když se ze svých skořápek vysvobozovali maličcí ohňoví dráčci, celí zuřiví hladem.

Ale rozdíl byl hned patrný. Ohňoví dráčci nečekali po vylíhnutí od nikoho žádnou pomoc, vedl je instinkt, který jim velel, aby dostali do prázdných, svírajících se žaludků co nejdřív nějakou potravu. Tahle dráčata se naopak rozhlížela v očekávání kolem sebe. Jeden dráček doklopýtal k prvnímu chlapci, který před ním ustoupil kousek nabok. Zvířátko ale padlo vysokému, černovlasému mládenci rovnou nosem na nohy. Hoch poklekl, aby pomohl dráčeti udržet rovnováhu na chvějících se nohách, a zadíval se do jeho duhově zbarvených očí.

Menolly náhle ucítila, jako by jí nějaká pěst sevřela srdce. Ano, ona má svoje ohňové dráčky, ale zasvětit se s drakem… Zamrazilo ji při myšlence, kde asi jsou Kráska, Skalník, Skokan a ti ostatní. Velmi jí teď scházeli, toužila po něžném Krásčině mazleni, dokonce i po svíravém stisku jejího ocásku, ovinutého kolem krku.

Zapraštění skořápky zlatého vejce přilákalo pozornost všech na líhnutí mladé královny. Vejce puklo přesně v polovině a jeho obyvatelka, pištivě protestující proti svému nenadálému vylíhnutí, z něj vypadla zády do písku. Tři z dívek k ní přiskočily, aby jí

pomohly. Postavily malou královničku na všechny čtyři a pak zase odstoupily zpátky. Menolly zadržela dech, protože se všechny kandidátky otočily k Brekke. Ona ale nic z toho nevnímala. Nějaká vnitřní síla ji podpořila, aby dokázala přejít přes písek líhniště, ale ta ji teď zase opustila. Dojemně svěsila ramena a hlava jí klesla na stranu, jako by byla příliš těžká, než aby ji zvládla udržet zpříma. Malá královnička otočila hlavu k Brekke a upřela na ni blyštivé oči, které se v té trošku veliké hlavě zdály doslova obrovské. Brekke zavrtěla hlavou, jako by si uvědomovala, že si ji dráče prohlíží. Zlaté mládě postoupilo potácivě o krok kupředu.

Menolly zahlédla koutkem oka bronzovou šmouhu a v prvním děsivém okamžiku si myslela, že je to Skokan. Ale ten to být nemohl, protože malý bronzáček se zavěsil do vzduchu rovnou nad hlavu čerstvě vylíhlé zlaté královničky a zuřivě křičel. Dostal se k dráčeti tak blízko, že to vylekaně zavřísklo a rychle uskočilo dozadu, přičemž instinktivně rozvinulo křídla kupředu, aby si chránilo snadno zranitelné oči.

Draci, usazení na římsách pod stropem líhniště, varovně zaryčeli, Ramoth také rozvinula křídla a postavila se na zadní, jako by chtěla vetřelce srazit. Jedno z děvčat skočilo kupředu a postavilo se mezi malého útočníka a královničku.

„Berde! Zpátky!“ Brekke taky skočila kupředu a natáhla paži směrem k rozezlenému bronzáčkovi.

Vylíhlá královnička žalostně zakňourala a ukryla hlavu v dívčině sukni. Dívka a Brekke si chvíli hleděly do očí, napjaté a vystrašené. Pak kandidátka, u které hledala královnička spásu, napřáhla k Brekke ruku a Menolly i z té dálky viděla, že se usmívá. To krásné gesto ovšem trvalo jen okamžik, protože královnička šťouchala svou ochránkyni panovačně do nohou, takže děvče pokleklo a pažemi konejšivě objalo zlaté dráče kolem ramenou.

V téže chvíli se Brekke otočila, už vůbec nevypadala ospale a po její dřívější nešťastné rezignaci už taky nebylo ani památky. Kráčela zpátky ke vchodu do líhniště a malý bronzový dráček jí kroužil kolem hlavy s pokřikem, který přecházel od peskování k žadonění, zrovna jako to dělala Kráska, když Menolly provedla něco, čím ji rozčílila.

Menolly si ani neuvědomila, že pláče, dokud jí na ruku nedopadly slzy, které jí sklouzly po líčkách. Rychle se rozhlédla, jestli si toho nevšimli řemeslníci z Havířského cechu, ale ti se soustředili na dění

kolem hlavní části snůšky. Podle jejich poznámek usuzovala, že v jedné z jejich hornických osad drakeni při Pouti vybrali nějakého chlapce a havíři teď netrpělivě čekali, jestli se mu podaří zasvětit nějakého draka. Na kratičký okamžik se na ně Menolly i rozzlobila: copak neviděli, jak se Brekke vysvobodila ze své nemoci? Copak si neuvědomují, jak je to báječné? No, Minim teď konečně bude šťastná.

Menolly unaveně dosedla zpátky na kamenné sedátko, protože ji ten cituplný zázrak pořádně vyčerpal. A jak vypadala Brekke, když procházela obloukem vchodu! Manora tam pořád ještě stála, tváře zakulacené úsměvem, a radostně k Brekke napřahovala ruce. Muž, který tam byl s ní, musel být určitě F'nor, protože Brekke vášnivě objímal a v obličeji se mu zračila úleva a nadšení.

Radostný pokřik havířů kolem ní jí prozradil, že jejich mládenec se skutečně zasvětil s drakem, i když Menolly nedokázala zjistit, který z chlapců to je. Teď už jich tam plno doprovázelo své nové doživotní druhy, čerstvě vylíhlé dráčky kňourající hlady, kteří na nejistých nohách klopýtali a padali cestou k východu z líhniště. Havíři halasně povzbuzovali svého favorita, a když hubený chlapec s kudrnatými vlasy procházel kolem nich a s úsměvem odpovídal na jejich pozdravný křik, všimla si, že pochodil opravdu dobře, protože se zasvětil s hnědým drakem. Když se nadšení horníci otočili k ní, aby se s nimi podělila o jejich radost, dokázala náležitě zareagovat, ale docela se jí ulevilo, když se všichni zástupci Havířského cechu vydali dolů napříč řadami sedadel, aby následovali svůj drakenský pár ven z líhniště.

Seděla dál na svém místě a celá zářila při pomyšlení na to, jak se Brekke uzdravila, jak drobný Berd prokázal náramnou rozhodnost, sílu a odvahu, s níž v jednom okamžiku čelil samotné Ramoth. Proč ale, dumala Menolly, Berd nechtěl, aby se Brekke zasvětila s novou královnou? No, v každém případě tenhle experiment přece jen pomohl vytrhnout Brekke z její letargie.

Do líhniště opět vlétali draci a přistávali na písku, aby jejich jezdci mohli pomoci mladým weyrlinkům anebo aby doprovázeli hosty ze skalního dómu ven. Rady sedadel se vyprazdňovaly. Jen v první řadě zůstal muž v barvách nějaké držby a s ním dva chlapci. Muž vypadal zrovna tak vyčerpaně, jak se cítila ona sama. Potom jeden z chlapců vstal a ukázal na ono malé vejce, které stálo na písku, a jak se zdálo, vůbec se ještě nezačalo kývat…

Menolly napadlo, že se tohle vejce možná ani nevylíhne, protože si vzpomněla, že i v písečném hnízdě odkud se v její jeskyni vylíhli ohňoví dráčci, našla druhy den ráno jedno celé, nerozbité vajíčko. Zatřásla s ním a vevnitř zachrastilo něco tvrdého. Někdy se přece i na držbě narodilo dítě mrtvé, a tak si říkala, že se může stát něco podobného i mláděti jiného tvora.

Chlapec se rozběhl podél řady sedadel. K Menollyinu úžasu skočil do písku líhniště a začal do malého vejce, které už se přece občas pohnulo, kopat. Vykřikoval u toho, takže si ho všiml i vůdce Weyru, který stál s malou skupinkou hochů, kteří se tentokrát nezasvětili s žádným drakem. Držebník, se kterým chlapec předtím seděl, napolo vstal a varovně napřáhl ruku. Druhý mládenec křičel na svého kamaráda.

„Co to děláš, Jaxome?“ rozkřikl se vůdce Weyru.

A vejce prasklo. Chlapec začal rukama trhat skořápku, odlamoval úlomky a kopal do ní, dokud se neobjevilo malé tělíčko, napínající vnitřní, příliš tuhou blánu vajíčka, v níž bylo pořád uvězněno.

Jaxom rozřízl blánu nožem, který vytrhl z opasku, a z blanitého vaku vypadlo malé, bílé dráče, které nebylo o mnoho větší než chlapcův trup. Mládenec vztáhl ruce a pomáhal tvorečkovi na nohy.

Menolly zřetelně viděla, jak malý bílý drak zvedl hlavičku a oči, vířící žlutou a zelenou barvou, upřel do Jaxomova obličeje.

„Říká, že se jmenuje Ruth!“ zaječel chlapec v užaslém nadšení.

Starší muž s přiškrceným výkřikem dopadl zpět na své sedátko a jeho obličej se změnil v masku plnou zármutku. Vůdce Weyru i ostatní, kteří běželi, aby překazili to, co se právě stalo, se zastavili. Menolly bylo naprosto jasné, že Jaxomovo zasvěcení s malým bílým drakem bylo nechtěné a nevítané. Nedokázala ale přijít na to, proč: hoch i dráče doslova zářili nadšením – kdo by jim chtěl odpírat to báječné spojenectví?

KAPITOLA 13

Proč náš harfeník tak smutně zpívá?
Ta píseň má být samý smích,
ale on hlas má žalný, pomalu brnká
a odvrací oči od těch mých.

Když už bylo Menolly jasné, že na ni T'gellan zapomněl a nevrátí se pro ni, jak slíbil, pomalu sešplhala řadami sedadel dolů a přešla přes horký písek opuštěného líhniště.

U vchodu ji doslova přepadla Kráska a vyžadovala po své paní polaskání a konejšení. Svižně se objevili i ostatní z jejího hejnka, všichni nervózně cvrlikali a mnohokrát úzkostlivě nakoukli do vchodu, jestli náhodou není někde poblíž Ramoth.

Ačkoli Menolly nemusela jít přes písek daleko, horká půda rychle prohřála podrážky jejích pantofli a ve chvíli, kdy konečně došla na chladnější zem Žlebu, už jí bylo pálení do chodidel hodně nepříjemné. Přistoupila k jedné straně vchodu, dřepla si tam na paty a její ohňoví dráčci se usadili kolem ní, zatímco jejich paní čekala, až bolest v nohou poleví.

Protože se všichni hosté i domácí nahrnuli k té straně Žlebu, kde byla kuchyňská jeskyně, nikdo si jí tady nevšiml a byla za to dost vděčná, protože si připadala neužitečně a hloupě. Bude to dlouhá cesta přes celý Žleb až ke kuchyním. Nu což, nezbude jí než ji zvládat po malých kouscích.

Zaslechla tlumený křik stádovců, který se nesl z nevzdálenějšího koutu žlebové kotliny, a viděla Ramoth, jak se vznáší nad stádem a vybírá si kus, který zabije. Ženy v kuchyni se zmiňovaly, že Ramoth se nenakrmila už celých deset dní, což asi bylo jednou z příčin její zlostné nálady.

Na jezerním břehu dostávali krmení vylíhlí dráčci a taky je tam koupali a starší drakeni nejmladším jezdcům ukazovali, jak mají olejem ošetřovat jemnou kůži dráčat. Bílé tuniky weyrlinků se odrážely od blyštících se zelených, modrých, hnědých a bronzových dračích těl. Mladá královnička stála kousíček stranou a chránili ji dva dospělí bronzáci. Bílého dráčka Menolly nikde neviděla.

Na římsách před jednotivými weyry, které hustě pokrývaly stěny žlebové kotliny, se tu a tam vyhřívali ve zbytcích odpoledního sluníčka draci, stočení do klubek. Nad sebou, hodně vysoko a kousek

vlevo, viděla Menolly obrovského bronzového Mnementha, usazeného na římse před královským weyrem. Dřepěl na zadních, zrovna jako ona, a pozoroval svou zlatou družku, jak si vybírá kořist. V tom si Menolly všimla, že se trošku pohnul a podíval se dozadu přes levé rameno. V místě, kam se díval, se nakrátko objevila hlava muže, který sestupoval po schodišti od královského weyru do Žlebu.

Od kuchyňské jeskyně Menolly zaslechla jasný Felenin hlas, který se povznesl nad šum davu kolem jeskyně. Když se tím směrem podívala, viděla, že se tam chystají stoly pro večerní oslavu. Starali se o to drakeni, protože bylo zřetelně vidět pohyb jasných barev jejich oděvů, zatímco poněkud střízlivější barvy, v nichž byli oděni držebníci a řemeslníci, zůstávaly v nehybných hloučcích, které postávaly v uctivé vzdálenosti od pracujících drakenů.

Muž, který scházel po schodech od královského weyru, došel na dno kotliny, a jakmile se vydal napříč Žlebem, přestala si ho Menolly všímat. Tetky Jedna a Dvě připlachtily odkudsi shora až k ní, čiřikaly o čemsi, co je vyrušilo, a hlavičkami do ní strkaly, aby je pohladila. Už nutně potřebovaly natřít olejem a bodla ji výčitka, že se o ně poradně nestará.

„Ty máš *dvě* zelené samičky?“ ozval se pobavený hlas a ten vysoký chlapík, který ještě před chvílí kráčel od schodiště, stál naráz před ní a přátelsky i zvědavě si ji prohlížel.

„Ano, to jsou moje,“ odpověděla a pozvedla ruku s usazenou Dvojkou k němu, aby si ji mohl prohlédnout, jak ji k tomu navedl laskavý a dobrosrdečný výraz jeho protáhlého obličeje. „Mají rádi, když je zlehka poškrábeš tady na hrbolku nad očima, takhle,“ dodala a předvedla mu, jak na to.

Klekl si do písku na jedno koleno, podle jejího návodu začal šimrat Dvojku na hlavičce a ta broukala a blahem zavírala oční víčka. Jednička zapískala na Menolly, aby na sebe upoutala pozornost, a žárlivě zatínala děvčeti do ruky ostré drápky.

„Nech toho, ty hlupáčku.“

Vzbudila se Kráska, Skalník se Skokanem taky zareagovali a všichni začali Tetku Jedna peskovat tak, až odletěla.

„Neříkej mi, že ta královna a *ještě* dva hnědáčci jsou taky tvoji?“ řekl muž překvapeně.

„Obávám se, že ano.“

„Takže ty jsi určitě Menolly,“ řekl, povstal a vysekl jí tak komplikovanou poklonu, až zčervenala. „Lessa mi zrovna řekla, že

dostanu dvě vajíčka ze snůšky, kterou jsi *ty* objevila. Docela rád bych měl takového hnědáčka, i když bych si určitě nestěžoval, kdyby to byl bronzáček. Anebo zelená jako tahle dáma," a usmál se na zírající Dvojku tak vítězoslavně, až mu v odpověď cosi zacvrlikala. „To je takový pěkný miláček. To ovšem neznamená, že by se mi nelíbili modří dráčci."

„Královnu bys nechtěl?"

„No, víš, to by snad ode mě bylo až moc lakomé, co říkáš?" Zamyšleně si promnul rukou tvář a trošku kysele se na ni pousmál. „Když to tak zvážím všechno kolem a kolem, musím přiznat, že bych asi byl trošku na rozpacích, kdyby Sebell – to je můj tovaryš, pro kterého je to druhé vajíčko – dostal královnu. Ale co…" a máchl rukou s dlouhými prsty, aby naznačil, že se podvolí osudu. „Čekáš tady na něco nebo na někoho? Anebo ten zmatek támhle naproti by tvým kamarádům nedělal dobře?"

„Měla bych být tam. Se snůškou vajíček by se mělo otáčet, protože jsou naskládána v koši s horkým pískem, který stojí vedle pece. Ale T'gellan, který mě přivezl na líhniště, mi říkal, že tady na něho mám počkat…"

„A zdá se, že na tebe zapomněl. Žádný div, když se toho dneska tolik přihodilo." Muž si odkašlal a nabídl jí ruku.

Přijala jeho pomoc, protože bez ní by nedokázala vstát. Ušel pár metrů a pak si uvědomil, že ona s ním nedrží krok. Zdvořile se vrátil. Menolly se snažila kráčet normálně, což dokázala asi tak tři kroky, pak ale našlápla patou na pár oblázků tak prudce, že nechtěně vykřikla. Kráska zavířila křídly, divoce zanadávala a Skalník se Skokanem přidali svoje ztřeštěné letecké kousky, což ovšem nikomu v ničem nepomohlo.

„No tak, chyť se mě za ruku, děvče. Stála jsi příliš dlouho na horkém písku? Ale co… Jsi tedy pořádně vysoká, ale nemáš na kostech dohromady žádné svaly."

A než se Menolly zmohla na nějaké námitky, vzal ji do náručí a nesl ji napříč Žlebem.

„Řekni té své královně, že ti pomáhám," žádal Menolly, když na něho Kráska zaútočila a pořadně mu rozcuchala stříbrem prokvetlé vlasy. „Když jsem to tak střízlivě uvážil, vyber mi prosím tě nejradši nějaké zelené vajíčko."

Kráska byla příliš rozčílená, než aby uposlechla, když ji paní napomínala, a tak musela Menolly mávat rukama kolem hlavy a před

obličejem svého zachránce, aby ho před ní bránila. Nebylo tedy divu, že jejich příchod do kuchyňské jeskyně vyvolal všeobecnou pozornost; ale lidé se před nimi rozestupovali až příliš ohleduplně a ukláněli se jim tak uctivě, že Menolly začala přemýšlet, kdo je vlastně ten muž, který ji nese. Měl na sobě prostou šedivou tuniku s jediným modrým páskem, takže to musel být nějaký harfeník, s největší pravděpodobností z držby podřízené Fortskému Weyru, protože měl na paži žlutou nášivku.

„Co se stalo, Menolly, snad sis zase neporanila nohy?“ Objevila se před nimi Felena, kterou přilákal rozruch kolem nich. „T’gellan si na tebe nevzpomněl? Zatracený chlap, taky si nic nepamatuje. To je od tebe laskavé, můj Pane, žes ji zachránil!“

„Nic se přece neděje, Feleno. Zjistil jsem, že je to pečovatelka o snůšku vajíček ohňového dráčka. No ale kdybys náhodou měla někde při ruce pohárek vína… Trošku mi vyschlo v krku.“

„Já ale můžu stát, můj Pane, doopravdy,“ namítala Menolly, protože jí cosi ve Felenině chování prozradilo, že tenhle člověk je příliš významný, než aby nosil v náručí holku s bolavýma nohama. „Nedokázala jsem mu v tom zabránit, Feleno.“

„Jenom jsem se chtěl zavděčit, jako obvykle,“ odpověděl jí muž. „A přestaň sebou házet, na to jsi přece jen moc těžká!“

Felena se jeho přehánění smála a vedla je k Menollyinu stolečku, který byl ještě pořád postavený nad košem s vejci, aby je chránil.

„Ty jsi ale hrozný chlapík, Mistře Robintone, jen co je pravda. Ale hned se dočkáš svého vína, než ti Menolly vybere nejlepší vajíčka ze snůšky. Už jsi poznala, Menolly, které vajíčko je královské?“

„Po tom, jak na mě Menollyina královnička útočila, bych se cítil bezpečněji s nějakou jinou barvou, Feleno. Teď mi zkus sehnat to víno, buď tak hodná. Jsem dočista vyprahlý.“

Když zlehka skládal svoje břímě na židli, Menolly se převalovala v hlavě Felenina poznámka, „…hrozný chlapík, Mistře Robintone… hrozný chlapík, Mistře Robintone…“ Nevěřícně na něho zírala.

„No, copak se děje, Menolly? Že by mi z té námahy vystoupil pot?“ Otřel si líce a obočí dlaní a zkoumavě se zahleděl na výsledek. „Ach, díky ti, Feleno. Zachránila jsi mi život. Jazyk už jsem měl dočista přilepený k hornímu patru. Tak, tobě na zdraví, královničko, a díky za tvoji laskavost.“ Pozvedl pohárek směrem ke Krásce, která se usadila na Menollyině rameni, ocásek jí pevně ovinula kolem krku a civěla na něho. „No, děje se něco?“ zeptal se mírně Menolly.

„Ty jsi Mistr Harfeník?“

„Ano, já jsem Robinton.“ Znělo to, jako by mu to bylo jedno. „A myslím, že bys taky potřebovala lok vína.“

„Ne, to nemůžu.“ Menolly pozvedla v odmítavém gestu obě ruce. „Škytala bych z toho. A chtělo by se mi spát“ Vlastně to ani nechtěla říct, ale musela přece nějak vysvětlit, proč je tak neslušná, že se odmítá napít z jeho pohárku. Teď si zase naplno uvědomila, že na sobě má ušpiněnou svrchní košili, že má šaty i pantofle od písku a vůbec je celá neupravená. Takhle si tedy vůbec nepředstavovala svoje první setkání s Mistrem Harfeníkem celého Pernu, a zahanbeně svěsila hlavu.

„Vždycky každému radím, aby se napřed najedl, a *potom* teprve pil,“ poznamenal Mistr Robinton co nejlaskavěji. „Nedivil bych se, kdyby zrovna v tomhle tkvěla polovička celého problému,“ dodal a potom přidal na hlase. „Feleno, tohle dítě padá hlady.“

Menolly zavrtěla hlavou, že v tom se Harfeník mýlí, a pokoušela se Felenu zastavit, ale ta už přikázala jednomu z chlapců, aby přinesl klah, košík s chlebem a talíř s krájeným masem. Když jí všechno naservírovali, jako by byla nějakou weyrenou, sklonila hlavu nad hrneček s klanem a foukala do něho, aby nápoj ochladila.

„Co myslíš, nebylo by toho tady dost ještě pro jednoho vyhladovělého chlápka?“ zeptal se jí Mistr Robinton hlasem tak žalostným a zesláblým z předstíraného hladu, že se po něm Menolly vylekaně podívala. Naráz se zatvářil tak toužebně, prosebně a laskavě, že bez ohledu na hluboký ruměnec se musela jeho bláznovství usmát „Potřebuji se posílit před tou prací, co mě čeká večer, a taky musím mít základ, na který budu moci pít,“ dodal tiše a ustaraně.

Náhle měla dojem, jako by se s ní podělil o svoji odpovědnost, ale udivil ji jeho smutek a úzkost Dnes večer by snad měli být všichni ve zdejším Weyru veselí, ne?

„Pár plátečků masa na krajíc toho výborného chleba,“ promluvil Robinton a tentokrát pozměnil hlas v nápodobě starého nevrlého strýčka. „A…“ vrátil se hlasem do své normální barytonové polohy, „sklenku dobrého bendenského vínečka, abych to měl čím spláchnout…“

Potom ho užaslé pozorovala, jak vstává s chlebem a masem v jedné ruce a pohárem vína v druhé. Hluboce a důstojně se jí uklonil, usmál se a byl pryč.

„Mistře Harfeníku, a co vajíčka ohňového dráčka?“ volala za ním.

„Později, Menolly. Později se pro ně zastavím.“

A nad hlavami zástupu bylo vidět vršek jeho hlavy, protože byl opravdu vysoký, jak si razí cestu napříč jeskyní a ven. Dívala se za ním, dokud jí nezmizel z dohledu mezi ostatními hosty, celá zmatená a zároveň nešťastná z toho, že neměla nejmenší možnost, jak by se Mistra Harfeníka zeptala na svoje písničky. Jen takové popěvky, nic lepšího to asi nebude, zrovna jak vždycky tvrdili Yanus a Mavi; určitě byly příliš nevýznamné, než aby je bylo možné docela vážně předkládat k posouzení takovému muži, jako je Mistr Harfeník Robinton.

U ucha jí tiše zabroukala Kráska a hlavičkou šťouchala Menolly do tváře. Skalník skočil ze svého posedu na stěně a přistál jí na rameni. Mazlil se s jejím uchem a konejšivě mručel.

Takto ji našla Mirrim a probrala ji z apatie, aby se i ona potěšila z jejího štěstí.

„Jsem tak šťastná, Mirrim, i kvůli tobě. Vidíš, že se to nakonec podařilo!“ Když byla Mirrim se vším svým trápením schopna zachovávat přívětivou tvář, tak Menolly, která má mnohem víc štěstí, to jistě dokáže zvládnout taky.

„Tys to viděla? Tys *seděla* na líhništi? Já jsem byla tak vyděšená, že jsem se neodvážila dívat, jak to dopadne“ řekla Mirrim, která teď už neměla v rozzářeném obličeji ani náznak nějaké hrůzy. „Dokonce jsem Brekke přiměla, aby se najedla, a to bylo první pořádné jídlo, které do sebe po kolika dnech dostala. A usmála se na mě, Menolly, představ si! Usmála se na mě a poznala mě. Určitě bude docela v pořádku. F’nor snědl pořádnou porci pečeného werýse, kterou jsem mu donesla, nenechal ani drobeček.“ A zahihňala se právě jako rozpustilá odrůstající holka, žádná Mirrim-Felena či Mirrim-Manora. „Taky jsem pro něho štípla nejlepší kousky z kořeněného werýse. Víš, a on to doopravdy všechno snědl! Stejně si myslím, že se na oslavě nají tak, že mu bude špatně. Taky jsem mu řekla, ať vezme chudáka Cantha na krmiště, protože ten drak je hlady skoro průsvitný.“ Potom uctivě ztišila hlas. „Abys věděla, Canth se pokoušel bránit Wirenth před Prideth. Dovedeš si to představit? Hnědák chránil královnu! To proto, že F’nor tolik Brekke miluje. A teď je to konečně v pořádku. Je to dobré, je to bezvadné. Tak mi to pověz.“

„Co ti mám povědět?“

V Mirrimině tváři se zableskla zloba. „Pověz mi přece, co přesně se stalo, když přišla Brekke na líhniště. Neříkala jsem ti snad, že já jsem se tam neodvážila ani nakouknout?“

A tak jí to Menolly všechno vypověděla. A povídala pořád dál, dokud nevyčerpala odpovědi na všechny otázky, které si ještě Minim dokázala vymyslet.

„A teď mi zase řekni ty, proč jsou všichni tak vedle z toho, že ten kluk, Jaxom, se zasvětil s tím maličkým bílým drakem. Víš, on mu přece zachránil život. Ten drak by zahynul, kdyby Jaxom nerozbil skořápku a neprořízl ten vak uvnitř.“

„Jaxom že se zasvětil s drakem? To jsem nevěděla!“ Mirrim konsternovaně vyvalila oči. „Ach jo! Proč jenom ten trouba udělal takovou strašnou věc?“

„Co je na tom strašného?“

„Protože se stane Pánem Ruathské držby, proto.“

Menolly pořád nechápala, co na tom Minim tolik rozčiluje, a taky jí to řekla.

„No on přece nemůže být Pánem držby *a zároveň* drakenem! Copak vás v té vaší držbě vůbec nic neučili? Mimochodem, zahlédla jsem tady harfeníka z Půlkruhové držby, myslím, že se jmenuje Elgion. Mám mu říct, že jsi tady?“

„Ne!“

„No no, jen mi neutrhni hlavu!“ A Minim nafoukaně odešla pryč.

„Menolly, můžeš mi odpustit? Dočista jsem zapomněl, že se pro tebe mám vrátit,“ vyhrkl T’gellan a přidusal k jejímu stolku dřív, než měla Menolly čas popadnout dech. „Koukej, Mistr Těžař má dostat dvě vajíčka. Nemůže tady zůstat na slavnost, a tak sháníme něco, v čem by mohl vajíčka dopravit domů. A vlastně zbytek vajíček jakbysmet. Nene, nevstávej. Hej, ty, pojď sem, chlapče, budeš sloužit Menolly jako náhradní nohy,“ přikázal jednomu chlapci z Weyru, kterého přivolal gestem k sobě.

A tak Menolly strávila větší část večera v kuchyňské jeskyni, kde šila košešinové váčky, ve kterých bude možné převézt vajíčka bezpečně i *mezimezím*. Dobře ale slyšela veselí zvenčí, a když se trošku snažila, dokázala se těšit i ze zpěvu, který odtud zaznával. Pět harfeníků, dva bubeníci a tři pištci, hotový orchestr, vyhrávali na oslavě dne zasvěcení nových drakenů. Myslela si, že poznává v jedné písničce silný Elgionův tenor, ale nebylo příliš pravděpodobné, že by ji hledal někde v zastrčeném koutku kuchyňské jeskyně.

Jeho hlas jí trošku bolestně připomněl mořské větry a slanou chuť mořského vzduchu tam doma a krátce zatoužila po onom úžasném osamocení, jaké zažívala ve své jeskyni. Ale jenom, na kratičko – tenhle Weyr, to je pro ni pravé místo. Nohy se jí brzo zahojí a pak už nebude sedět někde u krbu jako stará tetka. Tak, ale co prospěšného by mohla ve zdejším Weyru dělat? Felena má k ruce dost kuchařů, a jak často asi ve zdejším Weyru zatouží po rybách, když mohou mít maso, kdy si vzpomenou? I když umí ryby připravit mnohem rozmanitějšími způsoby než kdokoli ze zdejších lidí? Když se to tak vezme, umí perfektně jen jedinou věc: kuchat ryby. O něčem z toho, co dělají harfeníci, už radši nebude přemyslet. Však ona se pro ni nějaká práce najde.

„Ty jsi Menolly?“ ptal se nějaký muž, jako by to jen tak zkoušel.

Vzhlédla a před sebou uviděla jednoho z těch chlapíků z Havířského cechu, kteří seděli vedle ní při líhnutí.

„Já jsem Nicat, Mistr Těžař z Cromské držby. Weyrena Lessa rozhodla, že mám dostat dvě vajíčka ohňového dráčka.“

Jeho podivně kožené vystupování se Menolly zdálo trošku nepřirozené, jako by za ním viděla potlačovanou dychtivost, aby už už měl vytoužená vajíčka v rukou.

„Ano, mám je tady, můj Pane, zrovna tady,“ odpověděla, vesele se na něho usmála a ukázala na stolkem chráněný koš.

„No, na mou věru,“ řekl a viditelně roztál, „ty nenecháváš nic náhodě, co?“

Pomohl jí přenést stolek a s úzkostí ji pozoroval, jak odkrývá svrchní vrstvu písku a objevují se první vajíčka.

„Mohl bych dostat královské vajíčko?“ ptal se.

„Mistře Nicate, Lessa ti přece vysvětlovala, že ve snůšce ohňového dráčka se vůbec nedá poznat, které to je,“ řekl T’gellan, který se k nim k Menollyině úlevě právě připojil. „To se ví, tuhle Menolly by možná mohla odhadnout…“

„Že by mohla?“ měřil si ji překvapený Mistr Těžař Nicat.

„Ona jich zasvětila devět, víš?“

„Devět!“ Mistr Nicat se na ni zamračil a v té chvíli by mu mohla číst myšlenky: tohle dítě jich má devět a pro Mistra Těžaře jenom dvě vajíčka?

„Vyber pro Mistra Nicata dvě z těch nejlepších, Menolly! Nemůžeme ho přece zklamat!“ Ačkoli se T’gellan tvářil jako vážnost sama, Menolly mu v očích přečetla jiný výraz.

Přiměla se chovat taky smrtelně vážně a předvedla kolem vybírání těch správných vajíček pro Mistra Nicota hotové divadlo, zatímco byla v duchu už dávno rozhodnuta, že královské vajíčko musí dostat určitě Mistr Robinton, nikdo jiný.

„Tak, tu máš, Mistře," řekl a podávala Mistru Těžaři Nicatovi kožešinový váček s drahocenným obsahem. „Nejlepší by bylo, kdybys je domů vezl pod leteckou kazajkou, přímo na těle."

„A co s nimi mám dělat pak?" ptal se Mistr Nicat pokorně a tiskl si váček oběma rukama k hrudi.

Menolly se podívala po T'gellanovi, ale i on se díval na ni a čekal, co jim o tom poví. Polkla.

„No, já bych pokračovala v tom, co se dělá tady. Ulož je blízko k peci do pevného košíku buď s horkým pískem, anebo s kožešinami. Weyrena říkala, že by se měli líhnout asi za jedno sedmidení. Jakmile prorazí skořápku, tak je pořád krm, co se do nich vejde, a pořád na ně mluv. Je moc důležité…" Zadrhla se, protože nevěděla, jak tomuhle chlapíkovi s tváří jako kámen vysvětlit, že k tomu zvířátku musí být laskavý a něžný…

„Musíš je pořád konejšit. První chvíle po vylíhnutí jsou hodně nervózní. Viděl jsi to dneska na velkých dracích. Dotýkej se jich a hlaď je…" Mistr Těžař přikyvoval, jak si v hlavě sumíroval její pokyny. „Musíš je denně nechat vykoupat a kůži jim natírat olejem. Vždycky počítej s tím, že by se jim z oschlých flíčků na kůži mohla udělat hluboká rána. A taky by se pořád škrábali…"

Mistr Nicat se tázavě obrátil na T'gellana.

„No, Menolly ví přesně, co s nimi dělat. Víš, ona dokonce naučila svoje ohňové dráčky, aby s ní zpívali a vůbec…"

T'gellanovo lehkomyslné přesvědčování na Mistra Nicata příliš velký dojem neudělalo.

„Dobrá, ale jak to udělat, aby k tobě přišli?" ptal se věcně.

„To ty sám je přivedeš k tomu, že se *budou chtít* vrátit zase jenom k tobě," řekla Menolly tak přísně, až si vysloužila další z nerudných Nicatových zamračení.

„Laskavost a něžnost, Mistře Nicate, to jsou základní předpoklady úspěchu," řekl T'gellan vážně. „Tak, já se podívám, jestli je T'gran připravený tě odvézt i s tvými dráčky zpátky do Cromu." A s tím odváděl Mistra Těžaře pryč.

Když se draken vrátil za Menolly, v očích mu rošťácky jiskřilo.

„Vsadím se s tebou o moji novou tuniku, že tenhle chlapík si

ohňového dráčka neudrží. Podle mě je to studený tupec, nic jiného. Pitomec!“

„Neměl jsi říkat, že moji dráčci se mnou zpívají.“

„A proč ne?“ ptal se Tgellan, kterého její zjevná nevole překvapila. „Minim s jejími třemi nedokázala zdaleka nic podobného, a má je déle než ty. Povídal jsem… Ach, ovšem, Mistře, F’lar mi skutečně říkal, že máš dostat vajíčko ohňového dráčka.“

A jak šel večer dál a dál, přicházeli šťastní a dychtiví držebníci a řemeslníci, aby si vyzvedli ta báječná vajíčka s ohňovým dráčkem uvnitř. V době, kdy v horkém písku zůstala jen poslední dvě vajíčka pro Mistra Harfeníka Robintona, už Menolly brněly uši, jak T’gellan každému vykládal, že naučila své hejnko ohňových dráčků zpívat Naštěstí nikdo nechtěl, aby předvedla, že je to pravda, protože její unavení okřídlení kamarádi byli na svých římsách stuleni do klubíček. Ze spánku je nevyburcoval ani zpěv, ani smích hostí, kteří se veselili u stolů na dně weyrského Žlebu.

Harfeník Elgion se na téhle oslavě zasvěcení nevídaně bavil. Až do tohoto večera si ani neuvědomoval, jak je život v držbě U Půlkruhového moře strohý. Yanus je dobrý chlap, výborný Mořský držebník, soudě podle úcty, kterou mu prokazují jeho držebníci, ale spolehlivě umí ze života vykouřit všechno veselí.

Když Elgion seděl na líhništi a pozoroval mladé chlapce, jak se zasvěcují s dráčaty, rozhodl se, že musí sám pro sebe najít nějakou snůšku vajíček ohňového dráčka. Tihle tvorečkové by mohli zmírnit zatuchlost Půlkruhové držby.

A dohlédne na to, aby Alemi dostal taky jedno z vajíček. Od svých sousedů v řadě zaslechl, že toho večera se budou rozdávat vajíčka ze snůšky, kterou šťastnou náhodou objevil T’gellan na pobřeží nedaleko Půlkruhové držby. Elgion si už dřív slíbil, že si musí s tím bronzovým jezdcem popovídat, jenomže když T’gellan nakládal Elgiona v Půlkruhové držbě, měl na Monarthově hřbetě už dva další pasažéry, takže příležitost k rozhovoru se nenaskytla. A od líhnutí Elgion drakena neviděl. Ale však se své chvíle dočká.

Mezi tím ho přiměl Oharan, harfeník zdejšího Weyru, aby s ním k pobavení návštěvníků zahrál na loutnu.

Elgion zrovna s Oharanem a dalším hostujícím harfeníkem dohrál jednu z písní, když zahlédl T’gellana, jak pomáhá jakémusi řemeslníkovi nasednout na zelenou dračici. To už si Elgion také všiml, že řady hostí řídnou a tento výjimečný večer se chýlí ke konci.

Nejvyšší čas promluvit si s Tgellanem a pak ještě vyhledat Mistra Harfeníka.

„Pojď sem, člověče!“ mával na bronzového jezdce.

„Ohó, Elgion! Prosím tě, sežeň mi sklenku vína. Jsem tak vymluvený, že mám jazyk jako troud. A myslím, že to těm studeným čumákům stejně k ničemu nebude. Nemají pro ohňové dráčky ani špetku citu.“

„Slyšel jsem, žes našel snůšku. Nebylo to náhodou v té jeskyni u Dračích kamenů?“

„U Dračích kamenů? Ne. Ještě o kus dál po pobřeží.“

„Takže tam nebylo nic?“ Elgion byl očividně tak trpce zklamaný, že si ho T’gellan zkoumavě prohlížel.

„Přijde na to, co bys tam čekal. Proč? Co myslíš, že v té jeskyni mělo být, pokud tam nebyla vajíčka ohňového dráčka?“

Elgion krátce zapřemýšlel, jestli se nedopouští zrady na Alemiho důvěře. Ale už se stalo věcí jeho profesionální cti, aby zjistil, jestli zvuky, které z jeskyně zaslechl, pocházely z píšťal.

„Mohl bych přísahat, že toho dne, kdy jsme s Alemim uviděli tu jeskyni z lodi, jsem odtud slyšel píšťaly. Alemi trval na tom, že to byl vítr, hvízdající v dírách, kterých je v útesech plno, jenomže zrovna moc nefoukalo.“

„Ne,“ řekl T’gellan, který nepromeškal příležitost, jak harfeníka potrápit. „Slyšel jsi píšťaly. Viděl jsem je na vlastní oči, když jsem to místo prohlížel.“

„Tys tam našel píštaly? A kde je ten, kdo na ně hrál?“

„Sedni si, člověče. Proč tě to tak bere?“

„Kde je ten, kdo na ně hrál?“

„No přece tady, v Bendenském Weyru.“

Elgion zase dosedl na lavici, tak zničený a zklamaný, že T’gellan už nedokázal ve svém žertu pokračovat.

„Pamatuješ si na ten den, kdy jsme tě zachránili před Vlákny? T’gran taky jednoho takového přivezl.“

„Toho chlapce?“

„To nebyl chlapec. Bylo to děvče. Menolly. Ona v té jeskyni žila… No tak, co se děje?“

„Menolly? A je tady? V pořádku? Kde je Mistr Harfeník? Musím najít Mistra Robintona. Pojď, T’gellane, pomoz mi ho najít!“

Elgionovo vzrušení bylo nakažlivé a přestože T’gellan nevěděl, která bije, připojil se k pátrání. Protože byl vyšší než mladý harfeník,

hned zahlédl u jednoho z klidných stolů na dně Žlebu sedět Mistra Robintona, zabraného do rozhovoru s Manorou.

„Pane, pane, já jsem ji našel!“ křičel Elgion a běžel k nim.

„A zrovna teď? Že by láska na celý život?“ ptal se Mistr Robinton přátelsky.

„Ne, můj Pane. Našel jsem Petironovu žačku.“

„Žačku? Ten učedník starého pána bylo děvče?“

Elgion vychutnával překvapení Mistra Harfeníka a hned ho bral za ruku, hotov vléci ho s sebou a hledat ji.

„Utekla z mořské držby, protože jí zakazovali hudbu, alespoň si to domýšlím. Je to Alemiho sestra…“

„To mluvíte o Menolly?“ ptala se Manora, která se vmísila do Elgionovy debaty s Harfeníkem.

„Menolly?“ Robinton pozvedl ruku, aby Elgiona umlčel. „To milé dítě s devíti ohňovými dráčky?“

„Co po Menolly chcete, Mistře Robintone?“ ptala se znovu Manora, tentokrát tak přísně, že Harfeník měl co dělat, aby na ni nezvýšil hlas.

Zhluboka se nadechl. „Moje vysoce ctěná Manoro, starý Petiron mně poslal dvě písničky, které složil jeho ‚učedník’ – dvě nejkrásnější melodie, jaké jsem slyšel za všechny ty oběhy, po které patřím do Harfenického cechu. Ptal se mě, zdali na nich něco je…“ Robinton významně obrátil oči k nebi, „a já jsem mu okamžitě odepsal, jenomže milý stařík zatím umřel. Když se Elgion dostal do mořské držby, našel mou zprávu neotevřenou, a potom zase toho učedníka nemohl objevit. Tamní Mořský držebník ho nakrmil nějakou bajkou o osvojenci, který se vrátil na svou držbu. Copak tě tak dojalo, Manoro?“

„Menolly. Poznala jsem, že jí něco zlomilo srdce, ale nevěděla jsem, co to bylo. Možná už nikdy nebude moci hrát, Mistře Robintone. Minim mi říkala, že má na levé ruce hroznou jizvu.“

„Může hrát, a jak!“ řekli T’gellan i Elgion jedním dechem.

„Slyšel jsem z té jeskyně zvuk spojených píšťal,“ dodal Elgion spěšně.

„Viděl jsem, jak si ty píšťaly schovává, když jsme spolu v jeskyni uklízeli,“ připojil se T’gellan. „A co víc, ona naučila svoje ohňové dráčky zpívat“

„Cože udělala?“ V očích Mistra Harfeníka se roznítily svítivé jiskry a chvatně se otočil ke kuchyňské jeskyni.

„Ne tak rychle, Mistře Harfeníku," brzdila ho Manora. „Měl byste na to dítě pěkně pomalu."

„Ano, to jsem si taky všiml, když jsme spolu mluvili dneska večer, a teď už chápu, co ji tak trápilo. No, jak tedy na ni jít co nejopatrněji?" Mistr Harfeník se zamračil a zíral na T'gellana tak dlouho, až si bronzový jezdec začal v duchu probírat, co asi udělal špatně. „Jak víš, že naučila svoje dráčky zpívat?"

„Jak to vím? No přece když včera Menolly zpívala s Oharanem, tak zpívali s ní!"

„Hmmm. To je moc zajímavé. Takhle se na to musí."

Menolly byla za celý den unavená a většina návštěvníků už odešla. Ale Mistr Harfeník pořád nešel, aby si vyzvedl vajíčka, která pro něho opatrovala. Nemůže přece odejít, dokud ho ještě neuvidí. Byl k ní tak hodný! Hýčkala v sobě vzpomínku na jejich setkání. Sotva dokázala uvěřit, že Mistr Harfeník celého Pernu nesl ji, Menolly z… Menolly od Devíti ohňových dráčků. Opřela se lokty o stůl a bradu složila do dlaní, takže na kůži levé tváře cítila hrubou jizvu, která jí v té chvilce ani tak nevadila.

Napřed tu hudbu ani nepostřehla, zněla jen potichoučku, jako by Oharan zase hrál jen tak pro sebe u některého z nejbližších stolů.

„Nechceš si se mnou zazpívat, Menolly?" zeptal se Oharan, a když zvedla oči, viděla, že si harfeník sedá k jejímu stolu.

Nu co, zazpívat si, to přece není ničemu na škodu. Alespoň ji to udrží bdělou, než přijde Mistr Harfeník. A tak se k němu připojila. Kráska a Skalník se při zvuku jejího hlasu probudili, ale Skalník zase s otráveným zahudrováním usnul. Kráska však slétla na Menollyino rameno a sladký Krásčin soprán se smísil s hlasem její paní.

„Zazpívej ještě jednu sloku, Menolly," řekla Manora, která vyklouzla ze stínů zšeřelé jeskyně.

Posadila se na židli naproti Menolly a vypadala velmi unaveně, ale zároveň mírně a potěšené. Oharan odehrál přechodové akordy a začal s druhou slokou.

„Má milá, ten tvůj zpěv tak člověka uklidní," řekla Manora, když se poslední akordy rozplynuly do ticha. „Zazpívej mi ještě jednu písničku a pak už půjdu."

To mohla Menolly stěží odmítnout, a tak se jen dívala po Oharanovi, aby viděla, co má zpívat.

„Zpívej tohle podle mě," řekl weyrský harfeník, a jak udeřil do strun v úvodním akordu, upíral oči na Menolly. Tuhle písničku

znala. Měla tak nakažlivý rytmus, že začala zpívat dřív, než si uvědomila, proč je jí tenhle kousek tak povědomý. Byla taky hodně unavená a nečekala, že na ni Oharan nastraží past, a už vůbec by to nečekala od Manory. Proto si v první chvíli neuvědomila, co to vlastně Oharan hraje. Byla to jedna z oněch dvou písniček, které napsala pro Petirona, z těch, o kterých říkal, že je poslal Mistru Harfeníkovi.

Hlas jí selhal.

„Ach, nepřestávej zpívat, Menolly," řekla Manora, „to je přece tak pěkná písnička."

„Možná by nám to mohla *zahrát*, když to sama složila," řekl někdo, kdo stál ve stínu těsně za Menolly. Vykročil odtud Mistr Harfeník a podával jí svou vlastní loutnu.

„Ne! NE!" Menolly napolo vstala a schovala ruce za zády. Kráska vyděšeně zavřeštěla a švihem ovinula ocásek Menolly kolem krku.

„Nechtěla bys to prosím zahrát… pro mě?" žádal ji Harfeník a očima ji doslova prosil.

Ze šerých stínů přicházeli dva další lidé: T'gellan, který se usmíval tak, že měl pusu od ucha k uchu, a Elgion! Jak se o ní dověděl? Podle rozzářených očí a úsměvu ve tváři ji viděl rád a byl na ni hrdý. Menolly to vylekalo ještě víc a ve svém zmatku ukryla tvář v dlaních. Jak elegantně ji nachytali!

„Už se ničeho neboj, dítě," řekla rychle Manora, popadla Menolly za paže a jemně ji vtlačila zpátky do židle. „Už nemáš proč se bát, ani o sebe, ani o tvůj vzácný dar, o svou hudbu."

„Ale já nemůžu hrát…" Natáhla před sebe levou ruku. Robinton ji vzal do svých dlaní a jemnými prsty prozkoumal jizvu.

„Můžeš hrát, Menolly," řekl pokojně, laskavé oči upíral do jejích a hladil jí ruku zrovna tak, jak ona laskala vylekanou Krásku. „Elgion tě slyšel, když jsi hrála na píšťaly ve své jeskyni."

„Ale já jsem přece děvče…" řekla. „A Yanus mi říkal…"

„Pokud jde o tohle," opáčil Mistr Harfeník jaksi netrpělivě, ačkoli se při řeči usmíval, „kdyby býval měl Petiron dost rozumu, aby mi rovnou prozradil, že tohle je jediný problém, byla bys ušetřena ohromného trápení. A mě by zase ušetřil toho, že jsem kvůli tobě nechal prohledávat skoro celý Pern. Copak ty bys *nechtěla* být harfeníkem?" Robinton skončil tak žalostným a stísněným tónem, že ho Menolly spěchala uklidnit.

„Ale ano, ano! Mám hudbu raději než cokoli na světě…" Na

rameni jí sladce zacvrlikala Kráska a Menolly se ostře a zničeně zarazila.

„No, copak se děje?“ ptal se Robinton.

„Jenže já mám ohňové dráčky. A Lessa říkala, že patřím do Weyru.“

„Lessa by jistě těžko snášela *devět zpívajících* ohňových dráčků,“ prohlásil Harfeník hlasem, který nestrpěl odporu. „A ti určitě *patří* do mé Síně Harfenického cechu. Umíš pár kousků, které mě musíš naučit, dítě moje.“ Usmál se na ni tak rošťácky, že nemohla než se na něho taky bázlivě usmát „Tak,“ zahrozil na ni prstem zase v žertovné vážnosti, „než si stačíš vymyslet nějaké další překážky, námitky nebo zmatky, buď tak hodná a zabal mi ta vajíčka, která jsi pro mě schovala, seber všechno, co tady máš, a už ať jsme v harfenické Síni! Tohle byl den plný mnoha únavných dojmů.“

Povzbudivě jí stiskl ruku a laskavýma očima ji podněcoval, aby souhlasila. V té chvíli padly všechny pochybnosti a obavy, které ještě Menolly měla.

Kráska zatroubila a uvolnila stisk svého ocásku kolem Menollyina krku. Zatroubila znovu, aby probudila zbytek svého hejnka, a v hlase jí bylo znát, že sdílí Menollyinu radost Menolly se pomaličku postavila a rukou zatápala po Harfeníkově dlani, aby ji podepřel a dodal odvahy.

„Ano, půjdu moc ráda, Mistře Robintone,“ řekla a oči jí plavaly v slzách štěstí.

A devět ohňových dráčků zatroubilo v lahodném, radostném souzvuku.

DRAKODEX

Držba V Půlkruhového moře, spadající do Bendenské držby
YANUS – Mořsky držebník
MAVI – Paní Mořského držebníka
MENOLLY – jejich dcera, nejmladší dítě
SELLA – jejich starší dcera
ALEMI – jejich třetí syn ze šesti
PETIRON – starý harfeník
ELGION – nový harfeník
SOPvEEL – manželka Prvního držebníka
PRASTRYC – Menollyin prapradědeček

Bendenský Weyr
F'LAR – vůdce Weyru, bronzový drak Mnementh
LESSA – weyrena, zlatá královna Ramoth
N'TON – velitel letky, bronzový drak Lioth
T'GELLAN – velitel letky operující v prostoru držby U Půlkruhového moře, bronzový drak Monarth
T'GRAN – jezdec na drakovi, hnědý drak Branth
G'SEL – jezdec na drakovi, zelená Trenth, bronzový ohňový dráček Rill
F'NOR – zástupce velitele letky, hnědý drak Canth, zlatá královnička Grall
BREKKE – jezdkyně na královně, zlatá královna Wirenth (zahynula), bronzový ohňový dráček Berd
MANORA – představená Dolních jeskyní Weyru
FELENA – její zástupkyně
OHARAN – harfeník ve Weyru
MIRRIM – osvojenkyně Brekke, 3 ohňoví dráčci: zelené Reppa a Lok, hnědý Tolly
SANRA – pečovatelka o děti v obytných jeskyních

Ostatní
ROBINTON – Mistr Harfeník
NICAT – Mistr Těžař

Menollini ohňoví dráčci
KRÁSKA – zlatá
SKALNÍK – bronzový
SKOKAN – bronzový
LENOCH – hnědý
ŠAŠEK – hnědý
HNĚDÁČEK – hnědý
STRÝC – modrý
TETKA JEDNA – zelená
TETKA DVĚ – zelená

PERN

držba U Půlkruhového moře

nížiny

náhorní plošiny

vrchoviny

hory

řeky

jezera

Weyry

držby